FAYRENE PRESTON
ÎN ARŞIŢA NOPŢII

Traducere de Rodica Niculescu
Colecţia Loveswept

ISBN 973 – 95059 – 5 – 6
Editura Miron, 1995

PROLOG

Spaţiul imens al biroului, căptuşit cu cărţi, era luminat de o singură veioză. Îşi arunca razele peste biroul de mahon strălucitor şi peste faxul pe care Philip Killane îl primise cu câteva minute mai devreme. Privea posomorât cuvintele tipărite, încercând să înţeleagă de ce l-au indispus chiar atât de mult.

Vin acasă. Jacey.

Auzi pendula veche, din holul de la intrare, cum bate ora douăsprezece; întinse mâna după ceaşcă şi sorbi o gură din cafeaua fierbinte şi întăritoare. Jacey mai trimisese acasă şi alte telegrame şi faxuri de-a lungul anilor. Întotdeauna îşi anunţase data sosirii şi plecării, dând amănunte cu privire la dorinţa ei de a sta în apartamentul din oraş sau de a poposi direct acasă. Faxul acesta însă nu conţinea nimic din toate acestea. Ar trebui să se bage în pat, se gândi el, aruncând faxul pe birou. Dar nu se mişcă, continuând să se uite năucit la foaia de hârtie.

Vin acasă. Era o exprimare ciudată pentru ea.

Deşi o cunoştea destul de puţin, îi venea greu să creadă că ea considera această casă, ca pe propriul ei cămin. Era o reşedinţă în stil georgian, pe malul Hudsonului, unde ea venise să locuiască prima dată, la vârsta de treisprezece ani, când mama ei se căsătorise cu tatăl lui. Când venea aici, nu stătea mai mult de o zi, cel mult două, atât cât s-o vadă pe mama ei, ca apoi să-şi vadă de drum, evitându-l cât mai mult posibil. Se uită din nou la fax, învârtind ceaşca de cafea în mână. Fusese trimis din Bombay, India. Un alt ţinut îndepărtat. Jacey era specialistă în ţinuturi îndepărtate.

Vin acasă. Ar putea fi oare posibil aşa ceva? Şi dacă era aşa, care era cauza?

Se sprijini, plictisit, cu capul de spătarul fotoliului de piele şi închise ochii. Îi reveni în minte imaginea lui Jacey, cu ochii ei clari şi frumuseţea rece. Îl ura. Dar această recunoaştere nu-i putu opri înfierbântarea sângelui, pentru că i se implantase de multă vreme în creier imaginea care o înfăţişa caldă, blândă, tandră şi atât de incitantă, încât aproape că-l pârjolise.

Deschise ochii şi trase un pumn în sertarul biroului. La naiba, mesajul fusese scris neglijent, asta trebuie să fie. Nu era adevărat. Se ruga să nu fie. Pentru că, în caz contrar, atunci îşi alesese cel mai nepotrivit moment să vină acasă.

CAPITOLUL 1

Cinci zile mai târziu

— Doamna Killane vrea să ştie dacă coborâţi la micul dejun.

Philip Killane se uită la Barton care era valetul familiei de când se ştia. Barton era discret şi rezervat, câteodată părea că nici nu se simte. Două generaţii de Killani depinseseră de el, mai întâi tatăl său, iar acum el. Philip îşi îndreptă cravata, surâzând. Amândoi ştiau foarte bine că dejuna rar cu Edith, dar în fiecare dimineaţă ea îl trimitea pe Barton la el în cameră, să-l întrebe ce intenţii are.

Pentru mama lui vitregă, bunele maniere erau foarte importante şi de aceea, întotdeauna îl aştepta.

— Nu pot în dimineaţa asta. Spune-i că am să ciugulesc ceva la birou.

— Da, domnule. Tocmai când îşi lua haina, auzi o maşină venind pe alee.

— Stai un pic, Barton. Se duse la geam şi dădu puţin perdeaua la o parte, ca să privească jos. În curte tocmai oprea o limuzină, şoferul acesteia grăbindu-se să înconjure maşina ca să deschidă portiera pentru pasageră.

Apărură mai întâi două picioare lungi, bine făcute. Tocurile de un albastru metalizat, păşiră pe pavajul aleii. Pe mâna, cu manichiura perfectă, întinsă, ca să se sprijine de braţul şoferului, sclipi o brăţară de aur cu perle, apoi,

blonda subţire, îmbrăcată într-un costum *Chanel*, de aceeaşi culoare ca şi pantofii, ieşi cu totul din maşină. Philip se întoarse de la fereastră şi spuse cu faţa imobilă:

— Anunţ-o pe doamna Killane că a sosit fiica ei. Jacey privi casă, observând cum se mişcă perdeaua din camera lui Philip. Se simţi gata să cadă şi se sprijini cu mâna de capota maşinii, ca să se echilibreze. Fusese conştientă că va trebui să dea ochii cu el, dar acum, că se afla aici, se întreba dacă n-ar fi fost bine să mai aştepte câteva săptămâni. Chiar dacă îi trecuse aşa ceva prin minte, abandonase ideea.

Acum avusese un motiv foarte serios ca să vină acasă şi urma să privească această vizită prin prisma acestui motiv.

Uşa de la intrare se deschise şi Barton o întâmpină cu un zâmbet de bun-venit şi o figură distinsă, grăbindu-se să-l ajute pe şofer la bagaje.

Ea îşi făcu curaj, îndreptându-şi umerii, şi intră în casă. În timp ce traversa pardoseala lucioasă, de marmură, îi veni în minte că oricât de mult ar lipsi de aici, va putea să se gândească întotdeauna la casa asta ca la ceva durabil şi stabil, care va rămâne neschimbat. Nimic nu era mişcat sau schimbat din loc în această casă, chiar dacă făcea parte dintr-o lume în continuă mişcare. Acest gând o mai întări puţin, deşi acest lucru ar fi mirat pe mulţi, dacă ar fi ştiut. În aer plutea o aromă slabă de ulei de lămâie. Sub oglinda cu ramă aurită, pe măsuţă, florile proaspete, dintr-o vază Steuben, încântau privirile. Pe un perete, atârna portretul lui Marcus Killane. Când era acasă, a văzut-o de multe ori pe mama sa oprindu-se în faţa portretului fostului ei soţ şi privindu-l îndelung, în imaginaţia ei, Jacey îşi închipuia de multe ori că, deşi mort de cinci ani, Marcus vorbea cu mama ei.

Intuia că dacă ar fi existat vreun mijloc de a comunica după moarte, Marcus l-ar fi găsit. Şoferul puse jos ultimele bagaje şi-i întinse chitanţierul. După ce-l parcurse cu privirea, îl semnă, încruntându-se în momentul în care observă că-i tremură mâinile. Auzi în urma ei

zgomotul unor paşi hotărâţi, coborând scara.

Îi dădu şoferului chitanţierul, mulţumindu-i printr-o înclinare a capului, după care se îndreptă de spate şi se întoarse să dea ochii cu Philip. În cele câteva clipe rămase până să ajungă la ea, înregistra o mulţime de lucruri legate de el, inclusiv faptul că simţurile i se treziră la viaţă, în maniera în care o făcea doar simpla apropiere de el. Era înalt şi zvelt, având o eleganţă care părea înnăscută, deşi îşi mai putea aduce aminte de vremurile când era plin de energie, exploda de nerăbdare şi impulsivitate. Acum, când era obişnuit cu autoritatea şi funcţia de conducere, avea mişcări mai controlate, mai precaute, iar umerii săi largi puteau susţine o povară a responsabilităţilor, tot atât de uşor ca şi costumul său *Armani*. Un singur lucru nu se schimbase. Fiecare trăsătură, fiecare celulă sau centimetru pătrat de ţesut din corpul său era îmbibat de o senzualitate care i s-a părut întotdeauna a fi sufocantă, senzualitate ce emana din toată pielea lui uşor bronzată. Se opri în faţa ei şi o ţintiri cu privirile ochilor lui căprui-închis.

— Bună, Jacey. Aş vrea să-ţi spun că arăţi bine, dar nu este aşa. Ai tenul palid, aproape transparent, şi ai cearcăne vinete sub ochi. Îşi strânse tare mâinile, ca să nu se vadă că-i tremură.

— Bună, Philip. Încântător ca întotdeauna, după cum văd.

De fapt, putea să fie încântător cu oricine altcineva, în afara ei.

— Nu fac complimente. Eu doar constat. Făcu o pauză.

— Ai călătorit cu avionul?

— Da, spuse ea fără să ezite. Cu avionul. El clătină din cap.

— Cu atâtea fuse orare pe care le schimbi în fiecare an, mă mir că nu arăţi mai rău. Zâmbetul nu-i cuprinsese şi ochii.

— Fii atent. Asta, aproape că a fost un compliment, deşi ar fi putut fi interpretat şi altfel. El îi răspunse cu un

uşor surâs, cu o tentă ameninţătoare:

— Şi asta, a fost doar o constatare. Se uită apoi la mormanul de bagaje, pe care Barton îl aşezase lângă uşă.

— Arată de parcă te-ai muta aici definitiv.

— Am să stau o perioadă.

— Adevărat? E ceva nou.

— Să nu-ţi pară rău. N-o să fie permanent. Ochii lui se îngustară.

— Nici nu m-am gândit la asta. Ştiu că ai aversiune să stai în acelaşi loc, prea multă vreme. Mai ales aici. Cred că distanţele pe care le-ai tot parcurs în zbor trebuie să depăşească şapte cifre.

— Mai mult, opt chiar. Mama este aici?

— Este în sufragerie. Te aşteaptă. Buzele-i schiţară un zâmbet obosit şi privi în jur, prin holul în care nu se aflau decât ei doi.

— Da. Te cred.

— O ştii pe mama ta. Oftă.

— Da, o ştiu. Foarte bine, chiar. O să mă duc s-o văd. Ezită. Avea să-i spună atâtea lucruri, dar după ce se gândi mai bine, ajunse la concluzia că este mai bine să aştepte până va fi mai odihnită.

— Ai de gând să fii acasă, la cină? El se maimuţări.

— Ai vreun motiv pentru care întrebi? Nu-i păsa că picioarele abia dacă o mai susţineau, dar nu voia să i se vadă slăbiciunea.

— Ai vreun motiv pentru care să nu răspunzi? îi zâmbi.

— Ţepoasă ca întotdeauna, nu-i aşa? Am avut toate intenţiile ca să-ţi răspund, Jacey. Am fost doar curios, asta-i tot. Nici mie nu mi-au fost clare toate motivele care stăteau la baza acţiunilor tale, dar după aceea, aşa cum ştii şi tu, n-am mai stat împreună. Pentru o fracţiune de secundă se simţi ţintuită locului de aroganţa lui, de sarcasmul lui tăios, de simpla lui prezenţă fizică.

Apoi fu în stare să plece, să se îndrepte spre sufragerie. Când îl depăşi, o apucă de braţ, ţinând-o pe loc. Aproape că o ameţise mişcarea lui abruptă şi se clătină

spre el. În mod reflex, o sprijini cu trupul său, apucând-o cu cealaltă mână de talie, ca s-o susţină şi de la spate. Aşa cum era toată îngrămădită lângă trupul său dur, îi simţi tresărirea muşchilor încordaţi şi crispaţi. O trecură valuri de căldură şi de răceală. Începu să tremure, silindu-se să se împotrivească nebuniei de a-şi dori să rămână exact acolo unde se afla.

— Jacey? Vocea i se transformase într-una moale şi răguşită, dându-i impresia că asupra ei se lăsase un nor uşor de senzualitate. Îşi ridică mâinile la pieptul lui, cu intenţia de a-l împinge, dar îi simţi în palme bătăile inimii. Ritmul ei puternic o zăpăci.

— Jacey? Vocea îi era acum şi mai şoptită. Atunci îi veni să leşine, nu-i mai rămăsese niciun dram de rezistenţă. Apelând însă în egală măsură la teamă şi la mândrie, reuşi să se retragă de lângă el şi să se îndrepte. Spre ruşinea ei, îşi simţea sânii reacţionând la atingerea lui; atunci îşi încrucişa braţele la piept.

O privea puţin neliniştit.

— Eşti bine?

— Sigur că da. Mi-am pierdut puţin echilibrul.

— În regulă, spuse el, acceptându-i explicaţia, continuând să o privească de parcă ar fi privit un obiect. Atenţia lui îi punea în primejdie nervii deja zdruncinaţi.

— Ce vrei? Prin ochi îi flutură o expresie ciudată.

— Să vreau? Nu mai putu să-şi retragă întrebarea. Din cauza nervilor, simţea cum i se strâmtează gâtul. Ca de obicei, instinctul o îndemna să se depărteze de el.

— De ce m-ai oprit? reuşi ea să spună în cele din urmă. El îi lăsă braţul.

— Am vrut să-ţi răspund la întrebare. Am de gând să fiu acasă pentru cină, numai dacă nu se iveşte ceva neprevăzut… sau dacă nu preferi să faci altceva.

Strânse din buze.

— Nu fi prost. Aici este casa ta.

— Dar este şi a ta. Ceea ce era destul de ciudat, era faptul că deşi nu mai locuise aici de multă vreme, totuşi se considera a fi acasă, la ea.

— Ne vedem diseară, Philip.

— De-abia aştept, Jacey. Ca la comandă, apăru şi Barton care-i dădu lui Philip servieta. Dând din cap, drept mulţumire, îi mai aruncă o privire lui Jacey, după care ieşi. Jacey încă se mai uita la uşa care se închisese după el, fiind deranjată de descoperirea că imaginea lui Philip îi era tot atât de vie ca şi când l-ar fi văzut în carne şi oase în faţa ei. În realitate, încă îi mai putea simţi forţa de atracţie, aşa cum i se întâmplase întotdeauna, indiferent de cât de mult se străduise să i se împotrivească, sau cât de departe plecase de el. Doar tusea discretă a lui Burton o readuse la realitate.

— Am să vă duc imediat bagajele în camera dumneavoastră. Mama dumneavoastră vă aşteaptă la micul dejun. Să vă conduc? Ea îi zâmbi slab.

— Mă crezi sau nu, să ştii Barton că tot îmi mai aduc aminte unde se ia micul dejun, dar oricum, îţi mulţumesc.

— Cu plăcere şi dacă-mi este permis, bine aţi venit din nou acasă.

Zâmbi mai mult atunci, ştiind că sentimentele lui Barton erau sincere. Şi pentru că era singura persoană care se bucura de acest lucru. Când intră în sufragerie, mama sa înălţă capul, dezlipindu-şi ochii de pe ziarul de dimineaţă şi privindu-şi fiica. O simplă ridicare din sprânceană, îi arătă lui Jacey că o aşteptase mai devreme. Cuvintele nu făcură decât să-i confirme acest lucru:

— Jacey, draga mea, în sfârşit!

Jacey îşi compuse un zâmbet pe faţă şi traversă toată lungimea mesei, ca să depună un sărut pe obrazul ca de porţelan al mamei sale. Nu mai conta că ea încă nu-şi terminase micul dejun. Mama ei era deja îmbrăcată în rochia de mătase în care, fără îndoială, avea să participe la vreun dejun oficial, iar părul îi era coafat gen paj, stil devenit de acum clasic, cu care o obişnuise pe Jacey de când se ştia pe lume.

— Îmi pare bine că te văd, mamă. Şi era adevărat. Deşi trecuseră mulţi ani de când nu se mai putea convieţui împreună, Jacey continua s-o iubească. Unul dintre

scopurile pe care voia să îl ducă la îndeplinire, prin venirea acasă, era să ajungă cu ea la un fel de pace. Dorea să-şi îndeplinească scopul într-unul dintre momentele în care cicăleala ei nu ajungea s-o deranjeze. De fapt, şi-ar fi dorit ca amândouă să reuşească să facă în aşa fel încât să se bucure reciproc de compania celeilalte, poate chiar să devină prietene. Era o dorinţă mult prea mare.

— Îmi pare bine să te văd, deşi, ca să-ţi spun drept, nu prea arăţi grozav.

Iarăşi începea, se gândi Jacey, oftând şi lăsându-se pe un scaun din partea laterală celui în care stătea mama sa.

— Prea multe curse cu avionul. Ştii doar cât de uscat este aerul în avion.

— Da, ştiu.

Din cauza asta, nici nu am făcut pasiune pentru călătorii şi nici nu pot să înţeleg cum de ai tu aşa ceva. Oricine poate vedea şi cu ochii întredeschişi ce efect dezastruos a putut avea asta asupra tenului tău.

— Îmi place să călătoresc, spuse ea cu un ton blând, în mod deliberat.

— Da, pot să văd şi rezultatul. Dragă, arăţi într-adevăr îngrozitor.

Jacey nu se putu abţine să nu zâmbească. Nimic nu se schimbase. Se dovedea foarte grea bătălia pentru câştigarea păcii dintre ele. Dar ştiuse şi acest lucru.

— Da, mi-a spus-o şi Philip.

— Oh. Mă bucur că ai apucat să-l vezi înainte de a se duce la lucru. Este atât de ocupat, încât este aproape o ocazie rară când reuşesc să-l văd şi doar stăm amândoi în aceeaşi casă.

— Sunt sigură că exagerezi. Philip mi-a spus că va fi acasă pentru cină, diseară. Edith îşi luă ceaşca de cafea şi sorbi din ea cu cochetărie.

— Asta înseamnă că o face de dragul tău, nu de-al meu.

— Mă îndoiesc de asta, spuse Jacey, ignorând cu bună ştiinţă urma slabă de resentiment din glasul mamei sale, după care continuă, fără a-i lăsa timp să răspundă:

Spune-mi ce-ai mai făcut până acum? Arăţi foarte bine în această dimineaţă. Ai vreun program special pentru astăzi?

— Da, iau prânzul la club cu fetele. Punem la punct o mică acţiune de caritate pentru spital. Mulţumită că i-a reuşit acţiunea de diversiune, Jacey îi zâmbi cameristei care îi turnă cafeaua.

— Trebuie să fie plăcut. Întotdeauna ai făcut o treabă bună, împreună cu prietenele tale, când a fost vorba să adunaţi bani în scopuri caritabile.

— Da, am făcut. Miji din ochi, semn că diversiunea lui Jacey a avut efect doar temporar. Faxul tău nu a mai fost atât de explicit ca de obicei. N-ai specificat data plecării. Privi în jos, la lichidul aburind din ceaşca ei. Făcuse o greşeală că se sculase atât de devreme şi o pornise, din oraş, încoace cu maşina. Avusese în intenţie să termine repede cu această călătorie, dar îşi supraestimase rezistenţa. Se poate ca Philip şi cu mama ei să considere că nu arată bine, dar ca să mai arate la fel de bine ca înainte avea nevoie de un efort mare. Şi pentru moment, nu se simţea în stare nici măcar să-şi ducă ceaşca de cafea la gură. De altfel, cofeina nici n-ar ajuta-o prea mult.

— Acest lucru s-a întâmplat pentru că nu am planuri prea sigure acum.

— Vrei să spui că nu ştii cât anume vei sta?

— Nu. O privi pe mama sa. Mi-ar plăcea să stau aici un timp, bineînţeles, dacă nu te deranjează.

— Să mă deranjeze? De ce să mă deranjeze? Mi-ar face plăcere dacă ai rămâne.

Sper că îţi mai aduci aminte că eu n-am vrut de la început să pleci.

— Da, mamă, ştiu. Îmi aduc aminte.

— Şi mai ţii minte că… Jacey îi tăie orice amintire, sculându-se în picioare.

— De vreme ce tot ai program astăzi, cred că am să mă duc în camera mea să mă odihnesc câteva ore. Mama ei se încruntă.

— Să te odihneşti? La ora asta? îi servi scuza clasică.

— Călătoria cu avionul. Poate fi epuizantă.

— Sunt sigură că nimeni nu ştie asta mai bine decât tine. Cutele de la gura lui Edith se adânciră dezaprobator, dar glasul mai păstra o urmă de simpatie: Zborurile îţi pot părea uneori nesfârşite. Nedorind să recunoască deocamdată că se întorsese de la Bombay de alaltăieri şi că se odihnise o zi întreagă în apartamentul ei din New York, ea spuse doar atât:

— Da, aşa mi s-a părut.

— Atunci este normal să ai nevoie de puţin somn. După ce aprecie distanţa dintre ea şi mama ei, constată că nu merita să facă efortul de a o săruta din nou. Se îndreptă precaută spre uşă.

— Îţi doresc să ai o zi plăcută, mamă. Ne vedem diseară.

Jacey se trezea încetul cu încetul. Mai întâi, somnolenţa care făcea parte din starea ei din ultimele două luni şi jumătate o împiedica să deschidă ochii. Aşteptă să audă zgomotele cu care era obişnuită, cu care ajunsese să se obişnuiască, cele făcute de surorile medicale şi de vizitatorii care treceau prin hol, de măsuţele de servit sau cele medicale, alunecând pe rotile dintr-o cameră în alta, doctorii sfătuindu-se între ei. Dar de data aceasta nu se auzea nimic, era linişte.

Deschise încet ochii şi cuprinse cu privirea dormitorul care fusese al ei de la vârsta de treisprezece ani şi până când plecase la colegiu. La fereastră, încă mai era ursuleţul pe care i-l dăduse tatăl ei când avea patru ani. Pe peretele de lângă oglindă, atârna o fotografie cu colegii ei din ultimul an, într-o postură plină de veselie. De cealaltă parte a oglinzii, se afla o fotografie a ei, cu grupul de prieteni din liceu. Acum îşi dădu seama că nu se mai afla în camera albă şi sterilă din spitalul din Bombay, întoarse capul spre fereastră, aducând mulţumiri lui Dumnezeu. Afară se întuneca. Nu era de mirare că dormise toată ziua. De când fusese doborâtă de virusul necunoscut, care era aproape să-i ia şi viaţa, dormise aproape tot timpul. Lungile ore de somn îi permiseseră organismului

să se refacă singur. Acum, se simţea mult mai bine, dar o obosise călătoria de la Bombay la New York şi apoi de acolo până acasă, la Hudson. În timp ce zăcea pe patul de spital din Bombay şi era prea slabă ca să mai reacţioneze altfel decât să asculte cum se certau doctorii în legătură cu boala ei şi cu şansele ei de revenire, luase hotărârea că dacă îşi va recupera puterile, se va întoarce acasă şi-şi va pune ordine în viaţă. I se păruse o decizie foarte bună. De fapt, aceasta fusese de cele mai multe ori motorul pentru raţiunea de a trăi. Din păcate, fusese plecată atât de multă vreme, încât uitase anumite lucruri, lucruri importante, cum ar fi faptul că limba acerbă a mamei sale devenea exasperantă ori de câte ori se aflau în aceeaşi încăpere. Şi, în plus, efectul devastator pe care-l putea avea Philip asupra ei. Pe care îl avusese întotdeauna. În timpul cinei, pe masa încărcată cu mâncăruri alese, Edith sorbea din paharul cu vin şi îi zâmbea aprobator lui Philip care stătea la celălalt capăt al mesei.

— Ai ales bine, Philip.

— Mulţumesc. M-am gândit că este nevoie de un vin special în seara aceasta, de vreme ce avem un musafir mai deosebit. Jacey răscolea mâncarea în farfurie, încercând să nu ia în seamă împunsătura ce-i era adresată. De dimineaţă, chiar el îi spusese că aici este şi casa ei. Acum o numea musafiră. Nu era surprinsă.

Niciodată Philip n-a avut cine ştie ce sentimente pentru ea. Îşi îndreptase privirile spre ea.

— Încă nu ai gustat din vin, Jacey.

— Încă nu am ajuns la el. Dar o să-l gust. De fapt, nicio băutură n-ar fi indicată pentru ea în stadiul actual de convalescenţă, dar nu putea să vină cu nicio scuză, ca să refuze de a bea vin, pentru că oricare ar fi fost aceasta, ar fi iscat şi mai multe întrebări. Simţi îndreptate asupra ei privirile de vultur ale mamei sale şi se pregăti pentru un nou asalt.

— Primul lucru pe care am să-l fac mâine dimineaţă este să te programez la Elizabeth Arden. Atunci, strânse din buze şi îi răspunse:

— Crezi că o să fie suficientă o programare, mamă?

— Bineînţeles... Edith se opri, dându-şi seama că fiica sa făcea haz de propunere... Dar este evident că ţi-ai neglijat tenul, dragă. Poate că o singură zi n-o să fie suficientă, dar, cel puţin, va fi un început bun. Jacey îi aruncă pe furiş o privire lui Philip şi văzu cum acesta priveşte posomorât spre vinul din paharul ei. Avea părul puţin umed la vârfuri, iar faţa umbrită de barba care începuse să crească, semn că făcuse un duş rapid înainte de cină, dar nu avusese timp să se bărbierească. Simţi că o enervează acest semn al masculinităţii.

— Mulţumesc, mamă, că te-ai gândit la mine, dar cred că am să mai stau un timp departe de Elizabeth Arden.

— Cum vrei. Doream doar să te ajut.

— Îţi sunt recunoscătoare pentru asta.

Se uită la mâncarea din faţa ei, hotărându-se să ia din piure-ul de cartofi, deoarece era moale şi uşor de digerat. Chiar dacă în ultimele săptămâni i se deschisese pofta de mâncare, îi venea greu să mănânce avându-l pe Philip într-o parte a sa şi pe mama ei în cealaltă parte. Cu toate că ei formau toată familia ei, din păcate erau şi adversarii ei.

— Dragă, spuse mama ei pe un ton care se voia nu numai tendenţios, dar şi suferind, a trecut multă vreme de când n-ai mai luat masa cu noi şi probabil că ai uitat. Eu şi cu Philip ne îmbrăcăm întotdeauna pentru cină.

Era amuzată de faptul că mama ei aşteptase atât de multă vreme ca să comenteze capotul lejer, de mătase, cu care venise îmbrăcată. Bineînţeles că nu uitase concepţiile mamei sale despre ceea ce mergea sau nu mergea să îmbraci la cină. Ea pur şi simplu nu putuse să îmbrace nimic ce ar fi cerut ciorapi şi tocuri înalte. Şi, în afară de asta, nici nu prea avea cine ştie ce lucruri care să nu-i scoată în evidenţă faptul că slăbise mult în ultimele două luni.

— Îmi pare rău, mamă. N-am despachetat încă şi nu mi-am imaginat că o să te superi doar pentru o singură

dată când apar aşa.

— Nu, bineînţeles că nu, doar că…

— Jacey arată la fel de bine ca întotdeauna, Edith, remarcă Philip, ca din întâmplare. Nici n-are importanţă ce poartă. Niciodată n-a avut. Jacey şi mama sa îl priviră surprinse. Şi atunci, Jacey îşi aminti de ziua când venise să locuiască aici, cu mama sa. Se simţise greoaie, stângace şi urâtă. El avea atunci şaptesprezece ani şi din când în când mai arunca, neglijent, în maniera stângace a adolescentului, câte o remarcă prin care s-o apere de săgeţile veninoase ale mamei sale. Atunci îl considerase minunat. Acum îi zâmbi.

— Mulţumesc, Philip. Ochii lui întunecaţi erau enigmatici.

— Nu făceam decât să constat nişte fapte. Sunt sigur că te-ai săturat să tot auzi lucruri de genul ăsta.

— Jacey este o tânără drăguţă, spuse Edith, în deplină concordanţă cu el, apoi întorcându-se spre ea adăugă: Dar pari cam prea slabă. Sper că nu ţii cură de slăbire: Ştiu că există persoane pentru care o femeie nu este niciodată prea slabă, dar în ceea ce te priveşte, dacă mai pierzi din greutate, ai să arăţi ca o sperietoare de ciori. Zâmbetul i se mai stinse.

— Crezi, mamă, că ai putea măcar o dată, să-mi faci un compliment fără niciun fel de dacă. Edith făcu ochii mari.

— Oh, dar nu ştiu ce ai. Ţi-am vrut doar binele. Şi întotdeauna am urmărit doar asta. Philip se foi pe scaun, atrăgându-i atenţia.

— Există ceva important care să determine durata vizitei, Jacey?

— Nu, nu prea. Nu dorea ca vreunul dintre ei să afle cât de bolnavă fusese. Nu avea puterea să mai asculte o conferinţă din partea mamei ei, cu privire la primejdiile călătoriilor prin ţările Lumii a treia, unde binefacerile civilizaţiei nu ajunseseră la standardele din Statele Unite. Şi nici nu voia să vadă dezamăgirea din ochii lui Philip, atunci când va auzi că datorită prostiei sale, fie că a băut

apă infectată, fie că a venit în contact cu vreo insectă purtătoare de virus, fie că a fost altceva, a reuşit să se infecteze. Deşi considera că, la urma urmei, niciunul din ei nu erau atât de intransigenţi, totuşi nu dorea să piardă bruma de simpatie pe care o aveau pentru ea. Scopul ei era să coexiste paşnic alături de ei, fără supărări şi jigniri, şi dacă reuşea, atunci putea să şi-i apropie ca egali.

— Sper că n-ai fugit de cine ştie ce ţară, ca să vii să ne faci o vizită? o întrebă Philip.

— Nu, nu e vorba de aşa ceva. Se opri, apoi adăugă pe un ton de conversaţie plăcută: Spuneţi-mi, cum se desfăşoară conversaţia dintre voi doi, atunci când nu mă aveţi pe mine să mă luaţi la întrebări?

— Dar nu te luăm la întrebări, dragă. Suntem doar curioşi, nu-i aşa, Philip? El îşi duse paharul la gură.

— Absolut fascinaţi. Jacey sesiză sarcasmul din tonul lui Philip, spre deosebire de Edith care continuă să vorbească:

— Ultima dată când te-am văzut… a fost la ultimul Crăciun?

Majoritatea mamelor îşi aminteau dacă odraslele lor petrecuseră Crăciunul cu ele, reflectă Jacey cu nemulţumire. Nu era cazul mamei ei, însă. Clătină din cap.

— Nu. Mi-am petrecut Crăciunul cu prietenii, în Elveţia, dar anul trecut am venit cu avionul, special pentru ziua ta de naştere. Edith încuviinţă, dând din cap.

— Oh, aşa este. Ne-am întâlnit în oraş şi am luat masa împreună. Philip răsucea piciorul paharului, cu mişcări leneşe.

— Dar atunci, eu nu te-am văzut. De fapt nici nu-mi aduc aminte când a fost ultima oară când te-am văzut. Ea îşi reamintea. Fusese acum trei ani. Avea părul mai lung, atunci. Şi nici nu arăta atât de obosită. Abia dacă şi-au vorbit.

— Am dat buzna la picnicul vostru. Ţii minte? Erau sute de persoane pe pajişte. Inclusiv o lungană cu părul roşu, care nu părea să-şi poată dezlipi privirile de la el.

— Cum să dai buzna, Jacey? Este şi casa ta. Acum era

drăguţ cu ea, iar peste o secundă o făcea bucăţi cu sarcasmul său. Nu mai putu suporta.

— Hotărăşte-te, Philip. Acum câteva minute m-ai numit musafiră.

— Iartă-mă, dar pentru că te văd o dată la câţiva ani, nici nu mai ştiu cum să-ţi spun. Edith îşi drese vocea; era un tic nervos care-i apărea ori de câte ori izbucnea un conflict care putea să-i ameninţe ambianţa ei perfectă.

— Jacey, dacă tot urmează să mai stai un timp, cred că ar fi o idee grozavă să dăm o petrecere. Sunt foarte multe persoane care de-abia aşteaptă să te vadă şi…

— Nu cred că e bine, mamă. Nu am chef de aşa ceva. Sprâncenele lui Philip se arcuiră.

— Asta chiar că este ceva nou. Resentimente uitate izbucniră la suprafaţă, luând-o pe nepregătite.

— Nu cred că te afli în postura de a spune ce este nou sau nu în ceea ce mă priveşte.

— Ai dreptate, spuse el împăciuitor, fără să insinueze nimic. Retractez. Ea îşi muşcă buzele. La naiba, nu voia să se ciorovăiască cu el.

— Îmi pare rău. Cred că tot mai sunt puţin obosită.

— Nu e nevoie să te scuzi. N-ai făcut decât să scoţi în evidenţă adevărul.

— Totuşi…

— S-o lăsăm. Privirile-i oglindeau o expresie indescifrabilă.

— Mai bine spune-mi de ce eşti obosită? Barton mi-a spus că ai dormit toată ziua. Edith încuviinţă din cap.

— Aşa este. Mai dormeai când m-am întors de la club.

— M-aţi verificat amândoi? întrebă ea, nevenindu-i să creadă. Nu era obişnuită ca persoanele din jurul ei să o controleze atât de îndeaproape, şi nu ştia ce să facă.

Când Philip gesticula cu mâna, butonii de onix sclipiră pe albul de la manşetă.

— Eu n-am făcut altceva decât să-l întreb pe Barton unde erai, atunci când m-am întors acasă. Au trecut atâţia ani de când n-ai mai petrecut aici o zi întreagă şi eram curios.

— Da şi au trecut atâţia ani de când noi trei n-am mai stat împreună la masă ca în seara asta, dar este vina ta, Jacey. Dacă n-ai simţi nevoia să alergi de colo-colo prin lume, asta s-ar întâmpla mai des. Dar parcă o faci dinadins, ca să stai cât mai departe posibil de noi.

— Nu văd de ce aş face aşa ceva, murmură Jacey, frecându-se la ochi.

— Eu una, nu înţeleg asta şi niciodată n-am înţeles. Edith oftă. Oh, Philip, mi-aş fi dorit ca să fie aici şi tatăl tău.

— Dacă era şi tata, eu n-aş fi fost aici, după cum bine ştii, Edith. Jacey se uită la el şi fu surprinsă să descopere o urmă răutăcioasă în jurul gurii. Se părea că făcuse această afirmaţie în mod deliberat, ca să atragă dezlănţuirea mamei asupra lui. Şi aşa a fost. Edith s-a încruntat mai întâi la el.

— Marcus a fost un om bun. Nu fi necuviincios cu memoria tatălui tău, Philip.

— Nu mi-am dat seama că sunt aşa.

— Ei, ştiu că n-ai vrut, dar ai fost necuviincios şi exact această atitudine este ceea ce reproşez eu acestei familii.

— Lipsa de respect?

— Nu, mă refer la faptul că stai prea mult timp departe. Ai stat prea mult plecată, deşi în cele din urmă te-ai întors Jacey… Pe de altă parte…

— Cred că te înşeli, Edith. El se lăsă pe spătarul scaunului, cu paharul în mână. Ceea ce cred eu că este greşit la familia noastră, constă în faptul că niciodată n-am fost în stare sau nu ne-am înţeles asupra unor lucruri. Pe de altă parte, din cele ce mai aud şi eu, e aproape normal acest lucru pentru majoritatea familiilor de azi.

Edith îi aruncă o privire severă, dar când vorbi, tonul îi era blând:

— Orice ar fi fost, mă bucur că te-ai întors acasă, Jacey. Poate că de data asta, lucrurile vor fi altfel.

— Poate, murmură ea, simţindu-se mai străină decât oricând. Edith o învălui cu unul din rarele ei zâmbete.

— Mă bucur că eşti de acord. Dar nu asta este problema, reflectă ea cu tristeţe… Întotdeauna ştiuse că n-o să fie uşor să se împace cu Philip şi cu mama ei, dar până acum nu realizase pe deplin cât de greu era. Probabil că mama sa n-avea de gând să se schimbe după atâţia ani. De altfel, nici nu se vedea în postura plăcută de a fi prietenă cu Philip. Edith îşi tampona colţurile gurii cu şervetul alb, de pânză, după care îl aşeză la marginea farfuriei.

— Dacă aţi terminat amândoi de mâncat, de ce nu mergeţi în salon? Barton o să aducă cafeaua, iar eu am să vin imediat după ce vorbesc ceva cu bucătăreasa.

Jacey se crispa de emoţii şi se uită spre Philip. Nu se simţea pregătită să fie singură cu Philip, de fapt nu era sigură dacă va fi vreodată pregătită.

— Mergem? o întrebă el. În mintea ei se perindau scuzele, dar niciuna nu părea potrivită. Încuviinţă din cap, fără tragere de inimă, după care se sculă de la masă; el se afla deja în spatele ei, trăgându-i scaunul.

CAPITOLUL 2

Salonul era ticsit de porţelanuri fine şi picturi, oglinzi vechi şi scrinuri, canapele, tapisate cu brocarturi la modă, şi fotolii îmbrăcate în pluş.

Şi mai era şi un câine mare, lăţos. Jacey scoase un strigăt de încântare:

— Douglas! Câinele ridică capul de pe covorul *Aubusson* şi dădu fericit din coadă, în chip de salut. Se aplecă spre el, luându-i capul în mâini şi îngropându-şi faţa în blana lui. Privind-o, Philip socoti că acesta era primul gest cu adevărat spontan, pe care-l văzuse la ea, în ani de zile. Întotdeauna fusese atât de rece şi de calculată, privindu-l cu ochii ei extraordinari.

Aceştia păreau că nu pot exprima căldură niciodată, dar totuşi îşi amintea de o noapte…

— Cred că-şi aduce aminte de mine, spuse ea cu un uşor surâs.

— De ce să nu-şi amintească? Eşti de neuitat. Brusc, îl ţintui cu privirea. Întorsese capul să se uite la ceva din cameră, de parcă ar fi uitat deja ce spusese, fapt ce nu

putea s-o surprindă. Avea obiceiul să uite. Reuşise s-o uite foarte uşor.

Între timp, îl mângâia pe Douglas care se cuibărise fericit alături.

— De fiecare dată când îl găsesc pe Douglas în casă, încerc să nu mă mir. Probabil că s-a câştigat o bătălie în faţa mamei, ca să fie de acord să-l lase înăuntru.

Se întoarse spre ea, privind-o cu ochi strălucitori.

— N-a fost nici măcar o discuţie aprinsă. Ea cântări în gând spusele lui. Philip plecase de acasă când ea avea optsprezece ani, iar el avea douăzeci şi doi; nu se întorsese până la moartea tatălui său, acum cinci ani. Când revenise, îi adusese şi pe Douglas cu el, hotărât fiind ca treburile să fie rezolvate după dorinţa sa şi chiar aşa fuseseră rezolvate.

Pe moment, Douglas îi distrăsese atenţia de la tensiunea pe care o simţea când se afla singură cu Philip, dar acum aceasta o cuprinsese din nou. Ar fi dorit să-l cunoască mai bine, să ştie ce-l interesează, ce-l bucura sau îl întrista. Întotdeauna îi păruse a fi generos, şi aşa şi era în multe privinţe. Poate că dacă l-ar fi cunoscut mai bine, ar fi putut să-l încadreze într-un plan de viitor. Poate.

— Îţi mulţumesc că mi-ai sărit în ajutor la masă. Ai fost drăguţ. El nu fusese în stare s-o facă pentru sine. Iar Jacey îi dăduse întotdeauna impresia că se descurcă cu cicăleala mamei ei. În seara aceasta însă i se păruse… vulnerabilă, fragilă. Probabil că mintea îi juca feste.

— Drăguţ, Jacey? Hai să fim serioşi, precis că nici nu crezi ce spui. I-ar fi plăcut şi ei să creadă, deşi nu era sigură că putea.

— Da, ei bine, oricum îţi mulţumesc.

— Aşa cum ţi-am mai spus, eu nu fac decât să constat unele lucruri. În ciuda lipsei lui de menajamente, buzele-i schiţară un zâmbet.

— Mi-a amintit de vremea când eram adolescentă din când în când, atunci făceai acelaşi lucru. Ridică din umeri. Poate că tu nu-ţi mai aminteşti.

Îşi amintea foarte bine. Ea era foarte tânără, când a

venit să locuiască aici. O plăcuse, dar ce avea să nu-i placă? Era deşteaptă, drăguţă, prietenoasă şi avusese flerul să nu se bage în viaţa lui. O trata ca pe o soră mai mică, iar tatăl lui a şi adoptat-o, în mod legal. După un an, el a plecat la colegiu. Dar atunci când a revenit acasă, de Crăciun, a observat imediat că s-a schimbat. A văzut-o mai matură, mai frumoasă, aproape sexy, şi cu fiecare vizită, constata acest lucru din ce în ce mai acut. Ba mai mult, privirile ei incredibile poposeau asupra lui ori de câte ori se întâmpla să fie aproape de ea, priviri pline de dor, un dor pe care nici ea nu-l putea cunoaşte. Şi începuse să aibă alte sentimente, pe care încercase din răsputeri să le ignore. Şi aproape că reuşise. Cum el nu spunea nimic, Jacey continuă:

— Nu ştiu cum ai reuşit, dar te-ai descurcat trăind alături de mama. Cred că ar trebui să învăţ de la tine. El ridică din umeri.

— Nu e prea greu. Mai întâi, să ştii că-mi pare rău pentru ea. De când a murit tata, a fost foarte singură. Se strâmbă.

— E o aluzie la mine, că am fost pe drumuri tot timpul? Privirile lui întunecate păreau să cântărească faptele la rece.

— Iei lucrurile prea personal, Jacey.

— Numai atunci când sunt aşa. Fragilă. Foarte fragilă. Scutură din cap, ca să se debaraseze de acest gând.

— Ascultă, ai dreptul să trăieşti cum crezi tu de cuviinţă. Consider că nu ţi-am stat niciodată în cale.

— Nu, nu mi-ai stat, de fapt ai întors spatele şi ai plecat.

— Ce vrei să spui cu asta? o întrebă, ca în secunda următoare să se blesteme în gând pentru tonul tăios care-i scăpase în voce. Ea ridică doar din umeri.

— Exact ceea ce ai spus. Nu mi-ai stat niciodată în cale.

— Credeam că vorbim despre felul în care mă descurc cu mama ta.

— Da, aşa era. Aşa este. Douglas se rostogoli, ajungând cu burta şi picioarele în sus. Începu să-l scarpine fără să-şi dea seama. Spune mai departe.

El expiră lung, promiţându-şi în sinea lui să fie atent, să n-o mai lase să-i intre pe sub piele. Să nu i se mai întâmple încă o dată.

— Trebuie să-ţi dai seama că Edith îţi vrea numai binele. Singura problemă este că nu realizează că metoda ei nu este cea mai bună. Din cauză că te afli întotdeauna aici doar în vizită, ai parte de toată atenţia ei, într-o formă concentrată. Nu mai este aşa, dacă şi-o diluează în săptămâni de zile, luni sau chiar ani.

Semnificaţia spuselor lui, o pătrunse adânc şi lent.

— Vrei să spui că încearcă şi pe tine să te transforme conform dorinţelor ei?

— Câteodată.

— Şi ce faci?

— Ori o ignor, ori îi spun să înceteze.

— Şi te ascultă? El încuviinţă dând din cap şi uitându-se la ea cu o expresie visătoare. Îşi purta părul simplu, şuviţele din părţi erau prinse în sus, în fiecare parte a capului, cu piepteni de aur, capotul pe care-l purta era dintr-un imprimeu albastru, exotic. Bănuia că l-a cumpărat de la vreun bazar din Orientul îndepărtat. Era foarte lejer, dar cu toate acestea, reuşea să prindă ici şi colo câte o urmă de rotunjime ascunsă dedesubt. Era foarte frumoasă, considera el, aşa cum o considerase de fiecare dată când o vedea. De data asta însă era ceva schimbat, ceva ce nu putea fi explicat doar prin faptul că n-o mai văzuse de trei ani.

Se apostrofă în gând din nou. Ce naiba făcea? Ar trebui să fie neliniştit pentru faptul că venise acasă, şi nu pentru ce anume era schimbat la ea.

— Câteodată mai recurg şi la altă stratagemă; îi dau lui Edith ocazia să se gândească la altceva, cum ar fi organizarea unei petreceri.

— Adevărat? Mă mir că nu ai o trupă de femei care să fie gata să facă aşa ceva pentru tine.

— N-am spus că n-am.

— Nu. E adevărat. Inima îi fu încolţită de înţepături uşoare de gelozie, care o luară cu totul prin surprindere. Atunci, se gândi că ar trebui să se ducă sus, în camera ei. Începuse să simtă câteva frisoane. Îl mai scarpină o dată pe Douglas şi, adunându-şi puterile, se sculă în picioare. Mişcarea bruscă îi dădu o senzaţie de ameţeală care îi întunecă vederea şi fu nevoită să se prindă de fotoliu. N-a fost o idee prea bună să se ridice atât de brusc. El o privi cu atenţie.

— Ce ai?

— Nimic. Doar că m-am dezechilibrat puţin.

— Aşa ai spus şi de dimineaţă. Se posomorî, observând că devenise chiar mai palidă decât fusese cu un minut înainte. La masă n-ai băut, deci nu e din cauza asta, doar dacă nu… La naiba, Jacey, nu cumva te droghezi? Ea se lăsă pe canapea.

— Nu Philip, nu mă droghez. Mulţumesc însă pentru grija şi încrederea emoţionantă pe care mi-o acorzi.

— Probabil că-mi scapă ceva. Am vreun motiv pentru care să fiu îndreptăţit să am încredere în tine? surâse amar.

— Ei bine, m-ai pus la punct, nu-i aşa? Nu, cred că-ţi pot spune un asemenea motiv. Se uită la Douglas şi-l văzu că o priveşte cu regret că l-a părăsit. Se părea că nu putea să mulţumească pe nimeni din casa asta, iar spusele lui Philip o confirmară:

— Mama ta are dreptate, eşti prea slabă. Avea deja nervii întinşi la maximum, aşa că-i replică:

— Şi tu arăţi obosit.

— Am lucrat mult în ultima vreme. Dar scuza ta, care este?

— Nu mi-a priit mâncarea indiană, asta-i.

— Nu era pe acolo niciun McDonald? Ştiam că există în fiecare ţară.

— N-am ştiut. N-am căutat.

— Ai fost prea ocupată cu ultimul tău admirator? Sau trebuie să spun, admiratori? Degetele, pe care şi le ţinea în

poală, se strânseră în pumni.

— Eşti drăguţ să-mi spui de ce trebuie să mă tot explic ţie şi mamei?

El se lăsă pe un fotoliu din faţa ei. Îşi desfăcu cravata, apoi îşi descheie nasturii de sus, de la cămaşă.

— Poate că dacă ai fi stat mai mult pe acasă, ca să putem să te cunoaştem mai bine, n-ar fi trebuit să dai atâtea explicaţii.

Îl privi, după care se uită lateral. Reintraseră în tiparele bătătorite din ultimii zece ani. O s-o necăjească şi ea o să se lase atrasă în cursă. Se frecă pe frunte, între sprâncene. Pe vremea când zăcea în spitalul din Bombay, îşi făcuse mari speranţe, îşi jurase că n-o să mai lase ca aceste tipare să se repete. Îşi jurase să găsească o cale, să lase în urmă trecutul şi să privească numai înainte. Era acasă doar de o zi şi începuse deja să considere că-şi propusese o sarcină imposibil de îndeplinit.

— Philip, spuse ea cu sinceritate, nu crezi c-am putea să conversăm simplu şi plăcut, fără tot felul de insinuări complicate? El se lăsă pe spate, punându-şi picior peste picior.

— Nu ştiu. Ar fi o concepţie nouă, inovatoare, la noi.

— N-ai vrea s-o încerci? Susţinându-i privirea, clătină încet din cap.

— Aş fi bucuros să încerc orice ar putea să-mi înlăture nervii din stomac.

— Din cauza mea?

— În mare parte. Am simţit un nod în stomac, chiar de când ţi-am primit faxul.

Şi se accentuase chiar de azi-dimineaţă, de când o văzuse prima dată cu picioarele ei lungi, cu ochii ei exotici şi gura ei catifelată.

— Vezi, nu-mi pot scoate din cap ideea că ai venit acasă, mânată de un motiv.

Ar fi vrut să aibă mai mult răgaz până să poată vorbi cu el, dar se părea că avea de gând s-o determine să vorbească.

— Şi dacă ar fi aşa? îl întrebă ea cu prudenţă.

Privirile i se întunecară.

— Ştiam eu. Ai venit ca să-mi faci mie rău, nu-i aşa? îşi încreţi fruntea de mirare. Se simţea de parcă fusese lovită cu o minge rapidă, venită dintr-un teren gol.

— Să-ţi fac rău? Ce tot spui, Philip? Dar eu nu reprezint un pericol pentru tine.

— Cu ochii tăi ai putea îngheţa orice bărbat de la o distanţă de douăzeci de paşi, dar, pe de altă parte, ai dreptate. Cel puţin din punct de vedere personal, nu mai constitui o primejdie pentru mine. M-am imunizat.

N-ar fi putut spune altceva mai tare, ca s-o jignească. Odată, acum zece ani, ea îşi petrecuse noaptea în patul lui. Fusese o noapte minunată, fantastică, care avusese repercusiuni fundamentale asupra vieţii ei de tânără. Şi cu toate astea, el mai vorbea de acea experienţă, ca de ceva care-l imunizase.

Douglas se sculă şi, mergând puţin într-o parte spre fotoliul lui Philip, se trânti jos nepăsător şi indiferent la atmosfera tensionată din cameră.

Jacey se trezi că-şi dusese mâna în mod automat spre locul dintre sprâncene şi începu să şi-l maseze cu degetele. Ştia că o să-i apară foarte curând migrena.

Când se îmbolnăvise prima oară, fusese răpusă de o durere de cap constantă şi năucitoare, aproape insuportabilă. Mai întâi, doctorii, neştiind ce are, nu-i administraseră nimic împotriva durerii. Şi în timp ce zăcea pe patul îngust, mai îndurerată ca oricând în viaţa ei, ajunsese destul de repede la concluzia că dacă boala ei nedescoperită nu o va omorî, cu siguranţă că durerea de cap va reuşi s-o doboare. În final însă, doctorii îi prescriseră un calmant şi cu timpul, durerea de cap dispăruse, făcându-se simţită doar când era foarte obosită sau supusă stresului. Din nefericire, prima ei seară acasă, nu putea fi descrisă decât ca stresantă.

— Nu mai vreau nicio cafea, murmură ea. Mă duc sus să mă culc.

Înainte să poată schiţa vreun gest, el se şi ridicase din fotoliu şi se aplecase spre ea, privind-o cu ochi

întunecaţi şi intenşi.

— Ce fel de joc nenorocit faci, Jacey?

Îşi puse o mână pe braţul canapelei, iar mâna cealaltă pe spetează, împungând-o cu ea. Capul începuse să-i zvâcnească mai tare. Trebuia să se ducă sus, în camera ei, acum. Dacă mai rămânea încă câteva minute, nu avea să mai fie în stare să urce scările.

— Dar nu fac niciun joc. Nu ştiu ce…

— Spune-mi doar atât. Ai de gând să-ţi retragi împuternicirea asupra moştenirii pe care ţi-a lăsat-o tata?

— Împuternicirea… De asta ţi-e ţie frică? El bătu cu palma în braţul canapelei.

— Spune-mi. Abia dacă mai putea să gândească, aşa că cea mai uşoară cale, pe care putea s-o aleagă în mod natural, era cea a sincerităţii.

— Da. Smucindu-se, se îndreptă şi făcu câţiva paşi, mai departe de ea. Fiecare fibră întinsă a corpului său era îmbibată cu furie.

— La naiba, ştiu că ai toate motivele să mă urăşti, dar nu mi-am închipuit că ai să faci asta.

Ură? Cuvântul îi pătrunse prin ceaţa de durere… Putea să admită că sentimentele îi erau tulburi acum, dar nu-l urâse niciodată. Nu era însă în stare să-i explice asta acum. Se sculă în picioare, încet, cu grijă. El o privea cu ochii mijiţi.

— Nu mai trebuie să te întreb cum de ai aflat ceea ce se întâmplă. Ai un cerc numeros de prieteni şi bineînţeles că Bryan Garry îţi este prieten apropiat.

Bryan. Numele îi trecu pe la urechi şi nu-l reţinu, n-o impresiona. Se îndreptă spre uşă, concentrându-se din toate puterile asupra mişcărilor mersului.

El întinse braţul şi-o cuprinse de mână, oprind-o brusc. Căzu spre el, cu zvâcneli chinuitoare explodându-i în creier.

— La naiba, Jacey. N-am să te las să pleci acum. Spune-mi ce ţi-a zis Bryan? Care le sunt planurile? Care îţi sunt planurile tale?

A fost cel mai greu lucru, pe care l-a făcut vreodată,

să se concentreze, dar a trebuie s-o facă, focalizându-şi privirea asupra feţei lui supărate, a liniei dure a gurii şi a focului mocnit din priviri.

— Eu… n-am… vorbit… cu Bryan.

— Ce? izbucni el, încruntându-se. Ceva nu era în regulă. De ce vorbeşti aşa? o întrebă aspru, dându-şi apoi seama că avea ochii dilataţi atât de mult, încât putea să vadă un cerculeţ subţire de argintiu în jurul irisului, negru ca abisul. La naiba, Jacey, ai consumat droguri.

— Nu…

— Atunci ce naiba este asta? Ce ai? Uită-te la mine. O mângâia pe frunte, împingându-i uşor capul spre spate ca s-o poată vedea mai bine. Îi simţea mâna răcoroasă şi liniştitoare, trupul lui era puternic, un adevărat sprijin. În timp ce savura această senzaţie, închise încet ochii. El gemu răguşit.

— Dumnezeule, Jacey, ce-ai făcut? Deschise ochii şi-l privi. Îi dispăruse furia. Părea foarte neliniştit.

— Spui, de parcă ţi-ar păsa.

— Eu… Uşa se deschise şi Edith se strecură înăuntru, cu faţa luminată de zâmbet. Aducea o vază frumoasă de cristal şlefuit, cu două duzini de trandafiri de Sterling, în ea.

— Jacey, dragă, ia uită-te ce a sosit. Ai idee de la cine sunt? Philip îi dădu brusc drumu', încât fu cât pe ce să cadă.

— Nu, mormăi ea. Eliberată fiind, se întoarse spre uşă. Edith aranja vaza pe măsuţă.

— Stai, uite şi o carte de vizită. Nu vrei s-o citeşti?

— Nu. Ajunsese la uşă, când îl auzi vorbind pe Philip:

— Dă-mi mie cartea de vizită. O citesc eu. Prinzându-se de clanţa uşii, ca să nu cadă, realiză că iarăşi s-a enervat de ceva.

— Jacey, ştiu că o să te intereseze, spuse el cu vocea tăioasă. Pe cartea de vizită scrie: Bine ai venit acasă. Te sun mâine. Cu drag, Bryan…

Jacey nu-şi mai dădu seama cum a reuşit să urce scările. I se păruse că a trecut o veşnicie, chinuindu-se la

fiecare pas. La un moment dat, a auzit uşa de la intrare trântindu-se. Apoi, din depărtare, o auzi pe mama sa spunând:

— Jacey, de ce este Philip atât de supărat? Unde s-a dus? Unde te duci? Jacey?

Nu s-a oprit, ştia că dacă se va opri, nu se va mai putea redresa. Iar acum, cel mai important lucru era să poată face ceva pentru ea.

Îndată ce a ajuns în camera ei, s-a dus direct la geantă să ia calmantele. A luat două pastile, a pus flaconul înapoi, a închis geanta şi a căzut pe pat, zăcând complet nemişcată. Încet, încet, durerea i s-a diminuat şi s-a cufundat într-o uitare completă şi binefăcătoare.

În drum spre dormitorul lui, Philip trecu pe lângă camera lui Jacey şi se opri. Pe sub uşă se zărea lumină. Îşi privi nemulţumit ceasul. Era ora unu noaptea. Plecase de acasă acum vreo trei ore şi mersese cu maşina. Nu putea spune că a fost undeva anume. Nici că se simţea mai bine. Dar apucase măcar să-şi astâmpăre nervii. Privi nehotărât spre uşă. Avea o întâlnire dimineaţă, foarte devreme, şi probabil că n-avea s-o vadă pe Jacey înainte de a pleca la birou. Dacă acum era trează, puteau să termine discuţia începută. Şi avea de pus o mulţime de întrebări. Bătu încetişor la uşă. Aşteptă o clipă, însă cum Jacey nu-i deschise uşa, vru să mai bată o dată, dar se opri. În capătul celălalt al coridorului, se afla dormitorul lui Edith şi, deşi avea un somn sănătos, nu voia să rişte s-o trezească. N-ar face decât să complice situaţia şi Dumnezeu ştie că era şi aşa destul de complicată între ei doi. Apăsă pe clanţă şi intră înăuntru.

— Jacey? Veioza de cristal, de pe noptieră, era aprinsă, de altfel era singura lumină din cameră. Arunca o lumină slabă asupra lui Jacey, făcând ca pielea să-i pară aproape lipsită de culoare. Era întinsă pe pat, într-o poziţie incomodă, purtând încă capotul albastru şi papucii asortaţi. Pieptenii aurii, i se desprinseseră din păr, lăsându-i şuviţele blonde, răvăşite. Traversând camera spre pat, şopti cu glas scăzut:

— Jacey, trezeşte-te. Dar ea nu se mişcă. Se aplecă şi-i puse mâna pe obraz. Era rece, prea rece. Blestemă în sinea lui. Probabil că fusese atât de obosită, încât nu avusese timp nici să se dezbrace şi nici să se bage în aşternuturi.

Dezgustat, se întoarse şi o porni spre uşă. Dar aproape imediat se întoarse. Arăta atât de delicată şi de fragilă, de parcă era unul dintre porţelanurile fine ale mamei sale. Trase o înjurătură în gând şi-i scoase papucii, aruncându-i pe jos, apoi o mută cu grijă dintr-o latură a patului în cealaltă parte, ca să poată trage învelitoarea.

Când termină cu această operaţie, capotul care se răsucise, îi lăsă genunchii la vedere. Această privelişte a picioarelor ei goale, îi dădea o aparenţă de infinită neajutorare. Chiar şi numai acest gând îl făcu să se simtă ca un prost, din care cauză nu mai fu atât de grijuliu când trase în jos poalele capotului de mătase şi nici când o înveli. Ea suspină slab, simţind cum o învăluie deodată căldura şi confortul. Suspinul îl răscoli. Se duse la el în dormitor şi se dezbrăcă, băgându-se în pat. Dar nu avea somn. Îl invadară amintirile din acea vară de acum zece ani.

Toate îi dădeau senzaţia de sufocare.

Împlinise douăzeci şi doi de ani, era proaspăt absolvent de colegiu, avea idei scăpărătoare şi o teribilă necesitate de a le testa. În timpul şcolii, lucrase, pe timpul vacanţelor de vară, la compania de instrumente medicale a tatălui său. Începuse cu maturatul pe jos şi trecuse prin toate departamentele de muncă, astfel că până la absolvire nu exista nicio maşină la care să nu ştie să lucreze.

În vara aceea venise acasă, plin de încredere tinerească, sigur pentru că ştia de ce anume avea nevoie compania. Fabrica trebuia modernizată, aşa îi spusese tatălui său. Pentru ca o companie să rămână competitivă pe piaţă, trebuia să fie cu un pas înaintea concurenţei. Şi din această cauză, trebuiau să modernizeze şi să înlocuiască toate utilajele. Mai mult chiar, aveau mare nevoie să înfiinţeze o secţie de cercetare şi dezvoltare.

Tatăl său nu reacţionase calm la sugestiile lui. El fusese cel care înfiinţase această companie, la vârsta de peste douăzeci de ani şi de atunci o condusese cu succes. I se părea că o duceau foarte bine şi nu avea nevoie să vină un începător, să-l înveţe pe el ce este meseria, chiar dacă acest începător era propriul lui fiu. Se certase toată vara cu tatăl său şi conflictul se accentuase încetul cu încetul, până când, într-o seară, ajunsese dincolo de orice limită. Îşi aruncaseră cuvinte imposibil de retractat şi atunci el se repezise în camera lui să-şi împacheteze lucrurile.

Jacey tocmai absolvise liceul şi era precum un boboc de floare, înainte de a se deschide complet. Fusese caldă şi plină de înţelegere faţă de el, ascultându-l ore întregi, în timp ce-i înşira virtuţile ideilor sale, încurajându-l cu un surâs timid, neştiind că-l atrage, prin simpla ei prezenţă.

În noaptea aceea, a venit la el în cameră. S-a aşezat pe patul lui, încercând să-i potolească furia cu cuvinte liniştitoare şi gesturi duioase.

Dar el nu putea fi potolit. Avusese mult prea multe controverse cu tatăl său şi probabil băuse şi o bere în plus. Iar ea, era mult prea drăguţă ca să treacă cu vederea acest lucru. Încărcat de adrenalină, golit de idealuri, o atrăsese spre el şi o sărutase. Şi dulceaţa ei l-a pierdut definitiv pe el. Era atât de pură şi totuşi n-a putut să i se împotrivească. Şi-a petrecut braţele pe după gâtul lui şi a prins viaţă sub mâinile şi sub sărutările lui, ajungând în cele din urmă să fie ca o flacără pură. Trupul ei tânăr l-a acceptat iarăşi şi iarăşi, în noaptea aceea. Era mai presus de puterile lui s-o lase în pace. Ea constituia tot ceea ce-şi putea dori el mai mult. În cele din urmă, înspre ziuă, au adormit amândoi, epuizaţi, îmbrăţişaţi strâns.

În timpul nopţii, i se dăruise toată, arsese ca o flacără, dar lumina rece a zilei sosise prea curând şi el n-a mai văzut-o aşa, niciodată de atunci. Deşi a încercat, n-a reuşit nicicând să uite flacăra din acea noapte. Şi iată că acum se întorsese, ca să-l distrugă.

CAPITOLUL 3

— Aşa deci, te-ai hotărât până la urmă să ieşi din

camera ta, îi spuse Edith, în acea după-amiază, în timp ce se cuibărea în şezlongul plin de perne, de afară, chiar lângă cel al lui Jacey, aranjându-şi atentă faldurile fustei peste picioare.

Jacey zâmbi, dar preferă să nu-i răspundă tonului iritat al mamei.

— N-am rezistat să nu vin. E o după-amiază aşa de frumoasă, nu-i aşa?

Şezlongurile erau aşezate în spatele casei, pe o peluză bine îngrijită, care se întindea generoasă până la râul Hudson. Soarele se reflecta în apă, încălzindu-i faţa. Douglas stătea întins la picioarele ei, moţăind. Se simţea bine; îi trecuse complet durerea de cap.

— Da şi a fost frumos şi dimineaţă. Nu înţeleg de ce te-ai încăpăţânat să stai aşa de mult în camera ta. Am trimis menajera la ora opt, în camera ta, să vadă dacă vrei să iei micul dejun cu mine.

— Da, ştiu. Menajera o trezise dintr-un somn adânc, ca să-i transmită mesajul. Dar refuzase. Hotărâtă să se menajeze şi să ia totul mai uşor, dormitase toată dimineaţa. La prânz mâncase ceva uşor, în cameră, după care se aventurase afară, ca să respire aerul proaspăt.

— Uită-te la copaci. Au o culoare incredibilă, nu-i aşa? Edith privi în jur cu ostentaţie.

— Lui Marcus îi plăcea toamna. Eu însă am preferat întotdeauna primăvara, când totul este îmbobocit şi începe să dea în floare, treptat; lui îi plăcea bogăţia toamnei. Zâmbi uşor.

— Cu toate astea, era un bărbat aşa de dinamic! mai era şi încăpăţânat şi foarte orgolios, adăugă Jacey în gând. Ca şi fiul lui. Şi faptul că se asemănau aşa de mult, a dus la neînţelegerea dintre ei. Edith îşi drese glasul, de parcă asta i-ar fi ajutat să-şi şteargă ceva din minte şi să revină în prezent.

— Ce anume s-a petrecut aseară, Jacey?

— Nu prea ştiu la ce te referi. Şi era adevărat. Imediat ce a apucat-o durerea de cap, faptele au început să se estompeze, aşa că nu prea putea să-şi mai aducă aminte

de ceva. Cu excepţia faptului că Philip fusese foarte furios în legătură cu o chestie.

— A fost planul meu să luăm cafeaua cu toţii, la un loc.

Apoi m-am trezit că tu te duci sus, iar Philip pleacă de acasă. A fost foarte straniu. Mama ei părea atât de dezorientată, încât lui Jacey îi fu milă de ea.

— Ei bine, am să-ţi explic comportamentul meu. Eram pur şi simplu obosită şi m-am decis să mă duc mai devreme la culcare. Edith îşi studie, încruntată, fiica.

— Mă bucur că te-ai hotărât să stai un timp pe acasă. Este de la sine înţeles că toate călătoriile au fost obositoare.

— Da, murmură ea, aşa au fost. Edth se încruntă şi mai mult.

— Mă întreb ce-o fi avut Philip. Făcând eforturi ca să minimalizeze situaţia jenantă în care se afla şi ea, Jacey ridică din umeri.

— De ce neapărat trebuie să fi avut ceva? Pe vremea când mai locuiam aici, îmi aduc aminte de multe nopţi în care pleca de acasă şi nu se întorcea până în zori.

— S-a schimbat, Jacey. Nu mai este tânărul zvăpăiat pe care-l ştii, este foarte drăguţ cu mine şi mi-a dat voie să rămân aici după moartea lui Marcus. De fapt, casa este a lui acum.

— Sunt sigură că îi eşti de mare ajutor la conducerea gospodăriei. Edith făcu un gest nerăbdător cu mâna ei frumos îngrijită.

— Nu fac prea multe. Personalul casei este excelent. Probabil că va trebui să-mi găsesc şi eu o casă, dar nu asta este problema. În orice caz, Marcus m-a lăsat destul de bine înzestrată, la fel ca şi pe tine. Numai că într-o bună zi, Philip va dori să se însoare şi să-şi întemeieze o familie. Vreau să spun că este foarte natural ca să-şi dorească asta, nu-i aşa? Întrebarea retorică a mamei sale îi atinse o coardă sensibilă.

— Are acum pe cineva în mod special? o întrebă cu indiferenţă.

— Nu. Cel puţin, aşa cred. În ultima vreme, se pare că şi-a petrecut tot timpul la slujbă, cam prea mult timp, după mine. Deci ar putea exista cineva în viaţa lui, reflectă ea. De fapt, ar fi surprinsă să nu fie aşa. Mama avea dreptate. Era firesc ca să-şi găsească pe cineva. Noaptea aceea de vară-pe care o petrecuseră împreună, era atât de departe. Nu-şi datorau nimic unul altuia.

— Ce frumos din partea lui Bryan Garry că ţi-a trimis trandafiri. Sunt cu adevărat minunaţi.

— Trandafiri? întrebă surprinsă Jacey.

— Trandafiri de Sterling. Mama ei o privi curioasă. Doar nu ai uitat? Au sosit chiar înainte de a te duce sus. Acum, că se gândea mai bine, îşi amintea vag că cineva îi vorbea despre nişte trandafiri. Şi despre Bryan.

— Cred că am uitat.

— Ei, a fost un gest frumos din partea lui să ţi-i trimită în semn de bun-venit. Nici n-am ştiut că sunteţi atât de apropiaţi. Bryan era de aceeaşi vârstă cu ea, merseseră la şcoală împreună, se învârtiseră în acelaşi grup, merseseră împreună la filme sau la activităţi şcolare. Avuseseră chiar şi o întâlnire adevărată, o dată, dar reveniseră repede la tiparul prieteniei cunoscute, mai convenabile şi mai familiare.

— Ştii doar că am fost întotdeauna buni prieteni.

— Cred că am uitat. Ai fost plecată prea mult timp. Jacey se strâmbă, dar nu replică nimic.

— Cum de a aflat că te-ai întors?

— Când am intrat în aeroport, am dat peste Sara Blackman. Se întorcea de la Londra. Probabil că ea a fost cea care a răspândit vestea.

— Doamnă Killane? Edith se uită spre Barton.

— Da?

— A venit domnul Gage să vă vadă. Edith îşi duse mâna spre inimă.

— Oh, Doamne, ce-o fi vrând? întrebarea şi-o adresase mai mult sieşi decât lui Jacey sau lui Barton.

— Cine este domnul Gage? o întrebă Jacey.

— Robert Gage. Nu-l cunoşti, dragă. Este din

Oklahoma şi în ultimii ani şi-a extins afacerile spre New York şi New Jersey. Din cine ştie ce motive, într-o zi s-a nimerit să fie adus de cineva la clubul nostru şi cred că i-a plăcut, pentru că a solicitat să fie primit. Iar acum se pare că dau peste el, oriunde m-aş duce.

— Să-i spun că veniţi imediat? o întrebă Barton cu o voce neutră, care nu trăda nimic din ceea ce ar fi putut gândi despre cei la care era angajat sau despre evenimentele care se petreceau în jurul lor. Dar Jacey, care-l privea în timp ce vorbea, fu surprinsă să-i vadă o licărire în ochi.

— Ce? Oh, da, spune-i Barton. Şi pofteşte-l în verandă. Acolo nu sunt porţelanuri pe care să le spargă.

— Da, doamnă Killane.

— Domnul Gage ţi-a spart vreun porţelan? o întrebă Jacey curioasă, după ce Barton se îndreptase spre casă.

— Nu, niciodată, dar mă aştept la asta de câte ori vine. Este un tip corpolent şi atât de… plin de viaţă. Se uită după Barton cu o privire plină de semnificaţie. Ei bine, cred că nu mi-a mai rămas altceva decât să mă duc şi să văd ce doreşte.

Probabil că a prins de ştire despre ultima noastră acţiune de caritate şi doreşte să ne ajute.

— Vorbeşti despre el ca despre cineva care nu-ţi este pe plac, dar din moment ce a venit ca să-şi ofere ajutorul, trebuie să fie un om drăguţ

— Ei bine, cred că da. Numai că este aşa de… îşi drese glasul. Nu ştiu.

Ţi-am spus că este din Oklahoma?

— Da, mi-ai spus. Are asta vreo importanţă?

— Ce? Oh, cred că nu. Ştii că n-am fost niciodată în Oklahoma. Şi nici nu cred să cunosc pe cineva care să fie de acolo şi… nici n-am mai întâlnit pe cineva care să fie ca el, asta-i tot. După plecarea lui Edith, Jacey se întinse din nou pe şezlongul cu perne, ca să se bucure de după-amiaza rămasă. În ciuda reţinerii mamei sale, cu privire la vizita domnului Gage, Jacey nu se îndoia că era în stare să-i facă faţă.

Era o zi răcoroasă, dar însorită, cu o briză uşoară, care răscolea din când în când frunzele ruginii, aurii şi portocalii, gonindu-le peste pajişte. Se îmbrăcase în blugi şi cizme, încercând să-şi ascundă slăbiciunea într-un pulover de pescar, împletit cu ochiuri mari, pulover care-i ajungea până la mijlocul coapselor.

Ieri îi fusese greu din punct de vedere fizic şi emoţional, dar astăzi se simţea mai bine, chiar şi un pic mai cu putere. Şi nici conversaţia pe care o avusese cu mama ei nu fusese chiar obositoare. Poate că până la urmă se vor aranja lucrurile aşa cum avea de gând.

— Bună, Jacey. Tresări la auzul vocii cunoscute a lui Philip. Tot ce se poate întâmpla, reflectă ea cu ironie tristă, este să fi făcut nişte previziuni prea optimiste. Se uită la el, punându-şi mâna streaşină la ochi, din cauza soarelui.

— Philip. Nu e puţin cam devreme să vii acasă? El se lăsă pe şezlongul de alături, întors cu faţa spre ea şi cu picioarele bine sprijinite pe pământ. Douglas îşi ridică corpul mare, venind spre el. Philip se simţi dator să-l scarpine după ureche, fără însă să-şi abată vreo clipă atenţia de la ea.

— Trebuie să mă întorc în câteva minute. Am venit doar să te văd.

— Pe mine? întrebă ea, uimită. Simţind că nu mai era în atenţia stăpânului.

Douglas se trânti alături. Philip dădu din cap, încuviinţând. Nu putuse să şi-o scoată din minte toată ziua. Aproape că se autoconvinsese că greşise atunci când o bănuise că se droghează. Trebuia să existe o altă explicaţie pentru purtarea ei. Era prea deşteaptă ca să se lase târâtă într-o asemenea situaţie distructivă. Şi aşa şi era. Îşi tot pusese tot felul de întrebări, dar nu putuse decât să ajungă să vadă adevărul. O întâlnise destul de rar şi nu avea deloc idee cu cine sau cu ce ar putea să fie încurcată. Şi oricât de neplăcut şi supărător ar fi fost, nu se putuse împiedica să nu-şi facă griji pentru ea.

— Cum te simţi?

— Mă simt bine. Şi într-adevăr, arăta mult mai bine,

constată el, uşurat. Pielea părea să aibă mai multă culoare, iar ochii arătau ca de obicei, de culoarea apei îngheţate, incredibil de fascinanţi. Ea se făcu că-şi schimbă poziţia, sub privirile lui intense.

Era îmbrăcat într-un costum bleumarin, cu o cămaşă la fel şi o cravată de mătase asortată. Ca întotdeauna, arăta formidabil şi deosebit de atractiv. Putea să-i simtă şi mirosul apei de colonie, o combinaţie îmbătătoare de miros de citrice şi de virilitate. Încercă să-şi stoarcă mintea, să spună ceva.

— Eu…

— Ce-ai avut aseară?

În mod automat, recurse la explicaţia pe care l-o dăduse mamei sale.

— Am fost obosită. El scutură din cap.

— Nu, ai avut altceva, mai mult de atât. Vorbeai ciudat şi aveai ochii dilataţi. Mi s-a părut că aveai probleme şi cu menţinerea echilibrului. Ea oftă în sinea ei. Apoi se gândi că n-are ce să strice dacă află şi el o parte din adevăr.

— M-a durut capul.

— Probabil că te-a durut foarte tare.

— Da.

— De ce naiba nu mi-ai spus?

— N-am vrut să fac din asta o grozăvie.

— Da, dar aş fi putut să-ţi aduc ceva să-ţi treacă.

— Aveam şi eu în cameră. Imediat ce am ajuns sus, am luat un calmant şi m-am culcat. Privirea îi deveni gânditoare, amintindu-şi în ce somn adânc o văzuse.

— Ai des dureri de cap?

— Nu, nu mai am. Îi luă mâna, scrutându-i faţa cu priviri intense.

— Jacey, dacă ai avea probleme, mi-ai spune? încerca să se adapteze la situaţia de faţă, o prinse de mână; dar întrebarea deconcertantă îi făcea încercarea şi mai grea.

— Mi-ai spune? insistă el. Ea se mai gândi puţin şi din nou consideră că poate fi sinceră.

— Probabil că nu, spuse ea, adăugând apoi repede,

dar să ştii Philip, că nu am nicio problemă. El îi zâmbi strâmb.

— Tocmai mi-ai mărturisit că nu mi-ai spune. Trase adânc aer în piept.

— Aseară erai supărat pe mine. Astăzi însă pari îngrijorat. Ţi-am spus doar că m-a durut capul şi că acum mă simt bine. Şi nu înţeleg ce anume vrei de la mine.

A naibii întrebare, se gândi el cu ironie. Doar recunoscuse deja că voia să-şi retragă împuternicirea, lucrul de care se temea el cel mai mult. Trebuiau să discute despre asta cât mai repede. Voturile ei erau importante atât pentru el cât şi pentru *Killanetech*. Acum, că ea revenise acasă pentru o perioadă mai mare de timp, îi veneau în memorie o mulţime de amintiri şi de stări emoţionale cu o putere şi o tărie de care nu fusese conştient că i s-ar putea întâmpla. Şi tocmai acum era tulburat, când nu era momentul să-i fie distrasă concentrarea.

Se uită la mâna pe care o ţinea. Era mică şi delicată, cu degete subţiri, fără inele şi cu unghiile lăcuite. Încă îşi mai putea aminti cum îi simţea mâinile atunci când îi mângâiau corpul. Câteodată se gândea că ar fi în stare să dea oricât, numai ca să-şi poată şterge acea noapte din memorie.

Îl studia, neputând să-i descifreze expresia. Îi era greu să se distanţeze de el, ca să poată fi obiectivă şi să-l judece ca pe o persoană obişnuită, nu ca pe un bărbat cu o desăvârşită masculinitate care putea să-i înfierbânte sângele.

Aseară fusese supărat pe ea; astăzi însă părea că este gata să discute cu ea. Deşi nu pricepea de ce se purta aşa, obţinuse mai mult chiar decât sperase. Se îndreptă de spate, punându-şi picioarele jos, ca să se poată întoarce cu faţa spre el.

Schimbarea poziţiei o aduse atât de aproape de el, încât trebui să-şi mute picioarele, ca să nu li se atingă genunchii. Fără să-şi dea seama, îşi puse mâna peste a lui.

— Îţi mulţumesc pentru grijă, Philip, dar zău că mă

simt bine. El îşi desprinse privirile de la mâinile ei şi i se uită în ochi.

— Dă-mi voie să te mai întreb ceva. Mi-ai spune dacă ai lua droguri?

— Ascultă, cred că ar trebui să discutăm.

— Da, ai dreptate, să discutăm… Pronunţase vorbele într-o şoaptă răguşită. Fără să vrea, poposi cu privirile pe buzele lui. Erau pline, puternice, capabile s-o răscolească intens. Petrecuse doar o singură noapte cu el. Până atunci şi nici de atunci, n-o mai atinsese în felul acela, atât de intim. Dar amintirea acelei nopţi încă o ardea. Oh, cum o mai mistuia acea amintire… Ea se clătină şi braţele lui o cuprinseră. Nu şi-a dat seama ce face sau ce spune, până în clipa în care s-a auzit vorbind:

— Spune-mi că nu mă urăşti. Focul mocnit din priviri o hipnotiza.

— Să te urăsc? Nu, nici vorbă… Şi nici nu cred că te-am urât vreodată. Privirile îi erau şi mai intense.

— Spune-mi că n-ai venit acasă, ca să loveşti în mine. În adâncul minţii sale, o voce îi şoptea cu nelinişte că ceva nu era în regulă. Glasul lui avea un ton neobişnuit de aspru. Să lovească în el? Despre ce vorbea, oare?

— Nu, n-am venit pentru asta. De ce aş face… El se aplecă în faţă şi-i atinse buzele cu gura. Atingerea o eliberă de orice gând lucid şi se trezi deodată că este complet subjugată de senzaţiile sărutului său. Era dur şi fierbinte, şi i se părea că în după-amiaza însorită nu mai exista nimeni şi nimic pe lume, în afară de ea şi Philip. Ridică mâna spre obrazul lui şi-i simţi muşchii de la maxilar vibrând, pe măsură ce sărutul devenea tot mai profund. Simţi o plăcere fulgerătoare din cap până în vârful picioarelor. Rămase uimită constatând cât de cunoscut îi era mirosul şi gustul lui, cât de familiarizate îi erau degetele cu părul lui şi cât de împlinit îi era sărutul. Sărutul îi provocă fiori fierbinţi, adunându-se la baza stomacului. O strânse mai tare de braţe, trăgând-o mai aproape de el, până când rămase aproape suspendată pe marginea şezlongului. Apoi, una din mâini începu să-i

mângâie pielea fină a gâtului.

— La naiba, n-ar fi trebuit să se întâmple asta, apuse el, chiar în clipa când gura lui începu s-o devoreze pe a ei, cu înfometare. Printr-o minune, mintea ei înceţoşată realiză cu întârziere înţelesul vorbelor sale şi fu complet de acord cu ele. Avea perfectă dreptate. Ceea ce făceau acum n-avea niciun sens. Dar nu schiţă niciun gest să se îndepărteze. Se simţea ca într-un vis febril, unul dintre nenumăratele vise pe care le avusese când fusese bolnavă. El i se arătase în acele vise, acum îşi dădea seama, ca un bărbat dur, furios, cu o pasiune copleşitoare.

Şi atunci, ca şi acum, se auzea ceva din afară, o vorbă sau un sunet care-i alunga ceaţa visului.

— Domnişoară Killane? Barton îşi drese vocea, cu un sunet discret. Îmi pare rău să vă deranjez, dar sunteţi chemată la telefon. Cu un mormăit răguşit, Philip se retrase şi se uită urât spre majordom.

— Ce naiba înseamnă asta?

— Îmi pare rău, domnule, dar la telefon este Bryan Garry, pentru domnişoara Killane. I-am spus că nu e disponibilă, dar a insistat foarte mult, spunând că e ceva important. Uluită, Jacey îl văzu pe Barton că-şi dă capul pe spate şi studiază norişorii pufoşi de pe cer, de parcă încerca să constate care formă ar fi mai potrivită şi mai regulată. Philip zvâcni în sus şi se depărta de şezlong. Se opri la câţiva paşi distanţă, stând cu spatele la ea şi cu mâinile vârâte adânc în buzunare. Barton îi întinse telefonul portabil, apoi se retrase calm, spre casă.

Jacey nu-şi putea lua privirile de la Philip. Părea atât de îndepărtat, atât de distant şi doar acum câteva secunde fusese…

— Jacey? Jacey, tu eşti? îi auzea vocea lui Bryan şi ridică telefonul la ureche.

— Da, Bryan, eu sunt.

— Grozav. Credeam că n-am să-l conving niciodată pe Barton să mi te dea. Bun-venit acasă! Ce mai faci? Ai primit trandafirii mei?

Vocea lui Bryan rămăsese cum o ştia dintotdeauna,

constată ea cu recunoştinţă şi căldură. Era prietenos, fără să se complice, şi de aceea era fericit. Cel puţin era cineva pe lumea asta, care nu se schimbase. Acest sentiment o ajută treptat să-şi recapete siguranţa de sine.

— Trandafiri? Da, i-am primit. Îţi mulţumesc foarte mult. Sunt minunaţi!

De fapt, nu şi-i amintea, dar probabil că erau frumoşi. Bryan nu i-ar fi trimis decât aşa ceva.

— Bine. Am fost nespus de încântat când mi-a spus Sara că te-ai întors. A trecut foarte mult timp de când nu te-am mai văzut.

— Aşa este. Se uită la spatele lui Philip, dar nu era nevoie să-i vadă expresia, ca să ştie că din nou se supărase pe ea. Probabil că avea un talent special ca să-l supere tot timpul.

— Ascultă, Bryan, n-aş putea să te sun puţin mai târziu?

— Oh, îmi pare rău. Te-am prins într-un moment nepotrivit? Ea se uită din nou la spatele încordat al lui Philip.

— Cam aşa ceva.

— În regulă, atunci te las. Dar mai întâi spune-mi că ai să iei masa cu mine.

— Masa? Când? întrebă ea, cu gândul tot la Philip. Acesta se crispase şi mai mult.

— Când îţi convine? Mâine.

— Nu.

— Poimâine, atunci? Ceva i se declanşa în minte. Îşi făcuse programare la doctor pentru joi.

— Uh… ce zi este poimâine?

— Joi.

— Joi este perfect. Oricum o să fie în oraş atunci şi o să împuşte doi iepuri deodată.

— Te sun mai târziu, ca să ne hotărâm unde mergem.

— Grozav. Atunci, pe curând.

— Pe curând, fu ea de acord. La revedere. Apăsă pe buton şi închise telefonul. Philip se întoarse încet.

— Dacă tu şi Bryan aveaţi de discutat chestiuni pe

care nu era nevoie să le aud eu, n-aveai decât să-mi spui să plec. Asta nu înseamnă că aş fi şi făcut, dar merita să încerci. Punând deoparte telefonul, se uită nemişcată la el.

— Dacă Bryan şi cu mine aveam anumite probleme de discutat, le rezolvam mai târziu, la următorul telefon. Dar nu e vorba despre aşa ceva.

— Şi totuşi, i-ai spus că îl suni.

— Da. Pentru că… am considerat că este mai important ca noi doi să vorbim acum. Pentru că, telefonul lui ne-a întrerupt… Ceea ce s-a petrecut între noi, a fost cu totul surprinzător.

— Îmi cer scuze. Nu o să se mai repete. Îi trebui câteva secunde să priceapă şi socoti că nimic nu afecta mai mult orgoliul, ca aceste scuze ale unui bărbat care tocmai te-a sărutat.

— În plus, mai pot spune că iarăşi eşti supărat.

— Iarăşi?

— Erai supărat şi aseară.

— Am obiceiul să mă supăr ori de câte ori încearcă cineva să-mi ia ceva ce-mi aparţine. Ea încruntă din sprâncene.

— Ce naiba spui acolo? Cine încearcă să-ţi ia ceva, ţie?

Buzele schiţară un zâmbet destul de tăios, ca să taie chiar şi diamantul. Se apropie de ea şi o atinse uşor cu degetele pe obraz ca într-o mângâiere.

— Uită-te la tine. Eşti de neclintit în hotărârile tale. Eu am fost cu adevărat îngrijorat din cauza ta şi când mi-ai spus că n-ai venit acasă ca să te războieşti cu mine, am crezut, am înghiţit momeala şi m-a tras la fund. Râse scurt. Cred că singura mea scuză, este că am vrut din tot sufletul să te cred. Ea scrâşni din dinţi.

— N-am venit acasă ca să te nedreptăţesc cu ceva şi susţin treaba asta. Despre cine şi despre ce vorbeşti?

— Despre tine şi despre Bryan, iubito. Despre cine altcineva? Cine altcineva, în afara ta, are motive să mă urască? Dar trebuie să mărturisesc că-mi place cum săruţi când urăşti. Întinse din nou mâna spre faţa ei, de data

aceasta trecându-şi degetul peste buzele ei, aproape prea apăsat. Îmi retrag totul înapoi, spuse cu asprime. N-o să se mai întâmple. Şi de ce nu? Aş putea la fel de bine să profit de această afacere. Se întrerupse, cu o expresie de cruzime întipărită pe faţă. Ai fost foarte bună la optsprezece ani. Cred că acum eşti de două ori mai bună.

Capul i se învârtea. El sărise de la un subiect complet necunoscut pentru ea, la altul pe care-l ştia prea bine. Îşi simţea obrajii cuprinşi de roşeaţă.

— Ticălosule! Ridică din sprâncene.

— Ce s-a întâmplat? Crezi că pomenind de trecut, ne încingem din nou? Asta nu înseamnă nimic faţă de ceea ce complotezi tu cu Bryan. Cel puţin, recunoaşte.

Între noi se află trecutul nostru, fie că vrei sau nu. Putem să-l folosim în interesul amândurora.

— Philip, eu nu am…

— E diabolic, nu-i aşa? Să fi lovit cu propriile-ţi arme, dar stai liniştită. O să-ţi placă. Îţi garantez. Să faci dragoste cu duşmanul, o să dea culoare şi farmec întregii afaceri. Trebuia să pună capăt la tot, pentru că ceea ce se petrecea, era complet greşit.

— Nu. N-o să se întâmple nimic între noi. Nici acum, nici altă dată. Se aplecă spre ea şi o sărută apăsat, aproape dureros.

— Trebuie să mă întorc la birou. Nu încuia uşa, la noapte.

CAPITOLUL 4

Jacey n-avea de gând să încuie uşa. Era hotărâtă să-l aştepte pe Philip. Sentimentele ei trecură pe rând de la mânie şi indignare până la completa stingherealã. Era clar că-i datora nişte explicaţii şi avea de gând să i le ceară. Dar se făcuse ora unsprezece noaptea şi el tot nu se întorsese acasă; cam pe atunci adormise şi ea. A doua zi dimineaţă, pe la ora nouă, când ea se trezi, el era din nou plecat. Primul impuls al ei fu să se ducă direct la el la birou şi să-i ceară explicaţii, dar se sili să rămână calmă şi să privească mai raţional situaţia. Mai întâi, nu era sigură că avea forţa necesară să conducă maşina până acolo şi să

suporte stresul întâlnirii. Analizând bine situaţia, nu voia să se pună la încercare. Şi apoi, era clar de acum că se petrecea ceva şi voia să afle ce anume. Era logic faptul că orice ar fi fost în legătură cu ea, va reuşi să afle în cele din urmă. Dar până atuncun-avea de gând să-i dea satisfacţie lui Philip, alergând după el.

Sărutul o lăsase total debusolată. Îi demonstrase clar cât de uşor o putea face să-i răspundă. Încă. După zece ani.

I-ar fi plăcut să creadă că poate trece lipsa ei de rezistenţă în faţa lui, pe seama stării sale fragile de sănătate, dar în adâncul fiinţei, nu era prea convinsă de asta. Dintr-un punct de vedere vorbind, se simţea din ce în ce mai bine. Din altul, se îngrozea la gândul că Philip o putea scula chiar şi din morţi, numai printr-un simplu sărut. Dar, nu asta conta, căuta ea să se asigure. Nu avea deloc de gând să se stingă chiar atât de curând. Data viitoare, dacă va fi o dată viitoare, va fi mai puternică şi deci cu mai mult autocontrol.

Ajungând la această concluzie, spre consternarea mamei sale, îşi petrecu toată ziua, odihnindu-se. Reuşi să ignore aluziile clare ale mamei şi chiar să aibă de două ori conversaţii aproape plăcute cu ea. Mâncă bine şi trase şi un pui de somn, şi cum Philip nu veni acasă nici la cină, se băgă în pat devreme. A doua zi dimineaţă, când se sculă, nu se miră deloc, constatând că el era din nou plecat.

Cum aranjase mai înainte să aibă pentru toată ziua o maşină cu şofer, îşi luă micul dejun în cameră. Alese din garderobă o fustă lungă, maro, din piele de căprioară, cu jacheta potrivită, cizme cu totul jos şi un pulover lung, de caşmir, verde. Deşi nu se prea omora după podoabe, îşi prinse părul la ceafă cu o eşarfă de mătase, de culoarea jadului. După ce se îmbrăcă, se studie un moment în oglindă. Umbrele vineţii de sub ochi îi trecuseră aproape, dar… îşi trecu degetele peste gură. Să fi fost oare doar închipuirea ei sau buzele îi mai erau încă umflate de la sărutările aspre ale lui Philip? Se putea să fie şi asta.

Cu puţin înainte de ora zece, Edith bătu la uşa ei şi

intră.

— Dragă, te aşteaptă o maşină afară. Unde te duci?

Zâmbind, îşi luă geanta, petrecându-şi lanţul auriu peste umăr.

— Bună dimineaţa, mamă. Mă duc în oraş să fac nişte cumpărături şi să iau masa cu Bryan. Am să mă întorc totuşi pentru cină. Lui Edith îi dispăru expresia de nedumerire.

— O să fie distractiv să petreci câteva ore în oraş. Începusem chiar să mă mir de tine. De când ai venit acasă, n-ai făcut altceva decât să te odihneşti. Parcă n-ai fi fost tu însuţi. Gura-i căpătă o expresie de ironie amară.

— Ce să fie oare? Nu-ţi place să fii singură cu mine?

— De ce, bineînţeles că-mi place, dar… Ea traversă camera şi o sărută pe obraz pe mama ei.

— Ultimele mele călătorii m-au lăsat puţin cam obosită, asta-i. Ne vedem diseară.

Trei ore mai târziu, după o incursiune plină de succes făcută la doctor, se întâlnea cu Bryan în holul unui restaurant în vogă, de pe Upper East Side.

— Domnişoară, sunteţi o apariţie mângâietoare pentru nişte ochi obosiţi, îi spuse Bryan zâmbind, în timp ce se aşezau la o masă. Te-am mai zărit doar primăvara trecută, la Paris, după care ţi-am pierdut urma. Îi surâse.

— Ei bine, acum sunt aici şi mă bucur că te văd. Se afla într-o dispoziţie fantastică. După ce-i studiase rezultatele analizelor medicale, din India, doctorul îi recoltase sânge, spunându-i că rezultatele vor fi gata în două zile. Consultul însă evidenţiase ceea ce deja simţea: se afla în stadiul bun al însănătoşirii. Bryan era un tip cu adevărat drăguţ, în afara faptului că era o companie plăcută. Păcat că nu reuşise să se îndrăgostească de el – viaţa i-ar fi fost atât de simplă şi plăcută! apoi se gândi cu amărăciune că nu fusese în stare să se îndrăgostească de nimeni.

— Apropo, îţi mulţumesc încă o dată pentru trandafiri.

— A fost plăcerea mea. Se întrerupseră ca să dea

comanda, după care începură să depene amintiri, încercând să mai afle ceva despre vechile cunoştinţe.

— Bryan, începu Jacey cu precauţie, după vreo oră când terminaseră de mâncat. Ai avut vreun fel de relaţii cu Philip, în ultima vreme? Pentru că a fost destul de necăjit că m-ai sunat. Bryan lăsă capul pe spate şi râse încântat.

— Nu pot să cred. Vrei să spui că am reuşit cu adevărat să-i deranjez penele marelui Philip Killane? Nu cred că poate face cineva sau ceva acest lucru.

— Ei bine, ai făcut-o şi chiar mai mult. M-a acuzat că complotez cu tine. Ştii cumva la ce se referea? râse din nou, tot mai încântat.

— Ca să fiu sincer, ştiu despre ce e vorba. Compania tatălui meu e interesată de Killane Tech. Eu lucrez pentru tatăl meu. Noi doi suntem prieteni. Tu deţii o mare parte din acţiuni. Se pare că Philip a făcut o socoteală greşită: a adunat doi cu doi şi i-a ieşit douăzeci şi doi. *Împuternicirea ei*. O întrebase dacă are de gând să şi-o retragă. Dumnezeule, cum de uitase?

— Vrei să spui că compania are greutăţi? El ridică din umeri.

— Cred că depinde din ce unghi priveşti, dar pentru moment, Killanetech este complet vulnerabilă. Philip a cheltuit nu de mult o groază de bani pe tehnologie nouă, ceea ce a lăsat compania fără bani lichizi. Pentru mine şi tatăl meu, este o ocazie excelentă. Privirea îi deveni gânditoare. Ca să-ţi spun adevărul, Jacey, niciodată nu mi-a trecut prin gând că ai să ne ajuţi pe noi cu votul tău şi ca să fiu sincer, sunt surprins că Philip a putut să gândească aşa. Se pare că nu te cunoaşte prea bine, nu-i aşa? Clătină gânditoare din cap.

— Nu, nu mă cunoaşte şi sinceră să fiu, încep să mă îndoiesc că va putea vreodată să mă cunoască.

Ajunse acasă pe la ora trei şi, fiind obosită după incursiunea ei în oraş, se culcă şi dormi mult. Când se sculă, văzu că se întunecase deja. Simţindu-se complet restabilită, făcu o baie şi se îmbrăcă pentru cină. Alese o rochie chemisettem, de sifon crem, mătăsos, cu bustul

plisat şi cu fusta lungă, uşor încreţită.

— Arăţi foarte bine, dragă, îi spuse mama ei când o văzu, dar tot mi se pare că eşti prea slabă.

— E ciudat, spuse Jacey împăciuitoare. De fapt, am luat în greutate.

Cinară singure, iar Jacey îşi propuse să nu se indispună din cauza lipsei lui Philip şi să se ducă direct în camera lui de lucru. Jacey mai aşteptă ca să vină la ele, dar cum trecu destul de mult timp şi el nu-şi făcu apariţia, se ridică în picioare.

— Cred că am să-i duc lui Philip o ceaşcă de cafea. Mama ei zâmbi.

— E drăguţ din partea ta, dragă. Sunt sigură că o să fie încântat. Spune-i noapte bună din partea mea. Eu o să mă duc în camera mea şi cred că am să citesc din cartea pe care am început-o.

Philip îşi lăsă capul pe speteaza fotoliului şi închise ochii. Ultimele două zile, aproape că-l epuizaseră şi nervii îi erau întinşi la maximum. Ar fi trebuit să muncească mai puţin, dar nu se putuse stăpâni. Mintea îi era prea stăpânită de Jacey, şi munca constituia singurul mijloc prin care încerca să scape de imaginea ei. Îşi vărsase nervii pe ea şi o ameninţase cu represalii sexuale. Ar fi însemnat să fie un ticălos dacă ar fi făcut aşa. Adevărul însă era că nu avusese curajul să vină acasă. Stătuse departe de casă, pentru că îi era frică să nu cumva să facă exact ceea ce o ameninţase că va face. Şi asta nu din cauza nervilor sau a răzbunării.

De când revenise acasă, i se întâmplase ceva ciudat. În puţinele dăţi când o întâlnise, în ultimii zece ani, ea îi păruse a fi distantă şi de neatins. Acum însă, în acest unic moment crucial al carierei sale, i se păruse deodată a fi blândă, caldă şi foarte sensibilă. Şi, în ciuda multor întâlniri pe care le avea, a multor rapoarte pe care le avea de citit, nu se putea împiedica să nu se gândească la ea.

Uşa se deschise şi apăru Jacey, îmbrăcată într-o rochie care se mula uşor pe trupul ei, scoţându-i în relief formele, sub materialul moale şi senzual, la fiecare pas pe

care-l făcea spre birou. Se întrebă dacă ea bănuia cât de mult o doreşte, cât ar vrea să facă dragoste cu ea, până ar fi ajuns amândoi la o atât de mare culminaţie, încât să li se înceţoşeze minţile şi sufletele de plăcerea devastatoare. La acest gând şi la aceste senzaţii pe care aproape că le trăia închise ochii. Să-l ajute Dumnezeu. O minţise atunci când afirmase că pentru el, personal, nu mai constituia nicio ameninţare. Când ajunse mai aproape, Jacey îl văzu că are ochii închişi, de parcă n-ar fi dorit s-o vadă. Încercă să nu se gândească la asta, căutând să-şi distragă atenţia cu ceva. Timp de câteva secunde se sili să-şi amintească de vremurile când biroul era ocupat de Marcus. Era o încăpere impunătoare şi la fel părea şi Marcus. Ori de câte ori se aventura aici, îl găsea, stând la birou, întotdeauna lăsând deoparte lucrul ca să discute cu ea problemele care o frământau. Şi întotdeauna când pleca de aici se simţea mai bine.

Fără să scoată un cuvânt, se aplecă şi aşeză ceaşca cu cafeaua aburindă în faţa lui Philip. După toţi aceşti ani, biroul rămăsese la fel de impunător, iar Philip se încadra perfect în el. Şi totuşi, ceva îi spunea că atunci când va părăsi biroul nu se va simţi mai uşurată. Se aşeză. El o privi cercetător.

— Mulţumesc pentru cafea, dar nu mai ai de ce să rămâi.

— Eu cred că am, spuse ea, încrucişându-şi picioarele. El era doar în cămaşă, cu mânecile suflecate. Braţele sale puternice îi erau acoperite cu păr negru, mătăsos. Ştia că avea acelaşi păr şi pe piept. Şi mai jos… O trecu un fior fierbinte pe şira spinării.

— Ascultă, sunt prea obosit ca să mă mai cert cu tine în seara asta.

— Ei bine, a venit timpul să nu ne mai certăm şi să discutăm cu adevărat.

El continua să stea cu capul rezemat pe speteaza fotoliului, în timp ce o studia cu ochii mijiţi. Era toată numai culori deschise, crem, ivoriu şi auriu, în schimb rece, foarte rece precum un fir de cală, într-o dimineaţă

îngheţată. Oricât de obosit şi îngrijorat era, nu putea să-şi reprime dorinţa de a-i turna puţin foc în trupul şi sângele ei, prin sărutări şi mângâieri, care să topească răceala care o înconjura. Era clar că-şi pierdea minţile. Trebuia să se ridice şi să meargă, înainte de a se supune impulsului, conchise el. Dar rămase pe loc.

— Bine, Jacey, despre ce anume vrei să discutăm? Nici nu-şi termină întrebarea, că-şi ridică mâna, oprind-o să-i răspundă. Stai să ghicesc. Ai luat masa astăzi cu Bryan, nu-i aşa?

— Da, aşa e.

— În cazul ăsta pot ghici ce anume vrei să discutăm: ceva ce are legătură cu el, cu compania tatălui său şi cu Killane Tech. Îşi lăsă mâinile jos. Cum m-am descurcat?

— Eşti foarte inteligent, ca întotdeauna, Philip.

— Mulţumesc. Deci, cum a fost prânzul? Te-a dus într-un loc drăguţ?

— Da, şi mi-a plăcut.

— Zău? Te-ai distrat? Pe mine m-ar fi distrat dacă Bryan s-ar fi înecat cu o bucată de carne. Expresia i se schimbă într-un fel de caricatură a speranţei. Cred că nu i s-a întâmplat aşa ceva?

— Nu.

— Păcat! Ea îl studie gânditoare.

— Şi chiar dacă ar fi fost aşa, m-aş fi descurcat cu procedeul Heimlich.

— Probabil.

— Prânzul a fost şi edificator, într-un fel. Am aflat o mulţime de lucruri.

— Pot să pariez pentru asta. Brusc, se îndreptă în fotoliu şi-şi propti coatele pe braţele acestuia. Deci, ce doreşti, Jacey? O halcă de carne? Sânge? Compania mea?

— Ceea ce aş vrea, spuse ea precaută, este o conversaţie raţională, lucidă, în care să dăm pe faţă toate cărţile. Îşi încrucişă braţele la piept.

— Nu văd nimic rău în asta. Ce cărţi ai tu, Jacey?

— Niciuna.

— De pe poziţia mea, nu mi se pare tocmai la fel. De

fapt, am impresia că ai în mână ceva care ar putea fi al naibii de greu de anihilat. Destul de rău, pentru că n-am de gând să cedez fără luptă. Ea oftă. Avea sentimentul că trebuie să îmblânzească un mistreţ dezlănţuit. N-avea nicio şansă să reuşească, fără să fie rănită.

— În regulă, hai s-o luăm de la început. În prima seară, când am venit acasă, m-ai întrebat dacă am de gând să-ţi retrag împuternicirea. Şi ţi-am spus că da.

— E corect. De fapt, mă surprinde că nu mi-ai prezentat deja cererea în triplu exemplar. Tot ceea ce avusese timp să facă astăzi, a fost să meargă la doctor şi să se întâlnească cu Bryan. Nu o trăsese inima să se întâlnească cu avocatul ei, dar aranjase o astfel de întâlnire.

— O să am toate hârtiile peste câteva zile. Dar până atunci, vreau să înţelegi de ce revoc împuternicirea.

— Ştiu asta, deja.

— Nu. Crezi că ştii, dar adevărul este că încă nu ai cheia problemei.

Continuă grăbită, de frică să nu apuce el să vorbească din nou. Şi nu este greşeala ta în întregime, pentru asta. Ştiu foarte bine că n-am fost persoana cea mai abordabilă, în toate aceste ultime luni.

— Nimeni nu poate să te contrazică, Jacey. Strânse din dinţi, dar îi zâmbi dulce.

— Mulţumesc. Avusese nenumărate ore la dispoziţie ca să reflecteze, în singurătatea acelei camere de spital, departe de casă şi una dintre concluziile la care ajunsese, fusese că trebuia să facă ceva cu viaţa ei, să şi-o îndrepte într-o direcţie productivă. Şi ca să revenim la subiect, am să revoc împuternicirea, pentru că socotesc că am peregrinat destul. Adevărul este că ţi-am lăsat responsabilitatea părţii mele prea multă vreme. Acum, vreau să-mi port povara responsabilităţilor mele.

— Cât de dezinteresată eşti. Cât de politicoasă. Cât de suspecte par toate astea. Ea îl privea calmă.

— M-ai şi judecat, şi m-ai găsit vinovată, înainte de a asculta vreo mărturie.

— N-am să te învinovăţesc. Îmi aduc aminte de un moment când şi tu mi-ai spus acelaşi lucru. Se ridică şi merse la fereastră. Draperiile grele, de brocart, nu fuseseră încă trase şi afară întunericul era negru precum cerneala. Oricât ar fi vrut, nu putea distinge nimic în negreala de afară. Ea se mişcă în scaun.

— Cred că am face bine să lăsăm deoparte povestea dintre noi.

— Bine, putem încerca, dacă vrei asta. Se întoarse înapoi, la biroul de mahon, se sprijini cu mâinile de tăblia lui lucioasă şi se aplecă spre ea.

— Hai să revenim la prezent. În aceste clipe, când noi stăm de vorbă, există oameni care-mi sar la beregată, Jacey. Aşa că ai să mă ierţi dacă simt nevoia să mă apăr.

Tentaţia era mare, cu toate astea nu-şi desprinse privirile din ochii lui.

— N-am ştiut, Philip. Îţi jur că n-am ştiut nimic din ceea ce se-ntâmplă cu Killane Tech, până când Bryan mi-a povestit astăzi, la prânz. Ceea ce era şi mai grav, era faptul că dorea atât de mult s-o creadă, încât aproape că avea o senzaţie de durere. Căzu obosit în fotoliu.

— Tu şi cu Bryan? Ce relaţii sunt între voi?

— Suntem doar prieteni. Am fost prieteni încă din şcoală. Ştii ce? Suntem atât de buni prieteni şi ne cunoaştem atât de bine, încât el a intuit că eu una, n-am să le dau lor voturile mele.

— Şi tu, l-ai crezut?

— Nu este chiar aşa de mârşav.

— Şi presupun că te aştepţi de la mine să te consider la fel?

Stăpânirea de sine părea că începe s-o coste din ce în ce mai mult. Îşi simţea nervii gata să cedeze, iar muşchii o dureau de atâta încordare.

— Sinceră să fiu, n-aş putea să spun că nu-mi pasă dacă crezi sau nu, dar ceea ce doresc eu, sper, adică îţi solicit, este să ai amabilitatea să-mi spui exact ce se întâmplă, având în vedere că sunt un deţinător important de acţiuni la Killane Tech. Bunule Doamne! Părea tot atât

de rece şi îndepărtată ca şi luna de pe cerul nopţii, dar infinit mai râvnită, deşi era la fel de intangibilă. Cum naiba să se poată concentra asupra problemelor companiei, când trupul său o dorea până la durere? Nu exista decât un singur răspuns, trebuia s-o facă.

Se îndreptă, trecându-şi mâna prin păr.

— Bine. Am să-ţi spun. După moartea tatii, acum cinci ani, compania era în declin. O scăpase din mână. Am început, aproape imediat, să scap sistematic de utilajele învechite, în care tata avusese atâta încredere prea mulţi ani, şi să le înlocuiesc cu nişte bijuterii de maşini. Ea încuviinţă dând din cap, în timp ce mintea-i alerga în urmă, la noaptea aceea de acum zece ani. Ceea ce dusese la izbucnirea finală şi decisivă dintre ei şi Marcus, fusese tocmai necesitatea de a înlocui maşinile. Se terminase cu plecarea de acasă a lui Philip. Înainte însă de aceasta, ea fusese la el în cameră şi petrecuse noaptea cu el.

— Am încercat să le înlocuiesc pe rând, în timp. Dar chiar şi aşa, s-a produs o scurgere uriaşă din capitalul companiei. Şi cu toate astea, am reuşit să ne menţinem până acum câteva luni, când maşinile vechi, rămase, au început să cedeze. Situaţia a fost atât de proastă, încât n-am putut să ne atingem nici măcar cota noastră. Se strâmbă. Şi s-a înrăutăţit şi mai mult. Asta s-a întâmplat exact în mijlocul perioadei de negociere a noilor contracte. Ridică din umeri. N-am avut de ales decât să înghit găluşca şi să înlocuiesc vechile utilaje, într-un iureş necruţător. Bineînţeles că, cumpărarea unei instalaţii nu se face peste noapte. Cere timp şi o vreme am funcţionat cu doar patruzeci la sută din capacitate.

Acum, aproape că am ajuns la normal, dar suntem aproape fără nicio lichiditate şi, sunt mândrul posesor al unui imens împrumut. Zâmbi trist. Asta este vestea cea bună.

— Şi cea proastă?

— Companiile cu care am negociat şi-au îngheţat temporar contractele. Mai întâi, ele vor să se asigure că compania este destul de stabilă ca să-şi respecte livrările

promise. În al doilea rând, ele, ca şi Bryan cu tatăl său, au mirosit slăbiciunea şi aşteaptă să vadă cu cine vor duce tratative, înainte ca să garanteze acele contracte.

— Acţionarii au început să vândă?

— Până acum, au vândut doar unul sau doi acţionari minori, dar bănuiesc că vor urma curând şi alţii. Aşa că e perimată vestea privind interesul pe care-l are Garry, iar valoarea la bursă a început să crească uşor. Acum se desfăşoară un joc de expectativă, vor să vadă cât de mult va creşte valoarea, numai că o să aibă cam mult de aşteptat. Ea se gândi câteva clipe. El deţinea treizeci la sută din acţiuni, iar ea avea cincisprezece. Şi dacă se lua în considerare că va trebui să dea socoteală consiliului de directori, el ar fi avut un avantaj enorm, reprezentând majoritatea voturilor, dacă ar fi putut dispune de votul acţiunilor ei. Părea că-i citeşte gândurile.

— Bătrânul a fost un tip grozav, nu-i aşa? Chiar şi după moarte n-a putut suporta să mă vadă conducând scenariul.

— Când mi-a lăsat acţiunile, am fost la fel de surprinsă ca şi tine. Ştii asta. Pe neaşteptate, tăie aerul cu mâna.

— Nu-ţi invidiez venitul, Jacey. N-am făcut-o niciodată. Dar am mare nevoie de avantajul pe care mi-l poate da partea ta de acţiuni. Pot să păstrez împuternicirea? Ea se uită din nou la el, întârziind câteva secunde cu răspunsul.

Nici nu era nevoie să mai audă tonul rugător al vocii, ca să-şi dea seama cât de importantă era compania pentru el. Şi acum, îi înţelese şi furia. Iubea Killane Tech, din copilărie. Ţinea atât de mult la companie, încât a fost în stare să plece atunci când tatăl său n-a vrut să acţioneze aşa cum a crezut el că este bine. Şi, mai ales, a ţinut destul de mult la ea, ca să se întoarcă, deşi în acea perioadă îşi înfiinţase o companie proprie, prosperă.

Ea îşi mai aduse însă aminte cât fusese de aproape de moarte, doar în urmă cu două luni şi ce învăţăminte trăsese din această experienţă. El n-ar fi putut să priceapă

cât de importante fuseseră aceste învăţăminte pentru ea. Poate că nimeni n-ar putea să priceapă. Dar îi fuseseră de ajutor în hotărârea ei de a se însănătoşi.

— Nu. Ea se lăsă înapoi în fotoliu, cu un blestem reprimat pe buze.

— La naiba, Jacey…

— Ascultă-mă. N-am zis că am să votez împotriva ta. Am spus doar că vreau să am controlul voturilor mele. Acesta este unul dintre motivele pentru care m-am întors acasă. Îşi trecu cu mâna peste faţă, privind-o cu o expresie severă.

— Deci cât timp ai de gând să mă fierbi?

— Mâine după-amiază, am să vin la fabrică şi atunci ai să-mi poţi arăta ce ai făcut şi să-mi explici detaliat la ce anume are compania de făcut faţă. Atunci am să mă hotărăsc. Se ridică şi porni spre uşă. Teama lui privitoare la retragerea împuternicirii fusese deci îndreptăţită, se gândi, pornirea de a-i frânge frumosul ei gât fiind tot mai puternică. În acelaşi timp, nu putea să se dezbare de sentimentul că mai era ceva despre care ea nu-i vorbise. Credea că nu-i păsa, dar…

— Jacey? Ea se întoarse.

— Da?

— Ai spus că unul dintre motivele pentru care te-ai întors acasă, a fost să-ţi retragi împuternicirea. Care sunt celelalte motive?

— Am avut mai multe motive, ezită ea.

— Înţeleg. Se opri. Există vreunul dintre aceste motive care să mă privească şi pe mine? Pentru că dacă este aşa, aş vrea să-l cunosc chiar acum.

Ea ezită din nou. Deşi avea dreptate, considerând că discutaseră destul pentru moment, mai era totuşi un lucru pe care ar fi trebuit să-l cunoască. Îşi îndreptă umerii, apoi se întoarse, rămânând în picioare în spatele scaunului, sprijinindu-se cu mâinile pe spetează înaltă. Simţea că are nevoie să se sprijine.

— Ar mai fi fost ceva, pe care am vrut să ţi-l aduc mai devreme la cunoştinţă, dar au intervenit multe lucruri.

— Ce anume?

— Am venit acasă să divorţăm.

CAPITOLUL 5

Philip vorbi calm:

— Vrei să mai repeţi? Ea îşi înfipse degetele în tapiţeria scaunului.

— M-ai auzit bine. Unul dintre motivele pentru care m-am întors acasă, este să dau divorţ de tine. Strânse din maxilare.

— Credeam că suntem divorţaţi. De fapt, îmi amintesc bine că ai luat avionul spre México, în ziua în care ai absolvit colegiul, tocmai ca să dai divorţ. Ai spus atunci că acesta va fi cadoul tău pentru absolvire.

Începuse să se simtă extenuată, dar nu era sigură dacă era din cauza oboselii fizice sau emoţionale. Dumnezeu ştia că se temuse să-i spună asta. Ocoli scaunul şi se aşeză din nou.

— Acum câteva luni, mi-a ajuns în mână nişte scrisori. Printre altele am primit o scrisoare de la avocatul pe care l-am contactat în México. Ridică din umeri. Nu mai ţin bine minte amănuntele, dar se pare că lucrând la un alt caz pe care-l avea de rezolvat, a dat peste actele mele şi a constatat că procedura referitoare la divorţul nostru, nu fusese urmată cum trebuie.

— Lasă amănuntele, Jacey.

— Dar ţi-am spus esenţialul. Divorţul nostru, împreună cu alte asemenea cazuri pe care le-a rezolvat el atunci, nu este valabil. Mai trebuie să dăm unul.

Philip scoase un lung şir de blesteme pitoreşti.

— Minunat, splendid. Şi ce ai naibii de potrivit moment ţi-ai mai ales, nu crezi? Chiar şi cu compania în încurcătură, sunt mult mai valoros acum, decât am fost atunci când ai divorţat de mine. Se aştepta ca el să vocifereze, aşa că nu se simţea jignită. Însă o întrista. De ce nu voia să-i acorde măcar un crâmpei de îndoială?

— Linişteşte-te, Philip. Nu vreau nimic de la tine.

— Şi te aştepţi să te cred?

— Ar fi o schimbare. O privi cu ochii micşoraţi.

— Când te-am sărutat ai participat şi tu, de parcă… Nu continuă. Ţi-ai închipuit că ai să îndulceşti aranjamentul dacă mă înfierbânţi? Faţa lui exprima sarcasm. Ţi-ai închipuit că merită efortul, pentru că te-ai străduit în acel sărut. Te felicit pentru prefăcătorie. Ea se controlă din răsputeri să nu lase nimic să i se citească pe faţă.

— Ai terminat?

— La dracu', cum să termin? Abia am început. Şi mai e ceva, pe care ar trebui să-l ştii. Ar trebui să te străduieşti mai mult decât pentru un sărut, Jacey. Mult mai mult. Şi am şi o propunere: de ce să nu începem acum?

Avu nevoie de un adevărat efort să se abţină, să nu fugă din încăpere, departe de furia lui şi de gândul trădător că i-ar face plăcere să înceapă imediat.

— Acum ai terminat?

— Nici gând, iubito.

— Atunci fă-mi o favoare, de fapt pentru amândoi, ia cel puţin o pauză şi ascultă-mă.

— Îmi pare rău, dar nu mă interesează să-ţi fac o favoare.

— Atunci fă-ţi-o ţie. Linia gurii lui exprima cruzime.

— Vino cu altceva.

— La naiba, Philip, ascultă-mă. Nu-şi amintea să mai fi ridicat vreodată vocea la el, dar ar fi trebuit s-o facă, pentru că imediat îi captă atenţia. Scoase un oftat lung.

— Mai întâi, ştii şi tu că am destui bani. Dacă e să vorbesc despre banii pe care-i am de la tata şi cei pe care i-aş putea avea de la tine, ţin să spun că acum sunt bine înzestrată.

— E adevărat, dar dacă ai avea mai mulţi bani, ai putea să-ţi cumperi avionul tău personal. Gândeşte-te la asta, Jacey. N-ar mai trebui să depinzi de orarele curselor aeriene. Oftă din nou şi se frecă pe frunte.

— Ascultă, ca şi tine, sunt şi eu la fel de supărată. Da, ea ar putea fi supărată, reflectă el, în timp ce-şi deschidea şi-şi închidea pumnul. Dar el? Dumnezeule, nu-şi dădea seama. Încerca să-şi domine supărarea tot mai mare şi să

raţioneze. După ce petrecuseră acea primă noapte împreună, a doua zi dimineaţă, când s-a trezit, s-a pomenit singur. Nu fusese un gest frumos din partea ei că se sculase şi plecase pur şi simplu, fără să-l trezească. În timp ce stătea întins în patul în care îi furase virginitatea şi care mai mirosea încă a dragoste a meditat îndelung asupra a ceea ce se întâmplase. Prima lui impresie a fost una şocantă. Cu fiecare an care a trecut, dorinţa lui de a o avea a crescut tot mai mult şi i-ar fi plăcut să creadă că n-a făcut nimic, niciodată, ca să-şi reprime această dorinţă, numai că… ea fusese acolo, în dormitorul său, dulce şi tandră, de o inocenţă desăvârşită şi cu o nespusă curiozitate în priviri.

Se simţise vinovat. Dumnezeule, fusese cuprins de remuşcări. Era atât de tânără, o virgină, fără să mai socotească şi faptul că-i era sora vitregă. Se întrebase de sute de ori cum de ajunsese până acolo, încât s-o posede. Apoi îşi răspunsese prin alte întrebări, cum să n-o fi făcut?

Se autoînvinuia. Era copleşit. În ciuda reproşurilor pe care şi le făcea, nu putea totuşi să regrete noaptea care se consumase. De fapt, rămăsese cu o nevoie teribilă de a o avea şi cu hotărârea luată de a face în aşa fel încât să fie a lui. Ştia că va trebui să dea ochii cu părinţii ei, dar această perspectivă îl tulbura mai puţin decât faptul că trebuia să dea din nou ochii cu Jacey. Nu ştia ce sentimente avea pentru el. Poate că-l ura. Învăluindu-şi nesiguranţa într-o hotărâre de neclintit şi mascându-şi temerile sub o aroganţă extremă, s-a repezit ca o furtună în camera ei. A găsit-o în scaunul de la fereastră cu ursuleţul ei caraghios în braţe. Atunci a insistat să se mărite cu el, dar ea i-a răspuns cu o răceală ciudată.

În cele din urmă, el a făcut-o să accepte. S-a căsătorit cu el şi după aceea, a pierdut-o. Revenind în prezent, o văzu cum îl studiază la fel de circumspectă şi distantă ca întotdeauna.

— Deci ce s-a întâmplat? Nu cumva funcţionarul de la tribunal s-a îmbătat în ziua aceea?

— Cam aşa ceva, cred. Nu ştiu prea bine. Dacă stau

să mă gândesc, ar fi trebuit să fiu mai atentă. Era vorba de un oraş mic, unde totul se desfăşura mai încet. Cu oricine am intrat în vorbă, nu făcea altceva, decât să zâmbească tot timpul. Trebuia să-mi dau seama că erau prea veseli ca să-şi mai bată capul cu amănuntele. În orice caz, trebuie să avem în vedere situaţia noastră. Putea fi şi mai rău. Dacă unul din noi s-ar fi recăsătorit, ar fi devenit bigam.

— Da, domnule, am fost nesperat de norocoşi. Sarcasmul lui o zgârie pe nervii deja iritaţi. Îşi strânse mâinile în poală.

— Cred că aşa şi suntem. Apoi, gândindu-se la această situaţie, sub alt unghi, ezită puţin. Eu însă nu sunt încurcată cu nimeni. Vreau să spun, că nu prevăd să mă căsătoresc în lunile imediat următoare, dar poate că situaţia ta este alta.

Cum el nu spunea nimic, adăugă: Dacă aşa stau lucrurile, să ştii că-mi pare rău.

— Nu este cazul, spuse el calm.

— Bine. Era uşurată, gândindu-se că nu vor fi şi alte complicaţii. Nu trebuie să-ţi faci probleme cu nimic. Am stabilit deja întâlnirea cu avocatul meu şi când am să-l văd, am să-l rog să înceapă imediat procedurile.

— Asta înseamnă că ai de gând să dai divorţ, aici, în ţară? Ea dădu din cap.

— Din moment ce nu este nicio grabă, aş putea să stau să veghez ca lucrurile să se desfăşoare cum trebuie, de data asta. Privind-o în continuare, el îşi luă un creion şi începu să-l învârtă între degete.

— Să stai?

— În statul New York.

— Nu aici, acasă?

— Mi-ar plăcea să rămân aici câteva săptămâni, dar dacă nu vrei, eu… El scoase un sunet de nerăbdare.

— Poţi să stai aici cât îţi place.

— Mulţumesc.

— Mă faci să urlu, Jacey, nu mai fi atât de formalistă. Ea îşi privi degetele. Încheieturile i se albiseră. Îşi frecă mâinile, dar tot nu se simţea mai bine. Era o proastă dacă

mai rămânea aici.

— Aş vrea să stau un timp cu mama. După aceea, cred că am să mă duc să stau în apartamentul meu din oraş. El se uită la creion, cu un uşor zâmbet fluturând pe buze.

— Să ştii, Jacey, că găsesc destul de interesantă această schimbare. Ea se aşteptase să-l audă ocărând. Ba chiar aducând acuzaţii. Numai la zâmbet nu se aşteptase.

— Interesantă? Cum adică?

— Că încă mai eşti soţia mea. Nu-l înţelegea. Niciodată nu reuşise să-l înţeleagă. Dacă fusese vreodată nevoie să aibă un surplus de energie, acum era ocazia.

— Nu, înţeleg prea bine ce vrei să spui.

Nici el nu înţelegea mai mult. Numai că… acum, când se silise să devină oarecum mai calm, considera foarte excitant gândul că Jacey era soţia sa. Erau legaţi unul de altul, în mod legal, dacă nu şi altfel.

— Nu crezi că este interesant că noi doi suntem căsătoriţi şi că de fapt am fost căsătoriţi în toţi aceşti zece ani? Se întrerupse căutându-şi cuvintele, curios, cum ar fi să spună, dacă ar vrea cu adevărat să spună, ce gândeşte. Nu-ţi pui problema că am fi putut trăi altfel ultimii şase ani, dacă am fi ştiut? Ea îşi petrecuse nesfârşite zile şi săptămâni, în camera ei de spital, în Bombay, gândindu-se aproape la acelaşi lucru. Îşi alese cu mare grijă cuvintele.

— Vrei să spui că te gândeşti că am fi putut trăi diferit?

— Oh, nu ştiu. Colţurile gurii i se ridicară şi privirile-i sclipiră când se uită la ea. Poate că ţi-ai fi petrecut cel puţin unul sau chiar două Crăciunuri, acasă. Se întrerupse. Cine ştie? Poate că ai fi reconsiderat chiar şi ideea despre căsnicie.

Era cât pe ce să cadă de pe scaun.

— *Eu*? *Nu tu*?

— O.K., punct încasat. Eram şi eu implicat. Fusese atât de plin de mânie, de mândrie, se simţise atât de jignit, fusese atât de preocupat să se afirme… Dar în ciuda tuturor acestor lucruri, ştia că n-are nicio scuză. Ea oftă

uşor, aproape de neauzit.

— Ce rost are să fim curioşi, Philip? Anii aceia sunt pierduţi, iar vieţile noastre. de acum sunt complet diferite. În afară de aceasta, n-am fost cu adevărat căsătoriţi niciodată, nu în adevăratul înţeles al cuvântului. N-am trăit deloc ca soţ şi soţie.

— Nu, ai dreptate. N-am trăit. N-am avut decât o singură noapte. Ea îşi frecă fruntea cu mâna, realizând că o apucă din nou durerea de cap. O clipă se temu că o să retrăiască din nou aceeaşi durere teribilă ca şi ultima dată, dar se simţea datoare să rămână măcar câteva minute. Considera prea importantă conversaţia, ca s-o întrerupă.

— Tot ce-ţi pot spune este că îmi pare tare rău că mai vin acum şi cu divorţul. Voiam doar să procedez pe cât de repede posibil.

— Da, răspunse el moale. Ştiu. Tonul vocii lui îi atrase atenţia şi se pregăti şi mai mult pentru autoapărare.

— Au trecut şase ani, Philip. Şi nu mi-ai dat nici măcar o dată vreun semn de viaţă… Umilinţa pe care o simţise atunci, suferinţa ei. Totul îi revenea în memorie şi avea impresia că se repeta încă o dată. Îşi privi mâinile din nou.

— Ai dreptate, spuse el cu o neobişnuită iritare în voce. N-am dat semne de viaţă.

Dar aş putea spune acelaşi lucru despre tine. Se uită la el şi-i văzu privirea foarte întunecată şi inima începu să-i bată mai tare, fără să-şi dea seama care ar putea fi cauza.

— Ce… ce ai… Deodată, dădu nerăbdător din cap.

— Nimic. Chiar nimic. Şi aşa cum ai spus şi tu, ce importanţă are. Aruncă creionul. Şi mai e ceva, Jacey, nu a fost vina ta, aşa că nu te mai scuza. Acum că ştim, o să facem ceea ce putem ca să îndreptăm treaba. Să îndreptăm treaba. Se gândea că suna foarte impersonal, ca un sfârşit impersonal la ceva care era totuşi atât de personal. Dar adevărul era că partea personală durase doar câteva ore, iar acum erau la distanţă de zece ani.

— Mai am doar o singură întrebare. Se crispă, fără să-şi explice de ce.

În afara acuzaţiilor, de fapt el fusese mult mai rezonabil decât s-ar fi aşteptat.

— Ce este?

— Ai spus că ai primit scrisoarea de la avocatul tău, acum câteva luni. De ce ţi-a trebuit atât de mult timp, ca să mă anunţi? Fusese prea bolnavă ca să-l anunţe, dar acum, mai mult decât oricând, voia să păstreze secret acest lucru.

— M-am distrat atât de bine, încât n-am vrut să-mi întrerup excursia.

Răspunsul ei lăsa loc ironiei şi se aşteptă la o replică muşcătoare. Spre surprinderea ei, vorbele lui precaute erau complet deconcertante.

— Ce anume îţi place chiar atât de mult când călătoreşti, Jacey? Vreau să spun că şi mie îmi place să călătoresc, dar mi se pare că, să călătoreşti tot timpul, este obositor. Şi plin de singurătate, mai adăugă ea în gând. Eşti foarte singur. Ridică din umeri.

— E interesant să mergi din loc în loc, să vezi lucruri noi, să întâlneşti oameni noi. Până la un punct era adevărat, dar ajunsese de curând la concluzia că motivul pentru care călătorea ea atâta n-avea nimic de-a face cu locurile şi cu oamenii noi. Nu. Era un fel de fugă.

Nu existase nici măcar o singură dată, în ultimele luni, când această conversaţie cu Philip să n-o ţină trează chiar şi atunci când pica de somn. Încă mai simţea durerea de cap, dar spre deosebire de acum câteva seri când durerea era năucitoare, în puseuri, acum era uniformă şi difuză, şi putea s-o suporte cu ajutorul pastilelor calmante. Impunându-şi să se relaxeze, rămase nemişcată, gândindu-se dincolo de durere, la dimineaţa aceea, de acum zece ani, când se trezise alături de Philip. Tremura din tot trupul, într-un fel nou, jenant aproape, din cauză că simţea o mare satisfacţie, ca urmare a orelor petrecute împreună. O

potopiseră valuri-valuri de umilinţă. Acum o să gândească urât despre ea şi avea şi motive. Se purtase ca o neruşinată.

Lacrimile îi şiroiau pe faţă atunci când s-a furişat afară din camera lui şi s-a întors la ea. Strecurându-se sub duş, se frecase până pielea-i tânără se înroşise şi lacrimile i se opriseră. După care, înfăşurată în vechiul şi comodul ei halat de baie, se ghemuise obosită în scaunul de la fereastră, strângând la piept ursuleţul ei pluşat. Era dureros de ruşinată că-l determinase pe Philip să acţioneze, dar nu se putuse abţine. Îşi imaginase că înţelege cât de îngrozitor fusese jignit că Marcus nu-i asculta ideile şi a dorit cu disperare să-l liniştească. Din această cauză s-a dus la el. Nu-şi închipuise că ar putea să simtă aşa, cum o făcuse el să simtă.

Mama ei îi vorbise despre actul sexual într-un fel concis, deschis, dându-i detalii, în timp ce-şi dregea mereu glasul. Dar nu-i vorbise nicio clipă despre pasiune. Nu. Jacey aflase despre asta, singură în arşiţa nopţii. La început fusese neplăcerea, dar trecuse şi îndrumată de Philip, descoperise pasiunea.

Şi ca să fie lucrurile şi mai rele, el dăduse buzna în camera ei şi spre groaza ei o ceruse de nevastă. Avea probabil nevoie să fie curtată mai întâi, dar cererea lui în căsătorie, n-avea nicio urmă de dragoste sau romantism în ea şi pentru ea a fost foarte clar că se simţea obligat să se însoare cu ea. Atitudinea lui hotărâtă n-a făcut altceva decât să-i alimenteze nesiguranţa şi incertitudinea.

În final, cedase pentru că îl iubea şi pentru că în adâncul fiinţei sale nutrea speranţa deşartă că va veni o zi când o va iubi tot atât de mult cum îl iubea ea.

Speranţele i se dovediră a fi cu adevărat deşarte. El grăbi căsătoria, insistând ca s-o ţină secretă faţă de părinţi şi apelase la un prieten din şcoală, al cărui tată era judecător. Făcându-i această favoare lui Philip, respectivul le îndeplinise ceremonia. Şi înainte de a se dezmetici, se şi afla alături de Philip, repetând buimacă jurămintele căsătoriei. Apoi, imediat după terminarea scurtei ceremonii, el s-a întors spre ea cu o expresie severă, spunându-i că o va duce acasă, ca să-şi împacheteze lucrurile?

Declarata lui îndrăzneaţă a căzut pe ea ca o apă rece. Îi cerea să-şi părăsească siguranţa şi trăinicia unui loc cu care era obişnuită şi să se arunce într-un viitor incert, alături de cineva care nu-i arătase încă niciun semn de afecţiune din clipa când o dezvirginase, care nici măcar n-o sărutase atunci când fuseseră declaraţi soţ şi soţie. Atunci, cu puţinul curaj pe care putuse să şi-l adune, se împotrivi. Dar nu renunţând complet, ci propunând să ajungă la un compromis. Sperase atunci că va rămâne să stea cu ea, acasă, măcar până vor ajunge să se cunoască cu adevărat. Când îi propusese acest lucru cu nespusă timiditate, el nu numai că o refuzase categoric, ci chiar şi plecase. După două săptămâni plecase la colegiu, după ce-şi petrecuse timpul în nesfârşite ore de zbucium, aşteptându-l să se întoarcă, să vină s-o vadă, sau cel puţin să dea un telefon. Mult timp nutrise speranţa că se va întoarce, că-şi va cere iertare şi că-i va mărturisi că o iubeşte. Dar nu s-a întâmplat aşa. Şi timpul a trecut, deziluzia ei s-a transformat într-o carapace protectoare, iar după absolvire, a luat avionul spre México şi a dat divorţ. Despre faptul că au fost căsătoriţi, n-au ştiut nici Marcus şi nici mama ei.

Gândurile îi reveniră la prezent, din cauza durerii persistente de cap. Se ridică şi luă o pastilă, după care se întoarse în pat. Treptat, amintirile se diluară şi alunecă într-un somn adânc.

A doua zi după-amiază, devreme, Philip bătea darabana pe pervazul ferestrei din biroul său. Jacey întârzia. Biroul său ocupa o încăpere mare, pătrată, de la etajul doi al clădirii cu două etaje de peste drumul îngust, de anexa fabricii.

Privi în jos, spre alee, de parcă prin simpla concentrare ar fi putut s-o determine să apară. La naiba, unde era?

Nervii abdomenului se zbăteau din ce în ce mai puternic. Avea să-i fie destul de greu să se lupte cu Bryan şi cu tatăl său; practic, i-ar fi aproape imposibil fără ajutorul lui Jacey. Şi iată că astăzi urma să vină să-i ceară

socoteală şi să-i judece hotărârile pe care le luase pentru companie. Ştia că n-ar trebui s-o ia chiar atât de personal, dar nu se putea împiedica să n-o facă. Dacă făcuse bine sau rău – şi era înclinat să admită că e chiar probabil să fi greşit mai degrabă – el totuşi se dedicase acestei companii. În urmă cu zece ani, el făcea trup comun cu amândoi, cu Jacey şi cu tatăl lor, aspirând la tot sau nimic. Se alesese cu nimic, în final.

Sensibilizat, rănit, jignit, aşa era când îi părăsise pe amândoi. Folosindu-şi banii pe care-i moştenise de la mama lui îşi pusese pe picioare propria lui companie şi, în destul de scurt timp, o adusese la o stare prosperă. După moartea tatălui său, comitetul directorial de la Killane Tech, ţinând cont că era deţinător majoritar de acţiuni şi fiu al lui Marcus, îi acordase şansa de a veni înapoi şi de a prelua conducerea companiei. Şansa de a dovedi că avusese dreptate i s-a părut irezistibilă. Îşi vânduse atunci compania şi-şi investise banii în *Killanetech*.

După aceea a început să muncească ca un nebun, aşa cum nu mai muncise niciodată. Ca să-i dovedească tatălui său că teoriile lui despre afaceri fuseseră solide şi valabile. Ca să-i dovedească lui Jacey că avusese dreptate în noaptea aceea când venise în camera lui, ca să-l aline. Ca să-i dovedească că ar fi putut să vină să trăiască alături de el, atunci când i-a cerut-o.

Blestemând în gând, traversă biroul şi luă de pe raftul bibliotecii o fotografie înrămată în auriu. Era fotografia lui Jacey de la absolvirea liceului. Avea capul dat pe spate, cu părul auriu, strălucitor în soarele după-amiezii, râdea cu nonşalanţa celui lipsit de griji. Ca întotdeauna, fu captivat de expresia fericirii simple, pe care reuşise s-o capteze aparatul de fotografiat. Edith îi spusese că tatăl ei o fotografiase. Ar fi dorit să fi fost acolo ca să-i poată vedea expresia feţei, dar nu reuşise atunci să ajungă acasă decât cu o săptămână mai târziu. Şi după cum au evoluat lucrurile, ar fi făcut foarte bine dacă nu mai venea deloc acasă.

Încruntându-se, puse fotografia la loc. Privirile-i

alunecară fără să vadă, peste vraful de hârtii de pe birou. La naiba, n-ar trebui să fie atât de enervat din cauza lui Jacey. Fusese foarte sigur pe deciziile pe care le luase şi pe tot ceea ce făcuse. Ar fi vrut doar să fie la fel de sigur de motivele pe care le avusese.

Îşi freca muşchii crispaţi de pe ceafă, în timp ce analiza felul în care au decurs ultimele zile. N-avea de ce să se lege. Indiferent de ce ar fi spus ea, nu se putea împiedica să nu simtă că ceva nu era în regulă, un lucru pe care-l ştia doar ea, ceva ce ascundea... Chiar atunci se deschise uşa de la biroul său şi ea intră, îmbrăcată într-un pulover cenuşiu, cu croială clasică, cu fustă şi pantofi cu toc jos, la culoare. Părul îi era strâns la spate, prins pe ceafă cu o agrafă aurie. Părea deranjant de calmă şi senină.

— Ai întârziat. Iritarea din glasul lui o făcu să ridice din sprâncene.

— Nu-mi amintesc să fi specificat vreo oră exactă.

— Nu, aşa este, murmură el, necăjit că fusese atât de nerăbdător s-o vadă. Şi bineînţeles că nici n-am avut altceva mai bun de făcut, decât să te aştept, aşa că e în regulă. Aseară, când se despărţiseră, părea mult mai înmuiat, constată ea cu nemulţumire, astăzi însă dispoziţia lui era cu totul alta. Astăzi în loc să aibă de-a face cu un porc mistreţ, avea de-a face cu o cobră. Ca să-şi dea un răgaz, ca să se adapteze la noua lui stare de spirit, privi în jur, prin birou, trecând în revistă mobila nouă şi ornamentele făcute din lemn de culoare închisă, din piele moale şi aramă lucioasă. Arăta plăcut, emanând un aer de soliditate, foarte masculin.

— Ai făcut schimbări. Asta este mobila pe care ai avut-o la fosta ta companie? Faţa îi rămăsese la fel de neîmblânzită, dar încuviinţă dând din cap.

— O parte din ea. Restul l-am cumpărat când m-am instalat.

— Îmi place. Se plimbă încet prin cameră, nedorind încă să-i acorde lui toată atenţia. Întotdeauna fusese pentru ea un motiv de stres, iar acum în asemenea

dispoziţie, ar putea să-i cauzeze un adevărat şoc. Când ajunse la bibliotecă, atenţia îi fu atrasă de fotografia ei, în ramă aurie. O luă, foarte mirată.

— Am uitat de ea, murmură. Deşi nu avusese intenţia să i se alăture, el se trezi deodată că se afla lângă ea, inhalându-i mirosul parfumat al pielii şi părului.

— Aici, pari cu adevărat fericită.

— Aşa şi eram. Un singur nor îi umbrise atunci strălucirea acelei zile, îşi aminti ea acum. Philip nu putuse să vină la ceremonie. Unde, Dumnezeu, ai găsit-o?

— Edith mi-a dat-o. Se aplecă şi mângâie sticla ce acoperea fotografia, trasând urmele zâmbetului ei. Avea degete lungi, cu unghii curate şi scurte. Le simţea de parcă ar fi… în mod cu totul neaşteptat, simţi nişte furnicături în buze, de parcă ar fi atins-o cu adevărat. Afectată mai mult decât ar fi vrut să recunoască, puse fotografia la locul ei, concentrându-se asupra celeilalte fotografii, una care-o înfăţişa pe mama ei alături de Marcus.

— Ea trebuie să ţi-o fi dat-o şi pe asta.

— Eu i le-am cerut pe amândouă. Îl privi surprinsă.

— Da? Ridică din umeri, jenat oarecum din cauza dezvăluirii pe care o făcuse. Faptul că ceruse aceste fotografif ar putea fi interpretat eronat.

— De ce, nu? Majoritatea oamenilor au la birou fotografii de familie.

— Da, dar…

— A fost tatăl meu, Jacey. Chiar dacă n-am putut să mă înţeleg cu el, totuşi l-am iubit. Nimeni n-ar fi putut înţelege spusele lui mai bine ca ea, cugetă cu tristeţe, dar asta nu explica motivul pentru care avea fotografia ei. Ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult să mă înţeleg cu el. O podidi o pornire veche, adânc îngropată, de a-l alina.

— Toţi avem lucruri pe care le regretăm, Philip. O privi.

— Poate, dar eu am o mulţime de lucruri pe care le regret. Asta nu făcu decât s-o încurce şi mai mult. Şi ea care crezuse că viaţa lui se scursese după tiparele pe care

şi le dorise.

— Ce lucruri? El o mângâie pe faţă, trecând uşor cu degetele pe obraz. O trecură toţi fiorii. Dar rămase nemişcată. Vorbele ce urmară, aproape că-i opriră inima.

— Ce s-a întâmplat cu tine, Jacey? Ce te-a schimbat, din fata fericită şi surâzătoare, din fotografie, în cea care eşti astăzi?

— Dar ce nu-ţi place la mine? îl întrebă, în defensivă.

— Nimic, dacă eşti genul căreia să-i placă un gheţar frumos, inaccesibil.

— N-am ştiut că las această impresie.

— Da, Jacey, aşa panda, aşa era. Se simţea în siguranţă în spatele unui scut de răceală distantă. Se îndepărtă, sustrăgându-se mângâierii. Pe faţa lui trecu rapid o expresie pe care ea n-o putea descifra dacă era sau nu de durere.

— Din cauza mea? o întrebă el blând. Eu am cauzat asta?

— Nu… Cuvântul îi rămase suspendat în gât. Îşi drese glasul şi mai încercă o dată. Bineînţeles că nu.

— Atunci cine? Ce anume?

— Nu prea înţeleg unde vrei să ajungi.

Nici el nu înţelegea, simţea doar că trebuie să insiste.

— Au mai fost şi alţi bărbaţi? Ea deveni ţeapănă. Sunt sigur că orice bărbat, pe care-l întâlneşti, se simte atras de tine. Vocea îi deveni mai aspră din cauza tensiunii interioare. Câţi au fost? Spune-mi! N-ar fi crezut-o dacă i-ar fi spus. Şi ei îi era la fel de greu să creadă. Dar nu mai fusese nimeni nici înaintea lui, nici după el.

— Încetează, spuse ea în şoaptă.

— Mă interesează. Spune-mi. Câţi? Zece? Cincizeci? O sută?

— O sută, spuse ea, scrâşnind din dinţi.

— Numai o sută, Jacey? Haide, am motive să vreau să ştiu exact cât eşti de temperamentală.

— S-ar putea să fie şi o mie, dar nu am de gând să-ţi spun, pentru că nu e treaba ta.

— Unii oameni te-ar putea contrazice. La urma

urmei-o mângâie din nou, alunecând cu degetele în jos, pe partea laterală a gâtului – doar sunt soţul tău. Ea se smuci, îndepărtându-se.

— Doar pe hârtie şi din cauza unei greşeli. Fără niciun semn prevestitor, tonul vocii lui deveni impasibil şi mâna-i căzu pe lângă corp.

— Greşeală. Acest cuvânt întruchipează tot ce a fost între noi, nu-i aşa? îi păru rău că întrebuinţase acest cuvânt.

— Nu, n-am vrut să spun… El se întoarse, brusc, spre uşă.

— Eşti gata să facem turul fabricii? Dispoziţia lui schimbătoare îi dădu dureri de cap, dar îl urmă fără vorbă.

Văzu imediat schimbările făcute. Condiţiile de muncă fuseseră îmbunătăţite considerabil. Ferestre suplimentare şi instalaţii de ultimă achiziţie dădeau lumină mai multă, iar maşinile noi nu numai că erau mai eficiente, dar fuseseră în aşa fel aranjate, încât speculau spaţiul la maximum şi zgomotul la minimum. Era impresionată, dar pentru moment alese să-şi păstreze părerile pentru ea.

— Jacey, tu eşti? Se întoarse în direcţia de unde venea glasul şi-l recunoscu pe Harold Willis, un angajat foarte vechi al companiei.

— Domnule Willis, ce bine îmi pare că vă văd. El îi luă mâna şi i-o scutură entuziasmat.

— Am rămas la fel, domnişoară. Am rămas la fel. Ea zâmbi.

— Ia să vedem. Ai o fiică, nu-i aşa? Ce mai face? Dacă-mi aduc bine aminte, trebuie să fie acum, cam pe la terminarea liceului. El radia de mândrie.

— Îţi aduci aminte bine şi vreau să spun că ea şi-a câştigat o bursă pentru colegiu. Ochii i se îndreptară spre Philip. Una din bursele noi, acordate de *Killane Tech* pentru copiii angajaţilor săi. Privi şi ea spre Philip.

— E adevărat? Ce idee minunată. Felicitări, domnule Willis. Să nu uitaţi să-i transmiteţi fiicei mult noroc din partea mea.

— N-am să uit. În timp ce ei înaintau, Philip o flanca,

îndrumând-o, explicându-i şi arătându-i lucrurile în amănunt. Aproape că-l supăra ori de câte ori se oprea să vorbească cu cineva. Şi-l supăra, mai ales, căldura autentică şi interesul pe care-l arăta oamenilor. Dar un gând îl opri, să nu se mai ambaleze. Era gelos, pur şi simplu. Mai târziu, când Jacey aruncă o privire discretă spre ceas, rămase surprinsă să vadă că se aflau în fabrică doar de o oră şi ceva. Văzuse şi aflase o mulţime de lucruri care nu făcuseră decât să-i confirme părerile pe care le avea deja. Dacă ar fi fost sinceră cu sine, ar fi trebuit să recunoască că nu era nevoie să facă acest tur, ca să afle că Philip a făcut ceva superb. Când se dezmetici din păienjenişul emoţional şi sentimental, constată că avea aceeaşi încredere în el, pe care o avusese în urmă cu zece ani, cel puţin în ceea ce privea compania. Faptul că a insistat să vină astăzi, fusese doar un efort făcut pentru sine, acum însă simţea oboseala cum i se insinuează înăuntru, din care cauză se gândi să se retragă curând. Descoperi însă o altă figură cunoscută, o femeie mai în vârstă, cu păr cărunt şi faţă rotundă, prietenoasă.

— Doamnă Deangelo, ce mai faceţi?

— Ei, Jacey, îmi pare bine că te văd. A trecut atâta vreme. Doamne, dar eşti frumoasă ca o cadră. Era obişnuită cu complimentele, dar nu aşa, sub privirile de vultur ale lui Philip.

— Mulţumesc, spuse ea, grăbindu-se să treacă la alt subiect. Ce mai face fiul tău? Parcă-l chema Bill, nu-i aşa? Se părea că greşise subiectul. Expresia doamnei Deangelo se schimbă, devenind mai crispată.

— Bill e bine, dar fata cu care s-a însurat nu face nici două parale. Ea crede că o cină se poate prepara doar cu un borcan de unt de alune şi o felie de pâine. Poţi să-ţi închipui asta?

Cum nici ea nu era cine ştie ce gospodină, se simţi obligată să-i ia apărarea fetei.

— Poate că o să înveţe să gătească cu timpul.

— Sunt deja căsătoriţi de trei ani. Te întreb, de câţi ani are nevoie? Ce am să mă fac cu nepoţii care vor veni?

Să mă uit cum mor de foame?

— Te-ai gândit să-i faci cadou de Crăciun nişte cursuri de bucătărie?

— Nu, dar e o idee bună. Jacey îi simţi mâna lui Philip, la cot, îndemnând-o să termine, să meargă înainte.

— Îmi pare rău, doamnă Deangelo, dar Jacey nu are prea mult timp şi vreau să vadă totul. Femeia mai în vârstă aprobă din cap.

— Du-o atunci. Jacey, Philip face treabă grozavă. Suntem cu toţii, sută la sută, alături de el.

— Mulţumesc, doamnă Deangelo. Împingând-o pe Jacey de la spate, îi şopti cu voce foarte scăzută ca să nu poată fi auzit decât de ea.

— Cursuri de bucătărie?

— Ei, mi-a părut rău pentru biata fată. Doamna Deangelo este drăguţă, dar cred că este o soacră foarte autoritară.

— Dar nu e treaba ta, spuse el tăios. Şi în afară de asta, dacă stai şi te opreşti să vorbeşti cu toată lumea, nu mai terminăm niciodată.

— Îmi pare rău. N-am avut deloc intenţia să provoc întârzieri, dar nu mi-am dat seama că pot să cunosc atâta lume şi nici că ei o să-şi aducă aminte de mine.

— Dar ţi-ai petrecut destule veri aici, făcând treburi mărunte, făcând cumpărături pentru tata şi tot felul de alte treburi.

— Uitasem. Se uită dip nou la ceasul de mână. Cât mai avem de văzut?

— Destul de mult. Nu suntem nici măcar la jumătatea turului.

Trecuseră multe luni de când ea nu mai făcuse un asemenea efort obositor şi era foarte mulţumită că reuşise să facă faţă situaţiei. Dar mersul continuu şi statul în picioare o prinseseră în capcană şi începuse să se simtă nesigură pe ea.

Încetini pasul, până se opri.

— Cred că am văzut suficient. El se încruntă, simţindu-se încurcat.

— Dar de-abia am început.

— Nu e nevoie să mai văd şi altceva. Este evident că… Impactul produs de spusele el fu resimţit din plin.

— Nu, Jacey, ai vrut să ştii ce am făcut şi ai să vezi. Va trebui să ai toate datele, înainte de a pleca spre casă, ca să te hotărăşti.

— Dar am văzut destul. Fruntea i se încreţi, de neîncredere.

— Ce vrei să spui? Abia am văzut spoiala. Trebuie să vezi totul. Nu vreau să ai vreo scuză, pentru care să nu poţi lua o decizie bună. Prin priviri îi trecu o sclipire de amuzament.

— Şi dezicia bună, fiind în maniera ta?

— Interpreteaz-o cum vrei, dar ai să faci tot turul. Avea o expresie severă şi hotărâtă, împingând-o ferm de la spate. O conduse tot înainte, spre scări.

— Hai să ne abatem puţin pe la etaj. Am făcut unele chestii, pe care aş vrea să le vezi. După o oră şi jumătate, când Jacey simţi că nu mai poate merge mai departe, se aflau tot la etajul doi. Parcă avea picioare de cauciuc, iar, capul începuse s-o doară din nou. Se opri, când ajunseră la lift.

— Cât mai este de văzut? întrebă ea cu o voce mai puternică decât se simţea.

— Mai avem anexa şi încă… Ea scutură din cap, cu o expresie plină de hotărâre.

— Îmi pare rău, dar va trebui să le văd altă dată. Acum, trebuie să mă duc acasă. Încerca din nou să scape şi el avea încă multe să-i arate, atât de multe cu care să se laude. Voia să vadă admiraţie în ochii ei, admiraţie pentru tot i ce a făcut, dorea să audă complimente din gura ei.

— Ce vrei să spui cu trebuie? Ce este? Ce te preocupă, Jacey?

— Trebuie să merg acasă, asta-i tot şi să ştii că am văzut destul. Apropo, pentru cât valorează, să ştii că ai făcut ceva grozav. Îi acordase un compliment. De ce nu se simţea oare mai bine?

— Să însemne asta că ai să votezi alături de mine, cu

procentajul tău?

Mai avea doar câteva minute în care mai putea purta o conversaţie cât de cât inteligentă.

— Asta înseamnă… Dar vom mai discuta asupra detaliilor.

Ar fi trebuit să chiuie de bucurie, dar simţea că ceva nu este în ordine…

Uşile de la lift se deschiseră şi ea se aruncă în el, plină de recunoştinţă. Din nefericire, Philip o urmă. Imediat ce uşile se închiseră, o ţintui de perete, punându-şi mâinile de o parte şi de alta a capului.

— N-ai scăpare, Jacey. N-ai să pleci până când nu mă faci să înţeleg ce se întâmplă cu tine. Compania aceasta îţi aduce o parte din venitul tău, dar pentru mine, ea înseamnă mult mai mult. Mi-am scurs în ea o bună parte din vlagă şi n-am de gând să-i las pe Bryan şi pe tatăl lui, sau pe oricine altcineva, să mi-o ia.

Ea se gândea că stă prea aproape, că o învăluie cu căldura trupului său. Nu putea să se lupte cu ambele ei slăbiciuni, cea fizică şi cea emoţională. Când liftul se opri din coborâre, închise ochii. Îl auzi cum apasă pe buton şi uşile rămaseră închise.

Dumnezeule, acum era prinsă înăuntru cu el.

— Ascultă Philip, am de gând să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să te ajut, îţi promit. Ce să-ţi spun mai mult? Nemulţumirea puse stăpânire pe minte şi pe inima lui.

— Să-mi spui ceva ce pot să cred. Îi veni să geamă, pentru că nu credea că este posibil ceea ce-i cerea el.

— Există asemenea cuvinte? Există, Philip? El lovi cu palma peretele de lângă capul ei.

— La naiba, nu pot să te înţeleg. Eu încerc să-mi salvez compania şi tu… tu… Ce naiba faci tu? îţi dai măcar seama?

Deşi era destul de ciudat, simţea că pactizează cu el şi că ştie prin ce trece el.

— Va trebui să ai încredere în mine, Philip, spuse ea calmă. Este tot ce poţi face tu cu adevărat. El se întrebă dacă era într-adevăr tot ce mai putea să facă, privind-o

între timp nemulţumit şi indispus. Părea că este statuia unei zeiţe din mitologie, palidă, nemişcată şi rece ca alabastru. Şi prea frumoasă ca să fie adevărată. Dar, la naiba, era ea. Era nevasta lui. Şi această idee îl rodea.

— Jacey?! Tonul îi era întrebător. Îi pronunţase numele cu un ton grav, adânc.

Ea nu schiţă niciun gest şi nici nu-i răspunse. Nervii lui erau din ce în ce mai întinşi, neştiind cum să-şi îndure suferinţa. Îşi puse mâna pe obrazul ei.

— La naiba, Jacey. Uită-te la minedar ea nu voia. Îi era teamă de ce-ar putea vedea. Ură, furie… ardoare. N-ar fi putut suporta niciuna dintre ele.

El se aplecă spre ea, apăsând-o uşurel, până când îi putu simţi fiecare muşchi tare şi fiecare formă ispititoare a trupului său zvelt şi puternic, întotdeauna avusese slăbiciune la el, dar acum, din cauza slăbiciunii fizice ajunsă la limită, se simţea şi mai vulnerabilă în faţa lui, fiind în mare pericol să-şi piardă mândria, demnitatea şi respectul de sine. Încercă să-l împingă, dar acţiunea el fu jalnică.

Şi deodată se trezi cu gura lui peste a ei, şocată fiind de reacţia simultană de şoc şi fierbinţeală pe care o simţi. Şi în clipa aceea îşi pierdu şi dorinţa de a se apăra. Reacţiona repede, de la sine. Gura i se întredeschise fără voia ei, de parcă tot ce-ar fi trebuit el să facă, fusese s-o sărute, ca ea să i se dăruiască toată. Trupul nu mai păstra amintirea bolii grave din care tocmai ieşise şi pentru prima oară, de multe luni de zile, simţi că a revenit la viaţă. Pasiunea îi dădea puteri noi şi-şi petrecu braţele pe după gâtul lui, arcuindu-se spre el. Când sărutul deveni şi mai profund, se agăţă şi mai tare de el. Lui Philip îi trecu vag prin gând că se aflau într-unul din lifturile companiei, companie care avea nenumăraţi angajaţi, dintre care mulţi dintre ei munceau undeva foarte aproape de locul în care se aflau. Dar cu toate astea nu-l preocupa acum decât Jacey şi faptul că o dorea foarte mult. Era nebun după ea. Îşi furişă mâna pe sub pulover, atingându-i sutienul de dantelă. Pentru început, îşi îngădui luxul de a urmări linia

sinuoasă a deschizăturii, imaginându-şi cum arăta pielea ei prin transparenţa materialului. Dantela era delicată şi fină, dar nu-i trecu prin cap s-o cruţe atunci când îşi strecură mâna pe sub material, ajungând la sânul ferm. Gura îi acoperită de a lui, scoase un mic ţipăt înăbuşit, un ţipăt de plăcere. Sub mângâierile lui, se simţea fierbinte şi moale, ca un lichid ce se scurge sau se ridică, în ritmul sărutărilor şi mângâierilor lui. Timpul şi locul nu mai aveau nicio importanţă pentru ea. O inundau senzaţii după senzaţii.

Îşi simţi întărindu-se vârfurile sânilor sub mâinile lui. Dorinţa îl cotropise şi pe el. Dorea să o guste toată. Şi asta era doar începutul dorinţe lui. Era atât de înfometat de ea, atât de disperat după ea, încât simţea că se mistuie de dorinţă. Se strânse mai tare lângă ea. De-abia auzi soneria liftului. Era ameţită de mângâierile limbii lui în sărut, de încolăcirile, retragerile şi zvârcolirile ei. De mişcările frământate ale mâinii lui pe sân.

Auzi şi el soneria liftului, realizând că cineva dorea să ia liftul. Numai câteva secunde să mai fi avut şi ar fi tras-o jos, pe podea, odată cu el. Ar mai putea s-o facă şi acum. Dar se dădu în lături, blestemând în gând.

— Jacey, deschide ochii şi priveşte-mă. Avea glasul aproape scrâşnit. Încă se mai simţea înfierbântată şi cererea lui o zăpăci. Trebuie să ieşim de aici.

Clipi, apoi deschise ochii şi îl privi. O sperie teribil intensitatea privirii lui. *Ce mai făcuse*? El o studia cu ochi critic, încercând să-şi depăşească dorinţa de a o avea. Dar nu reuşi. Pentru că obrajii îi erau coloraţi de o roşeală delicată, avea buzele roşii, uşor umflate de la sărut şi câteva şuviţe de păr mătăsos scăpate din strânsoarea agrafei de aur. Arăta frumoasă, numai bună de sărutat. Şi apetisantă.

Aplecă din nou capul să continue ceea ce începuse, dar soneria se auzi din nou şi-l apucă o dorinţă nebună de a concedia persoana care sunase.

Cu mâna tremurândă, trase de puloverul ei până fu bine întins, apoi apăsă pe butonul Deschis al liftului. Uşile culisară şi Jacey fugi ca din puşcă spre ieşirea din fabrică.

El ieşi după ea, dar îşi încetini curând paşii, după care se opri.

Băgându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor, se uită în urma ei cu o expresie de severitate pe faţă. Într-un fel sau în altul, Jacey se dovedea a fi dezastrul vieţii sale.

CAPITOLUL 6

Când Philip a ajuns acasă, deja se înserase. A intrat direct în birou. Odată ajuns acolo, se lăsă în scaunul din spatele biroului, aşa cum mai făcuse de nenumărate ori, înainte. Dar spre deosebire de acele daţi, stătea pur şi simplu fără să facă nimic, privind fără să vadă în întunericul de afară.

Trecuseră deja câteva minute, când Barton bătu discret la uşă şi intră înăuntru, constatând că nu aprinsese nici luminile şi nici măcar nu-şi deschisese servieta.

— Bună seara, domnule Killane. Cum Philip nu-i răspunse, Barton înainta spre birou şi aprinse veioza. Philip tresări, surprins de lumina neaşteptată.

— Bucătăreasa întreabă ce intenţionaţi să faceţi, domnule. Vreţi să serviţi masa în seara aceasta?

— Nu. Nu voia să se vadă obligat să stea la masă cu Jacey şi cu Edith, încercând să converseze politicos cu ele, când tot timpul nu se gândea decât la cât de aproape fusese de a face dragoste cu Jacey, în lift. Îşi trecu o mână peste faţă, dorindu-şi parcă să poată şterge această amintire. Vreau să spun că nu voi lua masa în sufragerie, dar aş vrea să mi se aducă aici o tavă. Am să vă anunţ când.

Barton încuviinţă din cap.

— Foarte bine. Philip se gândi apoi cu detaşare că dacă i-ar spune lui Barton că a invitat doisprezece crocodili la masă, el tot foarte bine ar răspunde.

— Mai serveşte cineva masa astă-seară? Se strâmbă, constatând că n-are curajul să întrebe direct dacă Jacey urma să rămână acasă în seara asta? Doar asta voia să ştie.

— Nu, domnule. Doamna Killane iese în oraş să ia masa, iar domnişoara Killane a spus că dacă i se face

foame, o să ceară mai târziu ceva, în cameră.

— Dacă i se face foame? Unde este acum?

— În camera ei. Mai este ceva?

— Nu, mulţumesc, Barton.

Philip închise ochii şi-şi lăsă capul pe speteaza scaunului. Ar fi trebuit să facă o mulţime de lucruri, dar nu se putea gândi acum la nimic. Totul îi fusese atât de limpede până a nu veni Jacey acasă, reflectă el obosit. Singura lui preocupare fusese să-şi salveze compania, de altfel încă mai era. Dar Jacey îl preocupa din ce în ce mai mult, atât mental, cât şi fizic. Continua să-i ocupe mintea, întunecându-i ideile şi deformându-i sentimentele într-atât, încât ajunsese să nu mai fie sigur pe ce era sau nu important. La fel şi trupul său îi făcea figuri, tânjind în cel mai înalt grad după împlinire, lucru ce-l contraria, îl neliniştea şi-l umplea de suferinţă.

Îi spusese că va vota, cu tot procentul ei de acţiuni, alături de el, că avea de gând să-l ajute. După care nu fusese în stare să se despartă destul de repede de el.

Nu-i înţelegea acţiunile. Şi în niciun caz nu i le aproba. Dar cel puţin ştia că, nu ceea ce se întâmplase între ei, în lift, fusese motivul pentru care părăsise fabrica. Ea era deja pornită de plecare, atunci când a sărutat-o. Şi pentru cele câteva secunde cât a sărutat-o, se transformase într-o fiinţă dulce, caldă, maleabilă… Se frecă la ochi. Oare cum de o mai dorea, după toţi aceşti ani? De ce nu-i putea crede spusele, aşa cum erau ele? Şi oare de ce naiba nu putea să aibă încredere în ea? Privi spre uşa biroului. Poate că l-ar ajuta dacă ar auzi-o spunând din nou că va vota alături de el. Poate că dacă ar vedea-o…

Afară, lângă uşa lui Jacey, Philip ridică mâna şi ciocăni uşor. Cum nu-i răspunse, nici după un minut, mai ciocăni o dată. Dar nici de data asta nu primi niciun răspuns.

Se încruntă. Îşi închipui că plecase din cameră, poate se dusese la bucătărie sau în salon, în timp ce el mai era încă în birou. Apăsă pe clanţă şi intră înăuntru. Lumina din

baia alăturată cădea pe podea, fiindu-i de ajutor s-o repereze pe Jacey în încăperea destul de întunecată. Era în patul ei şi dormea dusă.

Trecu pe lângă măsuţa de toaletă, luă ceasul şi citi ora înscrisă cu numere fosforescente. Era şapte şi jumătate, mult prea devreme pentru a te culca. Puse ceasul la loc şi aprinse veioza.

— Jacey? Nu se mişcă deloc. O privi, conştient că ar trebui să plece, dar în acelaşi timp, rămânând ţintuit pe loc. Nu se învelise, aşa că putea vedea că era îmbrăcată în cămaşă de noapte, dreaptă şi subţire, din satin bleu, cu breteluţe. Tivul cămăşii ajungea până la glezne, iar părul ei lucios cădea în bucle, pe umeri. Părea că nici nu se mişcase de când se culcase în pat. Era probabil foarte obosită. Dar de ce?

La naiba, mai bine s-ar întreba ce caută el în camera ei, uitându-se la ea cum doarme. Trebuia să iasă naibii de aici. Se aşeză pe marginea patului, lângă ea.

— Jacey, trezeşte-te.

Pieptul i se ridică şi i se cobora uşor, odată cu respiraţia, dar altfel nu schiţă nicio mişcare. Se încruntă şi mai mult. Era convins că somnul ăsta adânc nu era ceva normal, la o oră atât de devreme. Îl cuprinse panica. O apucă de umeri şi o scutură.

— Jacey, scoală-te. Sunt eu, Philip. Ea gemu şi-şi mişcă mâna, ochii însă nu-i deschise. Îşi coborî mâna de pe umeri spre braţ, încercând s-o scuture din nou.

Atunci îi căzu sub ochi pielea decolorată de la încheietura cotului. Pielea albă, normală era pătată de o vânătaie puţin îngălbenită. Se apropie să vadă mai bine şi inima începu să-i bată nebuneşte. *Erau semne de înţepătură*.

— La naiba, Jacey, trezeşte-te! Se aplecă spre ea, o apucă de umeri şi o scutură zdravăn. Jacey se căznea să se trezească, luptându-se cu somnul greu, şi când deschise ochii, îl văzu pe Philip aplecat deasupra ei, cu o expresie întunecată. Se trezi instantaneu. Primul ei gând fu să se întrebe ce făcuse. Apoi se întrebă ce căuta el în camera ei,

aşezat pe pat.

— Cerule mare, Jacey, tu te droghezi. Cum poţi să fii atât de proastă? Cum poţi să-ţi faci aşa ceva?

— Ce? Ea înţelesese deja, dar nu-i venea să creadă. Şi mai era ceva de care-şi dădu iarăşi seama. Era mai mult decât furios. Era îngrijorat.

— Poţi să te ridici în pat?

— Da, dar... Fără să mai aştepte să-i răspundă complet, îşi băgă mâinile pe sub umerii ei, potrivi pernele într-un maldăr rezemat de tăblie şi o ridică până în poziţie semişezândă.

— Acum povesteşte-mi despre asta, spuse el, fixând-o cu o privire hotărâtă. Vreau să ştiu absolut totul. Ce iei? De câtă vreme? Unde o ţii?

Ea se foi, intimidată de privirile lui scrutătoare.

Ultima dată când îl văzuse o sărutase şi-i ţinuse sânul gol în mână. Acum o privea cu ochi acuzatori, în trecere, se gândi că ar fi fost bine să fie îmbrăcată cu altceva, în loc de o simplă cămaşă de noapte. Dacă ar fi putut pe moment să-şi aleagă îmbrăcămintea, ar fi preferat o armură. Se frecă la ochi, încercând să-şi alunge somnolenţa.

— N-am mai discutat asta şi înainte?

— Doar parţial. Linia gurii era severă. Te-am întrebat dacă te droghezi şi ai negat, aşa că te-am lăsat în pace. De data asta, n-am de gând să te las în pace. Putea fi oricât de supărat, că tot Philip rămânea, se gândi ea. Şi mai stătea şi atât de aproape. Asta însemna că trupul ei reacţiona la apropierea lui, indiferent dacă-şi dorea asta sau nu. Îşi încrucişa braţele la piept.

— Dacă îmi aduc bine aminte, asta e a treia oară că mă acuzi că mă droghez, în ciuda faptului că ţi-am spus deja că nu mă droghez. Spune-mi, Philip, ce anume te face să crezi că te mint? Ai văzut cumva traficanţi de droguri făcând coadă la uşă? Ai descoperit vreo cutie de droguri? Ce este atunci?

El o apucă de braţ şi i-l întinse.

— Uită-te aici. Ochii o fulgerară cu sălbăticie. Semnele astea de înţepătură demonstrează că ai ajuns la o

doză mare, Jacey. Începe cu începutul, spune-mi tot, inclusiv unde ţii drogurile şi seringile. Drogurile vor merge la canal. Cu seringile nu ştiu ce am să fac, dar poţi fi sigură că mă descurc. După care am de gând să te ajut. Va trebui să fii sinceră, pentru că n-am de gând să-ţi dau pace până nu-ţi revii. Şi după aceea, la naiba, va trebui să rămâi neclintită, chiar dacă voi fi nevoit să te ţin sub cheie pentru tot restul vieţii. Rămăsese aproape fără grai. Aproape.

— Înainte de a merge mai departe, hai să clarificăm acest flecuşteţ dintre noi. N-ai să mă încui, repet, n-ai să mă încui nicăieri. Acum că am spus-o, te rog să-mi explici ceva. De ce eşti atât de al naibii de grăbit să mă judeci cum e mai rău? Astăzi, când ţi-am spus că am să votez pentru tine, cu toate acţiunile mele, nu m-ai crezut, iar acum mă consideri o femeie care se droghează. Am ochi şireţi? Am vreun defect de caracter despre care nu ştiu? Scrie pe fruntea mea că nu trebuie să fiu crezută? De ce, Philip. El îi întinse din nou braţul.

— Spune-mi că nu te droghezi. El i se uită drept în ochi.

— Nu mă droghez. Îi aruncă braţul cu un mormăit.

— Cum de te-ai lăsat atrasă în nenorocirea asta? A fost din cauza unui bărbat?

Te-a momit vreun bărbat? îşi trecu degetele prin păr, masându-şi pielea capului în acelaşi timp. Dumnezeule, ar fi trebuit să mă întorc aici, chiar după ce ne-am căsătorit, să-ţi împachetez eu însumi lucrurile şi să insist să vii cu mine.

Ea rămase cu gura căscată.

— Poftim? Ce-ai spus?

— M-ai auzit doar. Dacă aş fi procedat aşa, acest lucru nu s-ar fi întâmplat. Sări în sus şi se îndreptă spre scrin. Unde ţii drogul, Jacey? Deschise un sertar şi cotrobăi printre lucruri, închise ochii pentru o clipă şi începu să-şi maseze osul nasului cu două degete.

— Philip, nu există droguri. El nici măcar nu se opri din căutare, trecând de la un sertar la altul.

— Ascultă-mă, Philip. Mi s-a luat sânge ieri, pentru analize, ştii că am fost în oraş ca să iau masa cu Bryan. Sora care mi-a luat sânge, a avut dificultăţi la găsirea venei şi a trebuit să mă împungă cel puţin de şase ori, până mi-a nimerit-o. Aşa a apărut vânătaia. El trânti ultimul sertar, după care se îndreptă spre dulapul de haine.

— Şi te aştepţi să te cred? Ea oftă.

— Nu mă aştept. Se sculă din pat, se duse la dulap şi scoase de acolo un halat de satin, care se asorta cu cămaşa de noapte. Spera ca halatul să-l folosească, să scape de tremurul ce o apucase uitându-se la mâinile lui mari cum cotrobăie prin lenjeria ei fină. Apropo, să pui la loc tot ce deranjezi. Lovi atât de tare cu pumnul în partea de sus a dulapului, încât oglinda începu să tremure.

— La naiba, Jacey, cum să te cred? Te-ai schimbat. Eşti altfel. Dacă nu e vorba de droguri, atunci trebuie să-mi spui ce este.

— Sunt matură acum, Philip. Asta-i diferenţa, singura diferenţă.

— Nu, altceva este. Nu pot să-mi dau exact seama ce este, dar ştiu că e ceva… Ea trase adânc aer în piept.

— Pentru ultima dată îţi spun că nu mă droghez. Am făcut o analiză a sângelui, asta-i tot.

— Pentru ce?

— Ce?

— Pentru ce te-ai dus la doctor să-ţi faci analizele? Nu ştia din ce motive, dar nu se aşteptase s-o întrebe aşa ceva. Poate pentru că încă-i mai rămăsese în minte ideea că el credea că ar fi putut s-o determine să meargă cu el, imediat după ce s-au căsătorit.

— În ultima vreme m-am simţit obosită… ştii asta… şi…

— Ai spus că e vorba de urmările zborului cu avionul. Pentru moment se oprise s-o asculte. Cu prudenţă, Jacey o luă un semn de victorie. Aşa că-şi alese cu grijă ce urma să spună.

— Aşa am crezut. Şi încă mai cred. Apoi am

considerat că nu strică să-mi fac nişte analize. El făcu un pas spre ea.

— Şi?

— Şi ce? întrebă ea neştiutoare.

— Şi care au fost rezultatele?

— Oh. Rezultatele n-au venit încă, dar doctorul m-a consultat şi nu mi-a găsit nimic. Era destul de încrezător şi că rezultatele analizelor vor arăta acelaşi lucru. Era aproape adevărat. Se apropie mai mult de ea şi-i luă braţul. Ridică mâneca halatului şi-i examina din nou vânătaia. O studie mult timp, după care-şi trecu uşor degetele peste ea.

— De ce nu te pot crede? Pentru că, se gândi ea, într-un fel simţea că era aproape adevărat, dar nu era întregul adevăr.

— Mai mult ca sigur, pentru că nu mă poţi suferi, niciodată nu m-ai putut suferi.

— Nu e adevărat.

— Oh, nu? Mie mi se pare că încă mai îmi porţi ranchiună pentru faptul că nu te-am urmat după ce ne-am căsătorit. Zâmbetul lui o luă pe nepregătite şi simţi că-i îngheaţă sângele.

— E chiar atât de ciudat ca un tânăr proaspăt căsătorit să se aştepte ca soţia lui să vină să trăiască cu el? Pur şi simplu nu era pregătită să discute despre ultima lor noapte, constată ea, trăgându-şi mâna.

— Philip, crede-mă că nu mă droghez. Crede-mă. Ia-o aşa. Şi ieşi din camera mea. Zâmbetul nu-i dispăru nicio clipă de pe faţă.

— Nu. O ocoli şi ajunse la geanta lăsată afară din dulap.

Suspină şi se întinse s-o apuce, revoltată de această încălcare a intimităţii.

— Să nu îndrăzneşti să-mi umbli în geantă… El se dădu la o parte, ca să nu-l ajungă. Întinzându-se, reuşi să-i dea peste mână. Geanta căzu jos, deschizându-se şi vărsându-se tot conţinutul. Se uita îngrozită la lucrurile din geantă. Flaconul ei cu pastile se afla printre celelalte

lucruri ale ei: pudriera, batista, portofelul de mărunţiş, rujul şi carnetul de cecuri. Se aplecă să şi le adune, dar el ajunse primul, luând de jos flaconul. Când ea se îndreptă, el citea deja eticheta.

— Parcă spuneai că nu te droghezi.

— Dar nu…

— Ăsta este unul dintre cele mai puternice tranchilizante, pe care-l poate prescrie un doctor, Jacey. Şi flaconul este aproape gol. Vorbea foarte calm, dar cu toate astea, vocea-i tremura de furie. Ar fi preferat mai degrabă să ţipe la ea.

— Este jumătate plin.

— O.K., deci e pe jumătate plin. Ai luat sau nu, cealaltă jumătate?

Va trebui să-i spună până la urmă, se gândi ea, cu inima strânsă. Încercase din răsputeri să-şi păstreze secretul, dar se părea că n-avea de ales. Arătă cu mâna spre un scaun.

— Stai jos, Philip, şi am să-ţi povestesc tot.

— Cred că e mai bine să stau în picioare. Avea vocea la fel de calmă, dar tonul îi devenise metalic, de parcă se temea de ce urma să audă. Îi aruncă un mic zâmbet, trist.

— N-o să fie chiar atât de rău, pe cât te aştepţi.

— Şi chiar aşa, tot e mai bine să rămân în picioare. Ea încuviinţă din cap.

— Bine. Eu am să stau jos. Se aşeză pe marginea patului, îşi împreună mâinile, după care şi le privi, concentrându-se să-şi adune gândurile.

— Începe cu pastilele. De ce nu? se gândi ea, obosită. Era la fel de bine ca oricare început.

— Ai dreptate. Sunt tranchilizante foarte puternice, dar nu sunt dependentă de ele. Este singurul flacon pe care l-am avut vreodată şi mi-au fost prescrise pentru durerile de cap.

— Mi-ai spus că nu ai des dureri de cap. Ea făcu cu mâna, un gest care anula orice.

— Sunt mult mai bine. El făcu ochii mari de mirare.

— Cum adică, eşti mai bine? Mai bine decât când

anume? Dumnezeule, ar fi dat orice numai să nu trebuiască să-i spună. Trase adânc aerul în piept.

— Philip, am fost foarte bolnavă. Am contractat un virus în timp ce mă aflam în India. Glasul lui deveni mai calm, chiar părea îngrijorat atunci când întrebă:

— Şi are un nume virusul ăsta?

— Da, dar şi dacă ţi l-aş spune, tot nu ai şti de el. Este un tip de virus exotic, extrem de rar, care le-a dat chiar şi doctorilor destulă bătaie de cap şi care poate fi luat numai de acolo.

— Pare să cauzeze o boală foarte gravă. Ea se uită lateral.

— Era să mor. Urmă o clipă de linişte. Părea că tăcerea se întinde, acoperă tot, umple camera. Apoi urmă explozia… Philip tuna şi fulgera, recurgând la un lung şir de înjurături pitoreşti. Când termină, se uită la ea cu o privire şocată şi îngrozită.

— De ce naiba nu mi-ai spus asta până acum? Ea ridică din umeri, dar nu se simţea deloc nonşalantă.

— N-a fost nevoie. Ce a fost mai rău a trecut şi acum sunt în refacere.

— Să înţeleg că asta s-a întâmplat la Bombay? Ea dădu din cap.

— Şi că tu ai stat acolo, în spital?

— Da.

— Jacey, de ce naiba nu i-ai pus să mă anunţe? Sau pe mama ta?

Era greu să răspundă la întrebarea asta. Fusese întrebată de multe ori dacă avea pe cineva cu care puteau să ia legătura, dar ea negase de fiecare dată.

— Cred că mă simţeam prea înstrăinată de voi amândoi ca să vă doresc alături de mine, când eram pe patul de moarte. El blestemă din nou.

— La naiba, Jacey. Aş fi putut să-ţi fiu de ajutor. Aş fi putut aranja să fii adusă cu avionul la unul dintre spitalele de aici.

— N-aş fi ajuns vie aici. Faţa lui deveni palidă.

— Atunci aş fi putut să-ţi aduc cu avionul specialişti.

— Doctorii din Bombay erau mai bine pregătii, ca să descopere virusul respectiv, deoarece era indigen. N-ai fi putut face nimic, Philip. Nu puteam decât să mor sau să mă fac bine. Vocea i se prefăcu în şoaptă:

— Dar cel puţin, pe patul de moarte, n-ai fi fost singură.

— Şi la ce ar fi ajutat asta? Mi-am trăit singură toată viaţa de om matur. Neaşteptat de afectat de acest lucru, îi ţipă în faţă:

— Unde naiba îţi erau prietenii?! Nu înţelesese ce a vrut să-i spună, constată ea, cu tristeţe. Chiar şi atunci când era cu prietenii ei se simţea singură. Pentru a contracara această stare, se tot agita, călătorind mereu, în jurul globului.

— Am călătorit cu un grup, dar atunci când m-am hotărât să merg în India, nimeni n-a venit, aşa că m-am dus pe contul meu. Se aştepta să-l audă blestemând din nou, dar el tăcu. O privi doar multă vreme.

— Eşti bine, acum?

— Sunt perfect. Zău că sunt. Mă fac din ce în ce mai bine odată cu trecerea timpului.

— Atunci de ce dormeai la ora şapte seara? Ea ridică mâna, lăsând-o din nou să cadă.

— Turul de astăzi a fost de vină. Cred că mi-a scos sufletul mersul ăla îndelungat. La început m-am descurcat, dar apoi… A fost mai greu. El pricepu pe loc multe lucruri care-l preocupaseră după-amiază.

— Şi eu care insistam să mergem mai departe.

— N-aveai de unde să ştii. Privirile îi erau atât de întunecate, încât absorbeau orice expresie.

— Nu. Datorită ţie, n-am avut explicaţii la multe lucruri. Şi după aceea, am mai complicat situaţia, ţintuindu-te de peretele liftului şi făcând aproape dragoste cu tine. Bombăni din nou. Nu ştia cum priveşte el ceea ce s-a întâmplat între ei, dar atâta vreme cât fusese sinceră, era hotărâtă să meargă pe drumul ăsta.

— Da, dar aici trebuie să se termine cu auto-reproşurile. Ţi-am răspuns şi eu.

— Dar nu te-a făcut să te simţi şi mai rău? Asta trebuie să fi fost. De fapt, doar în acele câteva clipe, uitase complet de oboseala ei.

— Nu. Pe maxilar, îi juca un muşchi. Era clar că n-o credea.

— Şi ce este cu durerile de cap?

— Am avut o durere groaznică în prima seară când am sosit acasă şi apoi o alta aseară, dar n-a mai fost chiar aşa de groaznică. Au început să-mi apară din ce în ce mai rar acum.

— Şi ce anume le declanşează?

— În principal, stresul şi oboseala. Dar astăzi, nu m-a durut capul. Aşa cum ţi-am spus, sunt cu mult mai bine. Stresul şi oboseala. Era cât pe ce să moară. Singură.

Pentru că nu îi dorise lângă ea, nici pe Edith, nici pe el.

Se uită la flaconul cu pilule din mâna lui, încercând să-şi închipuie cât de groaznice fuseseră durerile ei de cap, de avusese nevoie de medicamente atât de puternice. Imaginaţia îl aduse într-un punct în care îi era al naibii de greu să suporte întreaga situaţie.

Se aplecă încet să-i ridice poşeta şi toate obiectele de pe jos, şi i-o puse la loc pe măsuţa de toaletă.

— Îmi pare rău că te-am trezit. Am să plec, să te las să te odihneşti, dar am să cer să ţi se aducă o tavă cu mâncare. Trebuie să mănânci. Vocea lui nu păstra niciun pic de emoţie, dar se mişca greoi, de parcă ar fi avut de două ori vârsta. Sau precum cineva apăsat de o povară imensă. Ea îl privea cu curiozitate.

— De ce ai intrat şi m-ai trezit? Ce ai vrut?

— Nu era nimic important. Ceva în legătură cu compania. Se uită înapoi spre ea, ţinând mâna pe clanţă. Poate să aştepte până mâine.

— Te rog să nu pleci încă. Mai vreau să-ţi spun ceva.

— Ce este?

— Dacă aş fi murit în India, ai fi primit partea mea de acţiuni de la *Killanetech*. E trecut în testamentul meu. El nu schiţă niciun gest şi nu scoase niciun cuvânt, aşa că ea

continuă: Aşa am crezut eu că este drept. La urma urmei, acţiunile au aparţinut tatălui tău. El ieşi din cameră şi o luă de-a lungul coridorului, închizând uşa dormitorului după el, se sprijini de ea. De sub pleoape îi scăpă o lacrimă, alunecându-i, în jos, pe obraz. Apoi încă una şi încă una. Se lăsă jos. Sprijinindu-se cu spatele de uşă, îşi cuprinse genunchii cu amândouă mâinile şi-şi lăsă capul în faţă. La vârsta de nouă ani, plânsese la înmormântarea mamei sale. Fusese ultima dată când mai plânsese. Mai simţise nevoia să plângă şi după căsătorie, când Jacey îl refuzase, nedorind să vină să stea cu el. Dar nu plânsese. Şi acum, gândul că Jacey putea să moară îl aduse în pragul plânsului. Şi faptul că ar fi preferat să moară singură, într-o ţară străină, decât să-l anunţe că era pe patul de moarte. Îşi trecu mâna peste faţa udă de lacrimi. Se simţea mai bine, că plânsese, eliberându-se de stres.

CAPITOLUL 7

A doua zi dimineaţă, Jacey se trezi odihnită şi împrospătată, cel puţin din punct de vedere fizic. Din punct de vedere psihic, rămăsese tulburată, din cauză că trebuise să-i spună lui Philip despre boala ei. După ce se străduise atât de mult să-şi păstreze secretul, ea simţea de parcă trebuise să renunţe la o parte din ea.

Dar mai straniu era faptul că, dacă lua totul în considerare, trebuia să simtă totuşi o oarecare uşurare. Analizând situaţia, îşi dădea seama că încercarea de a ţine secret de Philip tot ce i se întâmplase, o secase de multă energie.

Se îmbrăcă în blugi şi un pulover negru cu auriu; tocmai îşi peria părul când auzi lătratul vesel al câinelui. Trecu la fereastra care dădea spre pajiştea din spate.

Jos, Philip îi arunca fericitului Douglas un disc de plastic.

Ea continuă să privească scena, captivată de imaginea lui Philip cel serios, care se juca cu câinele. Era sâmbătă şi Philip, ca şi ea, se îmbrăcase lejer. Purta un tricou mov-deschis, tenişi şi blugi deschişi la culoare, bine întinşi pe muşchii picioarelor lui lungi, de parcă ar fi fost

special confecţionaţi pentru el. Din când în când zâmbea, văzând vechile figuri ale lui Douglas. Philip arăta în formă, relaxat şi teribil de atrăgător. Dar pentru ea arăta întotdeauna atrăgător, indiferent ce purta. Ezita să se întâlnească cu el. Aseară nu fusese prea bucuros să constate că ţinuse secret boala ei faţă de el. Era uimită de faptul că el gândise că ar fi trebuit să-l anunţe. Nu fusese niciodată în stare să-l privească la fel ca pe un frate şi nu avusese ocazia să se uite la el ca la un soţ. Nu-i era nici măcar prieten. Nu-i era nimic. În timp ce-l urmărea, îşi muşca buzele. Nimic, repetă ea în gând.

Dar indiferent de asta, trebuia neapărat să-l întrebe ceva. Aruncă peria pe pat şi coborî. Philip o văzu cum traversează pajiştea, cu părul blond, căzându-i în cascade strălucitoare, pe umeri. Se aşteptase s-o vadă, dar, în mod surprinzător, nu era sigur că era pregătit. Văzând-o acum, era copleşit de emoţii, pe cât de nelămurite, pe atât de puternice.

— Nu mă aşteptam să te văd aşa devreme. Ea se uită la ceas.

— Este ora opt şi jumătate. Nu este devreme.

— Pentru cineva care a fost atât de grav bolnav, este devreme.

Doamne, numai să nu înceapă să mă dădăcească. Ultimul lucru pe care-l putea dori de la el, era să o privească doar ca pe o persoană suferindă din punct de vedere medical. Bineînţeles că asta lăsa nepusă întrebarea referitoare la ce ar fi preferat să se spună în legătură cu ea. La nimic, îşi reaminti singură. La nimic.

— Ai dreptate, Philip. Ai spus a fost, la timpul trecut.

El scoase un sunet intraductibil şi dintr-o singură zvâcnire din încheietura mâinii, aruncă discul Frisbee. Douglas o luă la goană pe pajişte, cu limba scoasă şi cu toată atenţia îndreptată asupra discului. În clipa în care discul se apropie de pământ, el se aruncă şi-l prinse din aer. Ea nu se putu abţine să nu râdă.

— Douglas pare un covor zburător când sare atât de sus, dar e bun. N-aş fi crezut niciodată că se poate deplasa

atât de repede.

— Îi place să se joace, spuse el, hotărât să o lase pe ea să conducă această conversaţie uşoară. Poate să vâneze orice. Un băţ, o minge, orice. Dar discurile Frisbee sunt favoritele lui. Cred că le consideră ca un fel de provocare personală. Douglas veni săltând, cu trofeul în gură. Philip se aplecă, îi luă discul şi-l scarpină după ureche.

— Bravo, băiatule!

— E un obicei de sâmbătă dimineaţa? El încuviinţă din cap.

— Pe cât de des îmi pot permite. Vara, când ziua este mai lungă, pot să mă joc cu el şi serile, după slujbă. El se uită dincolo de ea, spre terasă. Uite-l pe Barton cu micul meu dejun. Vrei să vii şi tu?

Invitaţia a luat-o prin surprindere şi-l privi cercetătoare, căutând vreun motiv ascuns. Devenise un obicei la ea, dar ştia că era un obicei de care trebuia să se dezbare.

— Îmi convine. El i se adresă apoi lui Douglas cu un gest.

— Ultima dată, bătrâne. Douglas lătră încântat. Philip trimise discul zburător şi Douglas o luă din nou la goană, cu părul lung fâlfâind. Philip îşi duse mâna la spatele ei.

— Hai să mergem pe terasă şi ai să-i spui lui Barton ce doreşti.

— Bine, murmură ea, foarte conştientă de mâna lui pe spate. Împrăştia căldură chiar şi prin pulover. Poate c-ar fi trebuit să le spună doctorilor din India să-l cheme pe Philip, se gândi ea cu ironie, l-ar fi ars virusul complet, cu o singură atingere a mâinii. Când ajunseră pe terasă, Barton îi aştepta.

— Bună dimineaţa, domnişoară Killane. Doriţi să vă pun un tacâm?

Ea încuviinţă din cap.

— Da, mulţumesc şi mai vreau o cafea şi un croissant. Philip scutură din cap nemulţumit.

— Asta nu prea înseamnă mic dejun. Barton, adu-i o farfurie cu ouă şi şuncă şi un castron cu fructe. Oh, şi o

cană mare cu suc proaspăt de portocale. Barton primi impasibil comanda şi plecă. Ai fost tentată vreodată să-i spui că ai invitat la cină o familie de crocodili? o întrebă Philip, trăgându-i scaunul şi aşteptând să se aşeze. Jacey aproape că se prăbuşi pe scaun. În ochii lui Philip se vedea o sclipire jucăuşă.

— Uh, nu, n-am fost niciodată. Dar tu?

El dădu din cap, în timp ce se aşeza în faţa ei.

— Nu, dar m-am gândit la asta de mai multe ori.

— Este chiar minunat, spuse Jacey. Sunteţi norocoşi că-l aveţi.

— Ştiu că sunt norocos. A avut câteva oferte, după moartea tatii, dar, din fericire pentru noi, a preferat să rămână. Douglas apăru în goană, lăsă jos discul şi căzu obosit lângă Philip.

— Philip, nu era nevoie să-mi comanzi un dejun atât de consistent.

— Ba da, a fost. O ceaşcă de cafea şi un croissant nu înseamnă cine ştie ce, ca să te înzdrăveneşti. Se uită spre Douglas, îl scarpină puţin, după care o fixă cu o privire scrutătoare. Şi cum te simţi în dimineaţa asta?

— Bine. Constată că arăta mult mai mult decât bine. Era frumoasă.

Puloverul şi blugii o îmbrăcau lejer, dezvăluindu-i totuşi formele rotunde ale trupului, într-un fel atât de feminin, încât se simţea orice altceva decât gentleman. Pielea, curată, strălucea de prospeţime şi în obraji avea o uşoară urmă de roşeaţă naturală. Îşi simţea sângele alergându-i repede prin vine.

— Ai mâncat ce ţi-am trimis aseară?

— În mare parte. Apoi se strâmbă. Porţiile erau imense.

Se decise să nu-i mărturisească că aranjase chiar el tava, sau că se furişase la miezul nopţii în camera ei, ca să fie sigur că adormise din nou. Sau că rămăsese destul de mult timp acolo, ca s-o vadă doar cum doarme…

— Sper că nu ţi-ai programat nimic pentru astăzi. Îl privi curioasă.

— Nu. De ce?

— Pentru că ar trebui să te odihneşti. Oftă.

— Te rog, Philip, să nu mă tratezi ca pe un invalid, pentru că nu sunt.

— Ai fost

— Dar mă simt mult mai bine şi nici nu vreau să fiu nevoită să ţi-o spun mereu.

Sunt o femeie adultă. Am destulă judecată ca să ştiu când trebuie să mă odihnesc şi când sau cât trebuie să mănânc.

— Dar nu destulă judecată ca să-ţi dai seama că mama ta şi cu mine am fi dorit să ştim dacă eşti bolnavă. Scrâşni din dinţi.

— Nu vreau să discut despre asta. Mi-am luat singură deciziile, la bine şi la rău, aşa s-a întâmplat acum, dar a trecut. El îşi frecă fruntea. Trebuise s-o constrângă să recunoască faptul că fusese bolnavă şi rămăsese încă un subiect delicat pentru ea, dar voia să fie sigur că nu mai ascundea nimic de el. Dacă s-ar mai îmbolnăvi vreodată aşa, ar fi în stare s-o vindece şi numai prin simpla lui voinţă.

— O.K., spuse el resemnat. Mi-ar fi plăcut să discut cu tine despre acea hotărâre, pentru că sunt convins că n-ai fi putut lua o decizie mai proastă, dar ai dreptate. Ce e făcut, e făcut. Ceea ce contează acum, este să ai grijă de tine.

— Philip… Barton reapăru cu alt set de tacâmuri şi Philip făcu un gest cu mâna, sugerând o încetare temporară a discuţiei. Valetul aranja totul în faţa ei, cu obişnuita lui îndemânare, după care-i turnă o ceaşcă fierbinte de cafea.

— Mulţumesc, Barton, murmură ea, aşteptând ca acesta să plece ca să continue discuţia: Singurul lucru de care nu am nevoie acum, este compasiunea sau mila ta, Philip. El o privi calm.

— Stai liniştită. Nu te compătimesc. Îmi fac griji, însă. Şi fie că aprobi sau nu, cred că în situaţia noastră, puţină îngrijorare e absolut normală, într-un fel sau altul,

fie că ne place sau nu, fiecare facem parte din viaţa celuilalt. Chiar dacă am judeca doar că suntem membri ai aceleiaşi familii.

Chiar dacă am judeca doar faptul că ai acţiuni la compania mea. Se opri. Poţi să pricepi asta? Ea clătină nemulţumită din cap.

— Cred că da. Se felicită în gând, pentru că prezentase ceea ce simţea el într-un mod atât de impersonal şi de lipsit de implicaţii sentimentale, când de fapt, ceea ce ar fi vrut cu adevărat, era s-o înfăşoare într-un strat de vată mătăsoasă, ca s-o ferească de alte rele. Şi era complet natural să simtă aşa, se asigură el.

— Bun. Suntem de acord asupra unui lucru, înseamnă că avem un început. Ea îl privi pieziş.

— Un început? El îi zâmbi.

— Înveseleşte-te, Jacey. E doar o figură de stil. El îi spunea să se înveselească? Omul care s-a repezit s-o certe de fiecare dată când a întâlnit-o în ultimii zece ani?

— Philip, vreau să-ţi cer o favoare.

— Sigur. Care?

— Te rog, să nu-i spui mamei despre boala mea.

— Cred că eşti nedreaptă cu ea că nu vrei să-i spui, dar te asigur că e în regulă. Nu-i spun, dacă tu nu vrei. Tensiunea dintre ei, despre care nu fusese conştientă, începu să scadă.

— Îţi mulţumesc. Nu vreau să-i ascult şi versiunea ei la ce-ar fi trebuit să fac sau nu.

— N-am să spun nimic. Poate că totul se va aranja totuşi, se gândi ea, luându-şi ceaşca de cafea în mână şi sorbind o înghiţitură. Acum că ştia că nu se droghează şi că trecuse peste furia stârnită de faptul că nu-l anunţase, se părea că se poartă destul de bine, relativ la boala ei.

Din nefericire, mai avea o problemă. N-ar fi vrut să-i apară vulnerabilă sau dependentă de el, dar reacţia ei, de fiecare dată când o săruta, o trădase arătând că totuşi era. Trebuie să facă ceva, să fie mai rezistentă. Nu din cauză că el ar mai fi avut de gând s-o sărute. Şi nu din cauză că şi-ar fi dorit acest lucru.

Îl privea pe sub genele dese cum îşi unge cu unt felia de pâine. Constată cu regret, că reuşea să poarte blugii şi tricoul în aşa fel, încât să arate nu numai elegant dar şi atrăgător. Ar fi putut să se îmbogăţească dacă ar fi dat lecţii despre acest lucru.

— Ţi-ai luat liber azi? El scutură din cap.

— Nu, mă duc la birou doar pentru câteva ore. M-am hotărât să convoc săptămâna viitoare o întrunire neoficială cu toţi deţinătorii de acţiuni, pentru a face împreună nişte calcule. Sper să-i pot convinge pe toţi să mă sprijine.

— De ce să fie o întrunire neoficială?

— Pentru că sunt doar douăzeci de persoane care deţin o parte importantă din acţiuni şi vreau să mă concentrez asupra lor. Pe majoritatea, îi cunosc personal. Şi tu cunoşti marea majoritate. Toţi au fost prieteni buni cu tata. Se strâmbă, Cred că am să-mi pierd o grămadă de timp, până o să-i determin să vină. În clipa în care o să primească invitaţia mea, o să-şi dea seama că am să-ncerc să-i determin să mă susţină pe mine şi compania mea. Nu m-aş mira dacă nu şi-ar reţine imediat vreun bilet de avion la cine ştie ce agenţie, ca să părăsească oraşul.

— Dar nu înţeleg. De ce să-i forţezi să te susţină?

— Toţi fac parte din garda veche, după cum ţi-am spus au fost toţi prieteni cu tata. Consiliul mi-a putut oferi postul de preşedinte, dar în acel moment nimeni nu ştia ce aveam eu de gând să fac din companie. Abia m-am instalat şi am început imediat să fac transformări şi unele au fost chiar complete. Aceste amintiri îl aspriră. Crede-mă că am deranjat pe mulţi. Un singur lucru ştiu, că mulţi acţionari au sentimentul că acum îmi voi lua binemeritata răsplată.

Zâmbetul îi încremeni pe buze şi ea rămase cu ochii ţintă la gura lui. Vorbea doar despre un subiect important, foarte serios, dar ea nu se putea gândi decât la gustul pe care-l simţise, ieri, când o sărutase. Se gândea, că este o ironie. Îşi făcuse atâtea griji ca nu cumva să fie dependentă de droguri, dar după părerea ei, sărutările lui erau mai periculoase şi creau o mai mare dependenţă decât orice drog cunoscut vreodată. Oricum i-ar fi fost uşor

să devină obsedat de el. Oricui, dar nu ei.

În acel moment, Barton ieşi din casă, aducându-i micul dejun, diversiune pentru care aduse mulţumiri în gând. Nu era obişnuită cu felul acesta drăguţ de a fi al lui Philip şi aproape că o deranja. Dar rămase pe poziţii, se întoarse acasă tocmai pentru a stabili relaţii cordiale cu el, iar acum i se ivise ocazia.

— Mulţumesc, Barton, murmură ea, când acesta termină de servit.

— Jacey. Edith ieşea grăbită din casă, cu telefonul portabil în mână. Doctorul Milford vrea să vorbească cu tine. Spunea că ţi-au venit rezultatele analizelor. Ce analize? Despre ce vorbeşte?

Lui Jacey îi sări inima din piept. Doctorul Milford era şi doctorul mamei sale, aşa că l-a recunoscut foarte uşor şi probabil l-a întrebat de ce o căuta. Din spusele mamei însă se părea că a fost destul de discret.

— Lasă-mă să vorbesc mai întâi, după care am să-ţi explic. Luă telefonul, fiind aproape sigură de rezultate şi preocupându-se mai mult să vină cu o explicaţie care s-o liniştească pe mama ei. Mai spera s-o ajute şi Philip.

— Doctor Milford? Sunt Jacey. În timp ce-l asculta pe doctor, privirea-i alunecă spre Philip. O privea cu intensitate, la fel ca mama ei. Se simţea de parcă fusese prinsă în lumina a doua reflectoare.

— Mulţumesc, doctore Milford. Vă mulţumesc că m-aţi sunat. După care închise telefonul şi puse receptorul jos.

— Ei? întrebă Edith. Ea se uită mai întâi la Philip, apoi la mama ei.

— Nu e nimic. Ştiai deja că mă simţeam puţin obosită, după ce m-am întors acasă. Ei bine, în ziua în care am ieşit să iau masa cu Bryan, m-am dus şi la doctorul Milford, la consult. Mi-a făcut analize de sânge şi, aşa cum ţi-a spus şi ţie, m-a sunat ca să-mi spună rezultatele.

— Care sunt? întrebă Philip cu indiferenţă. Îi detecta o tentă ascuţită în glas şi se rugă în sinea ei să n-o observe şi mama ei.

— Exact ce mi-a spus doctorul şi ce am prezis şi eu că vor fi. Nu este nimic. Doar că am călătorit prea mult. Edith îşi duse mâna la inimă şi scoase un suspin de uşurare.

— Slavă Domnului, am fost îngrijorată. El o privea în tăcere şi o făcu să-şi ţină respiraţia şi să se întrebe dacă nu cumva o va da de gol.

Apoi el se aplecă şi arătă cu capul spre scaunul liber de la masă.

— De ce nu vii să iei masa cu noi, Edith? E o dimineaţă frumoasă, potrivită pentru a sta afară. Edith păru extrem de încântată şi luă loc pe scaunul gol.

— Mulţumesc. Îmi face plăcere. Jacey, dragă, îmi pare atât de bine că te-ai hotărât să stai cu noi un timp. Chiar dacă nu ai nimic, s-a văzut că ai nevoie de odihnă şi trebuie să-ţi spun că arăţi mult mai bine, faţă de prima zi. Jacey zâmbi.

— Mulţumesc de compliment, mamă. Şi fără să-şi dea seama din ce cauză, spre surprinderea lui Jacey, micul dejun se dovedi a fi chiar plăcut. Aerul era proaspăt şi pur, plin de mirosul frunzelor veştede şi a crizantemelor în floare. Philip se dovedise a fi drăguţ cu amândouă, cu ea şi cu Edith, şi deşi ştia că el se străduia pentru mama ei s-o înveselească, îşi permise să se relaxeze şi să aprecieze efortul lui. Se simţea alarmant de bine când o înconjură cu atenţia lui. Puţin mai târziu, Edith îşi aşeză şervetul lângă farfurie.

— Cred că ar fi mai bine să-mi încep ziua. Trebuie să fac nişte cumpărături. Vreau să-mi găsesc ceva mai special, cu care să mă îmbrac diseară.

— Dar ce e diseară? o întrebă Jacey cu nepăsare.

— Ies în oraş cu… Cuvintele i se opriră şi obrajii i se colorară uşor de jenă.

— Cu? încercă Jacey s-o ajute, de data aceasta, cu oarecare curiozitate.

— Cu Robert Gage. Mergem la club. Ei… câţiva dintre noi. E un fel de întrunire de grup. Edith îşi împinse scaunul în spate şi se ridică. Ştiţi cum este.

Jacey nu era prea sigură că ştie.

— Robert Gage? Nu este acelaşi bărbat, care…

— Da, da, el este. Ei bine. Ne vedem mai târziu. Vă doresc să aveţi o zi frumoasă. Jacey se uită după silueta mamei sale, care dispăruse deja.

— Despre ce o fi vorba? Philip surâse.

— N-am nicio idee, dar cred că aş face bine să plec şi eu. Te duc sus să te odihneşti?

— Nu. Cred că am să fac o plimbare în josul râului. Sprâncenele i se apropiară, exprimând îngrijorare.

— Crezi că se poate?

— Bineînţeles. De ce nu? O să-mi facă bine. Trebuie să-mi recapăt puterile, iar mersul pe jos o să-mi ajute. Ieri, la fabrică, am mers aproape o oră până am început să simt oboseala. Privi spre câine. Poate că-l iau şi pe Douglas. Acesta deschise un ochi şi se uită spre ea. Ea îi zâmbi. Sau poate că nu. Se pare că a ajuns la limita puterilor pe ziua de astăzi. Deodată, îl văzu pe Philip că-şi schimbă planurile.

— Vin cu tine. Nu-i plăcea gândul că va fi singură, departe de casă. Trebuia să fie acolo unde oamenii pot avea grijă de ea, să-i sară în ajutor dacă era nevoie.

— Credeam că te duci la birou, spuse ea, surprinsă.

— Tot mai am de gând, doar că am să plec după plimbarea noastră.

Inima începu să-i bată tot mai puternic. De fapt, Philip îi demonstra că lăsa la o parte munca pentru a-şi petrece timpul cu ea. Încercă să se adune, judecând cu severitate. De fapt nu însemna nimic. Încuviinţă repede din cap.

— O.K. O să am ocazia să vorbesc cu tine. Am o idee în legătură cu întâlnirea acţionarilor, pe care intenţionezi s-o convoci. El se ridică şi-i întinse mâna. În ciuda efortului său de a rămâne cu capul pe umeri, inima îşi acceleră bătăile. Îi luă mâna, permiţându-i să o ajute să se ridice, după care şi-o retrase. Oricât de inocente ar fi intenţiile lui, i-ar fi imposibil să se concentreze asupra ideilor sale, atât timp cât îi ţinea mâna. Se îndreptară pe panta pajiştii, în jos spre râu, călcând din când în când pe frunzele

foşnitoare de pe pământ. Când Douglas văzu că Philip se duce şi el la plimbare, se ridică clătinat şi se luă greoi după ei.

— Spuneai că ai o idee? îi sugeră el, când erau deja pe poteca ce mergea alături de râu. Dădu din cap, nesigură de felul cum va primi el sugestiile sau dacă va privi cu ochi buni amestecul ei. Fusese drăguţ cu ea, pentru că aflase cât fusese de bolnavă, dar atunci când era vorba de *Killanetech*, s-ar putea să nu mai fie chiar atât de drăguţ.

— Ce ţi-ai pus în gând pentru întrunirea informativă cu acţionarii? El ridică din umeri.

— Ce să-mi pun în gând? Nimic altceva decât să-i invit să vină săptămâna viitoare în biroul meu şi să le expun punctul de vedere.

— Şi ai spus că s-ar putea ca unora să nu le convină să se prezinte? Gura i se strâmbă într-o grimasă, în loc de zâmbet.

— Nu mă îndoiesc de asta. Majoritatea dintre ei au hotărât deja să-şi vândă acţiunile imediat ce cresc puţin mai mult la bursă. Pe de altă parte, aşa cum ţi-am spus, unii dintre ei au simţit dificultăţile în care mă găsesc şi o vor arăta probabil, chiar dacă ar fi s-o facă doar de plăcerea de a mă vedea transpirând.

— Ce-ar fi să transformi această întrunire într-o chestiune de societate? Invită-i pe tipi, cu nevestele lor, aici, acasă, la un cocktail şi la masă. O privi curios.

— Şi ce-ar rezolva asta?

— Măcar le-ar fi mai greu să refuze. O să le trimitem invitaţiile acasă, astfel ca să fie văzute mai întâi de soţiile lor.

— Noi?

— Eu. Am să aranjez totul. Scutură din cap.

— Nu. Ca să faci aranjamentele pentru o petrecere este prea obositor pentru tine. Ea zâmbi, însufleţită de idee.

— Nu mă mai dădăci atât, Philip. Să scriu adresele pe douăzeci de invitaţii, n-o să mă lase fără vlagă şi-i am pe

Barton şi pe mama pentru rest.

— Nu ştiu… Cu cât se gândea la idee, cu atât era mai încântată. Îl luă de braţ, silindu-l să se oprească. Douglas profită de ocazie, ca să se prăbuşească jos, pe potecă, pentru a se mai odihni.

— Nu-ţi dai seama, Philip? Invitaţia va avea un impact mai mare dacă ar veni de la noi amândoi. Sunt sigură că ei ştiu că în toţi aceşti ani, ai avut împuternicire de la mine. Din nefericire, acea împuternicire, n-a fost decât un semn al lipsei mele de interes. Dar la petrecere, am să fac tot ce se poate, ca să ştie cu toţii că voi dispune de votul acţiunilor mele şi că apreciez destul ceea ce ai realizat şi ceea ce mai ai de gând să faci, pentru a vota cu tine. Vor trebui să afle că n-am fost prea apropiaţi până acum şi că n-aş fi luat hotărârea de a mă implica, dacă n-aş fi avut completă încredere în tine. O să constituim amândoi un corp comun, iar solidaritatea noastră nu poate avea alte urmări decât să le întipărească încrederea. Clătină din nou din cap.

— Nu-mi place să te ştiu că ai de făcut atâta treabă.

— Philip, dar pentru Dumnezeu, stai puţin. Nu o să fie atâta treabă şi este o idee formidabilă. Cât va dura ora pentru cocktail, îmbarcă-i într-un autobuz care să aibă un bar cu barman şi…

— Un autobuz?

— Da, un autobuz. Şi o să-i ducem să viziteze fabrica, ca să le poţi arăta ce mi-ai arătat şi mie ieri. Doar să limitezi turul la chestia cu elementele de luminat; o oră este suficient. O să fie încântaţi. Maxilarele îi trădau încăpăţânarea.

— N-o să meargă.

— De ce să nu meargă? Eu am fost câştigată de ceea ce am văzut, încă din primele cinci minute, aşa o să fie şi cu ei. O să aibă ocazia să vadă fabrica într-o lumină mai personală, nu doar pe o hârtie, unde să vadă că sunt acţionari, sau să vadă un grafic al schimburilor de la bursă. Privi dincolo de el, peste râu, gândind cu glas tare: O să-i invităm pentru ora şase. La şase şi jumătate o să-i urcăm

în autobuz.

Douăzeci de minute până acolo, douăzeci de minute la întors. Acolo, o oră pentru turul fabricii. Când se uită la el, îl văzu cum se încruntă. O să-i primim înapoi, cel târziu pe la ora opt şi treizeci de minute şi o să-i aşezăm la masă, aşa că o să servim primul fel de mâncare pe la ora nouă. O să se întoarcă acasă pe la miezul nopţii. E perfect. Ce zici?

— Nu-mi place. Ştia că este negativist, dar nu putea să se împiedice să nu fie. De fapt era foarte entuziasmat că ea era preocupată de *Killanetech* şi că dorea să fie de ajutor. Dar tot nu-şi putea scoate din cap ideea că fusese aproape pe moarte… că fusese cât pe ce s-o piardă. Nu suporta gândul că risca să-i primejduiască procesul de recuperare a sănătăţii.

— Ascultă-mă, Philip. Nevestele lor vor fi nerăbdătoare să vină la o petrecere aici, iar ei vor lua excursia la fabrică ca pe o mare aventură.

— Aventură? Scuteşte-mă puţin, Jacey.

— Crede-mă. Orice vine din afara traiului lor zilnic, este o aventură. Odată, am organizat în California o seară de bal al bicicliştilor, pentru un grup din cea mai rafinată societate. Toată lumea s-a distrat copios. Ochii îi străluceau şi un zâmbet încântat îi încălzea trăsăturile feţei. Aerul proaspăt adăugase şi mai multă culoare obrajilor ei, iar briza îi răsfirase părul într-o cascadă lipsită de orice constrângere. Semăna acum cu tânăra din fotografia din biroul lui. Trecuse atât de multă vreme de când n-o mai văzuse atât de înflăcărată şi de entuziasmată, încât îi era frică să nu strice această imagine. Se simţea dând din ce în ce mai mult înapoi, iar ideea era bună, a naibii de bună. Dar ea, mai era soţia lui, chiar dacă doar cu numele şi avea nişte responsabilităţi faţă de ea. Pe primul loc trebuia să fie sănătatea ei. Se atârnă de braţul lui.

— Hai, Philip. Te rog, fii de acord. E o idee minunată.

— Nu e o idee rea, spuse el, precaut. Ea râse cu un sunet melodios, care-i umplu inima de căldură. Ce se întâmpla cu el?

— Cred că trebuie să-ţi mulţumesc.

— O.K., e o idee bună. Numai că este prea multă muncă pentru tine. Zâmbetul i se şterse.

— Philip, îţi promit că dacă ai să continui să mă tratezi ca pe o invalidă, n-am să mai fiu responsabilă de actele mele. Ameninţarea ce se vădea în tonul ei, îi făcu pielea de găină.

— Şi ce-ai să faci? Ea reflectă o secundă.

— Am să răcnesc de indignare, după care probabil că am să-mi împachetez lucrurile şi am să plec. Îl trecu un fior rece.

— Nu vorbeşti serios.

— Ba foarte serios. Îşi încrucişa braţele la piept şi-l privi cu hotărâre. De ce ai crezut că n-am vrut să ştii nici tu şi nici mama? Din cauza felului în care te porţi acum. N-am de gând să mă las tratată ca un copil care nu ştie ce e bine pentru el. Nu-i putea spune că salvarea companiei merita riscul de a i se deteriorara sănătatea sau altceva poate şi mai rău. Nu-i putea spune nici faptul că el n-ar mai fi putut continua, dacă ea murea. Nu-i putea spune că încă mai era îndrăgostit de ea, nebuneşte şi fără speranţă. Se întoarse cu spatele la ea şi strânse tare din ochi. Cerule mare! Era îndrăgostit de ea.

— Philip?

— Lasă-mă o clipă, Jacey. Trebuie să mă gândesc la propunerea ta.

Dacă avea nevoie de ceva, era un psihiatru. Era îndrăgostit de ea, deşi ştia cu certitudine că era o dragoste fără speranţă şi că se afla într-o situaţie fără ieşire.

Dacă-i spunea că o iubeşte, ar fi plecat imediat. Ştia că n-are cum să-i răspundă la dragostea lui şi considera că deşi negase mai devreme, încă îl mai ura. Şi cu siguranţă că avea dreptate. Fără să mai pună la socoteală că mai devreme sau mai târziu, va trebui să se obişnuiască cu gândul că are să plece. Jacey n-a stat niciodată prea mult într-un loc. Dar… dacă o lăsa să se implice în treburile companiei, poate, doar poate, ar fi ţinut-o lângă el, ceva mai mult timp.

— Philip? Ce este atâta de gândit? E o idee bună. Se

întoarse spre ea zâmbind.

— Ai dreptate. E o idee grozavă.

— Atunci ai să mă laşi s-o duc la capăt? întrebă ea, cântărindu-i precaută zâmbetul. Zâmbea fără motiv şi nu putea să ghicească ce voia să însemne.

— Da. Uitând de precauţie, se aruncă de gâtul lui, într-un impuls de moment.

— N-o să-ţi pară rău. Îţi promit asta. Căldura şi parfumul ei îl ameţiră. Moliciunea pieptului i se presa de pieptul lui; bazinul ei era la înălţimea bazinului său.

— Nu, spuse el cu glas îngroşat. Nu cred că o să-mi pară. Chiar şi numai faptul că i-a permis să organizeze o petrecere, însemna încă o săptămână cu ea, n-avea de ce să-i pară rău. Şi deodată, ea îşi dădu seama ce a făcut şi se retrase.

— Eu… El îi puse degetul pe buze, împiedicând-o să mai scoată o vorbă.

— Nu te scuza. Să mi te arunci de gât, e totuşi de preferat uităturilor tăioase pe care mi le poţi arunca.

— Dar n-am făcut niciodată aşa ceva. El clătină din cap.

— Oh, ba da, Jacey. Ai făcut. De fiecare dată şi de câte ori m-ai văzut în aceşti zece ani. Se vedea că glumeşte, după ton şi după priviri. Degaja căldură. Şi altceva.

Indiferent ce ar fi fost, îi plăcea. Şi iată că acum, lucrau împreună pentru un scop comun. Gândul acesta o făcea să se simtă grozav. Se simţea şi folositoare, aşa cum nu se mai simţise de multă vreme. Printr-o înţelegere tacită, continuară să se plimbe, unul lângă altul, în acelaşi pas. Aruncându-le o privire lungă şi suferindă, Douglas se ridică greoi şi se târî după ei.

— Apropo, spuse el, ca din întâmplare. Ai vreun film pe video, pe care ai vrea să-l vezi? Pot să închiriez câteva casete, când mă întorc de la birou şi putem să le vedem împreună. De surprindere, se împiedică. O susţinu repede cu braţul.

— Ar fi interesant să vedem nişte filme, murmură ea.

Să iei ce ţi se pare ţie mai bun. De mult n-am mai văzut un film, aşa că orice aduci, o să fie bine.

El îşi păstră braţul pe după talia ei.

— O să văd ce pot găsi.

CAPITOLUL 8

Edith studia cartonaşele care indicau locul fiecăruia de la viitoarea petrecere, cu concentrarea unui general care-şi studia câmpul de luptă.

— Cred că Carmichael-ii trebuie separaţi; se urăsc de moarte. O să-l aşezăm pe el lângă Meredith Danfield, care e întotdeauna îmbrăcată cu ceva foarte decoltat, ceea ce o să-l ţină ocupat. Iar pe doamna Carmichael o s-o punem lângă Randolph Olden care are o uşurinţă naturală de a face interesantă chiar şi o discuţie despre un ciot de rădăcină putredă. Jacey îi zâmbi recunoscătoare.

— Cum crezi tu, mamă. Îi cunoşti mult mai bine decât mine pe aceşti oameni şi intuiţiile tale sunt fără cusur. Tocmai din acest considerent te-am rugat să faci tu plasamentul la masă. Amândouă se îndeletniceau cu aranjamentele mesei din capătul sufrageriei, preocupate de detaliile petrecerii. Philip era şi el în încăpere, stând la o oarecare distanţă de ele, în faţa căminului cu foc zdravăn, pe care-l aprinsese ca să alunge răcoarea acelei zile ploioase. Douglas moţăia alături de Philip, în timp ce el studia un maldăr de documente, întrerupându-se din când în când ca să dea un telefon. Jacey era conştientă de acest lucru, pentru că atenţia îi era îndreptată spre el. Expresia de pe figura perfect machiată a lui Edith arăta nemulţumire.

— Sunt bucuroasă să fac asta. De fapt, aş fi vrut să fac mai mult. Eşti sigură că nu vrei să-mi anulez programul din acea seară, ca să te pot ajuta mai mult?

— Absolut. Totul va fi minunat. Spera cu ardoare, de dragul lui Philip, că încrederea îi era justificată. Personal însă avea nişte îndoieli. Nu-i mai văzuse pe mulţi dintre aceşti oameni de ani de zile, pe alţii nici nu-i cunoştea. Iar reacţiile lor în acea seară nu puteau fi previzibile, oricât de serios ar fi organizat ea totul. În ceea ce o privea însă

petrecuse de minune. Se simţise minunat ca persoană activă, vizavi de problemele vieţii şi nu doar ca un simplu observator. Iar acum, când totul fusese aranjat, nu mai avea altceva de făcut, decât să ţină pumnii strânşi şi să se roage, ca seara să decurgă bine.

— Sunt sigură că totul o să fie bine, dar este o seară importantă şi dacă aş fi ştiut mai din timp, nu mi-aş fi făcut program pentru acea seară…

— Ştiu şi-mi cer scuze pentru faptul că n-am avut când să te anunţăm. Dar eu şi cu Philip ne-am hotărât abia acum cinci zile să dăm masa asta. Şi oricum, programul tău pare să fie distractiv. Edith râse, puţin nervoasă.

— Distractiv? E vorba doar de un tur prin New England, pe care-l facem noi, un grup mic, cu maşinile, ca să vedem frunzele copacilor.

Philip nu putea auzi ce discutau Edith şi cu Jacey, din cauza ploii şi a zgomotului făcut de foc. Asta ar fi trebuit să-l ajute să se concentreze mai mult la documentele pe care şi le adusese acasă; atenţia lui însă îi fugea mereu spre Jacey. Părea că este mai fericită decât o văzuse el în ultima vreme. Se vedea că se simte bine. Îi crescuse şi pofta de mâncare şi vigoarea, în plus acum dormea opt sau nouă ore noaptea şi vreo două ore după-amiaza. Ştia asta, pentru că îi supraveghea discret orice mişcare. Când vorbi, lui Jacey îi apăru o licărire în priviri.

— Nu cumva, din întâmplare, este implicat şi Robert Gage în această mică excursie? Expresia lui Edith încerca să pară una severă, dar se vedea că se străduieşte să arate aşa.

— Poate să fie şi Robert în grupul cu care merg. De fapt, se pare că el este acela care a programat totul. Dar poţi fi sigură că nu ies cu el, ca şi când aş avea o întâlnire.

— De ce nu? Doar ieri-seară ai ieşit cu el.

— Am fost doar la club. Asta nu contează. Şi, în afară de asta, a trebuit să fiu convinsă în chestia asta.

— Ai petrecut bine sau nu? Edith se fâstâci, de parcă ar fi constatat deodată că stă strâmb.

— Ei bine, n-a fost rău, dar…

— Mamă, ce te frământă? Nu te-am mai văzut atât de nedecisă sau vorbind pe ocolite în legătură cu nimic şi cu nimeni. Edith îşi masă fruntea.

— E vorba de bărbatul ăsta. Robert. Pur şi simplu nu vrea să ia în considerare un răspuns când acesta este negativ. Am vorbit cu el de mai multe ori şi i-am spus că nu mă interesează, dar nu face altceva decât să zâmbească, după care, nu am timp să-mi dau seama de ceea ce fac şi mă trezesc că accept ceea ce-mi propune.

— Asta înseamnă că este un bărbat interesant. Nu văd care este problema?

Pe de altă parte, ea era cea care avea o problemă, întotdeauna se descurcase cu bărbaţii interesanţi. Din nefericire pentru ea, Philip nu era un ţip doar interesant, ci era şi nespus de fascinant, îi simţea şi acum privirea îndreptată asupra ei şi din reacţia nervilor, ştia că putea să aibă o mare influenţă asupra sa. Se certa singură, spunându-şi că trebuia să suporte mai bine acest lucru.

Nu înţelegea de ce trebuie să se simtă chiar atât de stânjenită. Îşi îndeplinise scopurile. Reuşise să lucreze destul de bine, alături de mama ei în pregătirea acestei petreceri. Bineînţeles că se gândea cu destulă nemulţumire că o ajutase foarte mult şi faptul că mama sa era acum preocupată de Robert Gage. Nu era chiar atât de important felul în care se obţinuse armonia, ci faptul că ea exista. În ultimele zile, petrecuse destul de mult timp împreună cu Philip, fusese plăcut şi se potriviseră în multe. Dacă se simţea tensionată în prezenţa lui, nu era decât vina ei.

— Robert este foarte diferit faţă de oricare bărbat pe care l-am cunoscut vreodată, spuse Edith, în timp ce rupea o bucăţică de hârtie în mici fâşii. Uite, de exemplu tatăl tău. Era un bărbat încântător, dar eram tineri şi era foarte prins de reuşita în carieră. L-am iubit foarte mult; dacă nu murea, am fi sărbătorit în curând cea de a treizecea aniversare. Dar a murit, şi noi două am rămas singure. Apoi, după câţiva ani, a apărut Marcus. Zâmbi duios. A fost grozav şi el, dar, la fel, a fost complet absorbit de cariera

lui, de compania lui. Era un tip atât de dinamic, încât mă simţeam câteodată ca prinsă într-un ciclon. M-a lăsat înmărmurită, dar l-am iubit mult. Se opri o clipă să se gândească. Şi acum a apărut Robert. Este un tip de treabă şi amuzant – de fapt, mă face să râd – şi pare să aibă tot timpul din lume, ca să se ocupe de mine. Am început chiar să bănuiesc că s-a hotărât să vină la clubul nostru şi chiar să-şi transfere câteva afaceri aici, doar ca să mă vadă pe mine.

Îşi ridică mâinile în sus, cu o expresie de totală dezorientare. Buzele lui Jacey căpătară o linie de nemulţumire.

— Pare a fi visul oricărei femei.

— Dar el… Oh, dragă, ce am rupt?

— Nimic important şi încetează să tot analizezi la nesfârşit această chestiune cu Robert. la totul aşa cum pare. Probabil că a ajuns la un moment din viaţa sa când nu mai este obligat să-şi petreacă atât de mult timp pentru a-şi realiza scopurile carierei sale, pentru că şi le-a îndeplinit deja. Şi este evident că se simte foarte atras de tine şi te urmăreşte. Cred că e grozav. Dacă domnul Gage are bunul-simţ să fie atât de interesat de tine, trebuie să fie un tip grozav. Edith încruntă din sprâncene, scoţând un oftat.

— Nu-i înţeleg pe bărbaţi. Jacey îşi aruncă, dintr-o mişcare, părul pe spate şi izbucni în râs. Cu coada ochiului, îl văzu pe Philip cum înălţă capul. Vorbi mai încet:

— Du-te la club, mamă. Nu eşti singură acolo. Lui Philip, cel plin de înţelegere, îi va trebui o viaţă, reflectă ea, dar ce altceva şi-ar mai dori ea? îşi îndeplinise scopul de a deveni prieteni. Dar atât era oare suficient?

— Oricum, îmi permit să spun că ai trăit o viaţă destul de frumoasă. Ai avut două mari iubiri şi există o mulţime de femei care n-au avut niciuna măcar.

Telefonul sună şi Philip fu cel care răspunse. Edith îi zâmbi lui Jacey.

— Este adevărat, şi tu faci parte dintre aceste femei. Jacey încremeni.

— Vorbeam despre tine mamă, nu despre mine.

— Ştiu, dar îţi doresc atât de mult să fii fericită, Jacey! Asta-i tot ce ţi-am dorit dintotdeauna. Edith se întinse peste masă şi o luă de mână. Ştiu că sunt severă uneori cu tine şi-mi pare rău dacă te-am jignit vreodată. Adevărul este că, atunci când a murit tatăl tău, am fost îngrozită să nu fac greşeli în ceea ce priveşte educaţia ta şi că ar putea vedea cumva asta de acolo de unde este gl nu m-ar ierta niciodată. Dar ştii că te iubesc, Jncey. Din nefericire, nu mi-a fost niciodată uşor să fiu mamă. Era un fel de scuză şi o încercare de a comunica cu ea. Şi trebuise să se combine şi cu o serie de evenimente întâmplate, despre care nu se discutase.

Fusese cât pe ce să moară şi de aceea se hotărâse să vină acasă; *Killanetech* era în dificultate, iar ea lucra alături de mama ei pentru petrecerea care ar fi trebuit să îmbunătăţească lucrurile, în plus mama ei se îndrăgostise de un bărbat din Oklahoma. Indiferent ce fusese, Jacey se simţea foarte fericită. Îi strânse mâna mamei sale şi-i zâmbi cu ochi umezi.

— Ceea ce ai spus, înseamnă totul pentru mine.

Philip văzuse faţa luminată de zâmbet a lui Jacey. Mâna i se crispa pe telefon şi fără să-şi dea seama apăsă pe buton şi întrerupse convorbirea, îi trecu prin minte că ar fi dat orice ca să primească şi el un asemenea zâmbet

— Ştii, draga mea, spuse Edith, la un moment dat m-am gândit, am sperat… de fapt amândoi, eu şi cu Marcus, ne-am gândit… că tu şi cu Philip o să vă îndrăgostiţi unul de altul. Jacey tresări şi se uită vinovată spre Philip. Şi el o privea.

— V-aţi gândit, voi, aşa? Edith încuviinţă din cap.

— Eu şi cu Marcus vorbeam despre asta tot timpul.

Era clar că Philip te atrăgea şi speram că odată ce ajungeai la vârsta potrivită, acea atracţie se va transforma în dragoste şi că va ajunge să te iubească şi el. Cu deosebită detaşare, Jacey amestecă cartonaşele din faţa ei.

— Cred că sunt lucruri care nu se pot realiza. Şi acum, se vede… Nu vrei să revezi meniul cinei, împreună

cu mine? Vreau să fiu convinsă că totul este în regulă.

Avea puţine îndoieli în ceea ce privea meniul, dar în primul rând simţea nevoia să schimbe subiectul, înainte de a apuca să spună sau să facă ceva, care s-o dea de gol. Fusese o vreme când îl iubise pe Philip din toată inima ei tânără. Şi ar fi nesinceră dacă n-ar recunoaşte că fuseseră daţi, în ultimii zece ani, când tânjise după el în întunericul unor nopţi lungi, pline de singurătate. Dar el n-o iubise niciodată şi de aceea n-avea rost să ducă dorul după ceva ce n-a existat şi nici nu va exista vreodată. În loc de aceasta, trebuia să se mulţumească cu noua şi simpla prietenie care începuse să se înfiripe între ei. Trebuia asta, dacă putea sau nu, era o altă problemă.

— Domnişoară Killane?

Jacey îşi ridică privirile din revista pe care o citea şi se uită la Barton, care stătea la intrarea în salon. Era cu o seară înainte de petrecere. Mama ei ieşise în oraş, iar Philip nu se întorsese încă acasă.

— Da, Barton?

— Au sosit toaletele de la *Marsha Cole*. Le-am pus în biroul domnului Killane. Mi-am mai luat libertatea de a duce acolo şi un paravan pentru îmbrăcat şi o oglindă mare. *Marsha Cole* era numele unui vestit salon de modă, cu care Philip luase legătura în urmă cu o săptămână, cerându-le să trimită acasă, special pentru ea, o selecţie de rochii de seară. Îi explicase că voia să procedeze aşa, pentru că nu considera că are vreun sens să se obosească cu alegerea rochiei pe care o va purta la petrecere. Trecuse cu vederea peste acest lucru, deoarece fusese singura chestie pe care o spusese sau o făcuse, cu referire la starea sănătăţii ei.

— De ce ai pus rochiile în birou?

— Domnul Killane nu este acasă şi mi s-a părut o încăpere mai la îndemână. Dar dacă preferaţi altfel, am să le pun în altă parte. Voi fi încântat s-o fac.

Ea fu surprinsă să detecteze o notă clară de reţinere în glasul lui Barton, arătând în felul acesta că socotea alegerea sa cea mai potrivită, nu numai cea mai normală şi

că era posibil ca ea să nu-şi dea seama de asta, din moment ce-l întreba.

— Nu, nu, biroul este bine. Uh, mulţumesc, Barton. Puse jos revista şi se îndreptă spre birou, într-o parte a camerei, se afla un cuier lung, plin de toalete – le numără şi descoperi că erau zece rochii.

Nu se aşteptase să i se trimită atâtea, dar interesul ei era mai mare acum.

Trecuse multă vreme de când nu-şi mai putuse permite să se bucure de haine şi să se amuze căutând acel lucru, perfect, care să-i vină bine şi s-o facă să se simtă frumoasă. Era greu de rezistat rochiilor minunate din faţa ei şi petrecerea care urma îi punea la îndemână scuza cea mai bună pentru faptul că încerca să arate cât mai bine. Trecu peste două toalete negre şi poposi la o toaletă de tafta groasă, verde, fără bretele, cu o fustiţă mini, provocatoare. Socoti că e prea tinerească. Cercetă o jachetă cu mărgele multicolore şi cu fustă albă de sifon. După gustul ei, părea prea convenţională, dar poate că s-ar potrivi pentru petrecere. O rochie de mătase, culoarea lişiţei, îi reţinu atenţia şi se hotărî să revină la ea, după ce le vedea pe toate. Se opri la o rochie lungă, din dantelă argintie, irizată, prinsă la umeri şi la spate doar de nişte breteluţe subţiri. Era frumoasă, aprecie ea, dar…

— Îmi place asta, spuse Philip. Ea se întoarse brusc şi-l descoperi stând în uşă.

— Nu ştiam că eşti acasă.

— Tocmai am intrat. Arătă cu capul spre rochie. Vrei s-o încerci pe asta? Se uită din nou spre rochie.

— Nu cred.

— De ce nu? E făcută pentru tine. Sofisticată şi sexy. Acum câteva zile, o comparase cu un gheţar. Acum o vedea sofisticată şi sexy. Era un adevărat progres, deşi nu împărtăşea aceeaşi părere.

— E prea… uh… Am să-l rog pe Barton să mi le ducă în camera mea. Intră şi închise uşa după el.

— Nu-ţi face griji. Nu-mi stau în cale.

— Nu, cred că e mai bine să mi le ducă. Sunt sigură

că nu le-ar fi pus aici, de la început, dacă ar fi ştiut că vii aşa devreme acasă. El îşi scoase haina şi se lăsă să cadă în fotoliul din spatele biroului.

— Ştia. L-am sunat şi i-am spus că sunt pe drum.

— Da? Atunci nu înţeleg de ce le-a pus aici.

— Nici eu, dar n-are nimic. Încearcă-le.

— Acum? Cu tine aici? Relaxat şi degajat, el îşi roti fotoliul.

— De ce nu? Poţi să treci în spatele paravanului. Aş vrea să te văd îmbrăcată cu vreo două toalete. La urma urmei, e foarte importantă seara de mâine.

Nu putea să stea să se certe cu el acolo, reflectă ea şi nici nu putea să vină cu vreo scuză care să-i permită să-l contrazică. Se întoarse spre cuierul cu rochii.

Trecând în mod intenţionat peste rochia de dantelă argintie, scoase o rochiţă scurtă, aurie. Bustul fără mâneci, era decorat cu paiete şi mărgele, iar fusta, care era scurtă până deasupra genunchilor, era făcută din trei rânduri de organdin de mătase.

— E drăguţă, vorbi Philip, tărăgănat, în timp ce-şi desfăcea cravata şi-şi descheia nasturi! de sus de la cămaşă. Dar aş vrea să-ţi pui cea din dantelă argintie.

Privind-o, îşi dădea seama că era un vis de rochie. Genul de rochie menită să facă femeia să se simtă fermecătoare, frumoasă şi seducătoare. Şi ea voia s-o încerce. Aşa că… de ce nu?

Puse la loc, pe cuier, rochia aurie şi se retrase după paravan cu cea din dantelă. Descotorosindu-se de pantaloni, se îmbrăcă cu ea cât putu de repede.

Privindu-se, îşi dădu seama exact ce o deranjase mai devreme. Era prea goală. Decolteurile din faţă şi din spate se adânceau periculos de jos, în schimb poalele erau de-a dreptul interesante, cu trena aceea mică. Cum nu avea tocuri înalte, trena se răsfirase pe jos în jurul picioarelor, de parcă era o fetiţă mică care se juca, îmbrăcându-se cu rochiile mamei sale.

Ieşi de după marginea paravanului, puţin emoţionată, sigură că arăta ridicol şi se învârti, conştientă de aceste

lucruri.

— Uită-te. Îngrozitor, nu-i aşa? Şi este clar că am nevoie şi de un combinezon. Lui Philip i se opri respiraţia. Sub dantelă se conturau vizibil liniile trupului.

Pielea îi era sclipitoare ca aurul lichid, iar sânii i se dezvăluiau ispititor dincolo de marginea decolteului. Părea că este îmbrăcată într-o plasă argintie şi strălucitoare. Încet, de parcă era tras în sus de o forţă nevăzută, se ridică în picioare şi se apropie de ea. Ea se opri din aranjatul decolteului, uitându-se la el, perplexă din cauza luminiţei ce-i licărea în priviri.

— Philip?

— Îmi place, spuse cu glas îngroşat, oprindu-se chiar în faţa ei.

— Nu cred că această rochie este potrivită pentru mâine seară, murmură ea, extrem de conştientă de tensiunea crescândă ce începuse să se simtă brusc între ei. Cred că prezenţa mea ar trebui să-i facă pe acţionari să aibă un sentiment de stabilitate, nu unul de instabilitate. Această încercare de glumă, trecu aproape neobservată. Nu dădu niciun semn că ar fi observat-o.

— Cum îţi vine? întrebă el şi întinse mâna strecurându-şi un deget pe după breteluţa fragilă, ca să-i mângâie pielea de pe umăr.

Ea încremeni, neîndrăznind nici să mai respire.

— Bine. El trase puţin de breteluţa.

— Nu e prea întinsă? Ea scutură din cap, fără să scoată niciun sunet. N-aş vrea să-ţi lase urme pe piele.

— Nu-mi lasă. Spre consternarea ei, îşi dădu seama că avea gura uscată şi că vorbele-i sunau înăbuşit. El dădu la o parte breteluţa şi mângâie umărul gol cu degetul. Privind în jos cu intensitate plină de înţelesuri, el murmură:

— Ai o piele aşa de fină, atât de delicată, se poate învineţi uşor.

Ar trebui să-şi tragă breteluţa înapoi pe umăr, să se ducă după paravan şi să se îmbrace cu hainele ei. Asta era ceea ce ar fi trebuit să facă, dar nu era şi ceea ce-şi dorea.

Era fermecată de completa lui concentrare asupra ei şi asupra rochiei, era fermecată de el. El îşi duse mâna spre decolteu şi-i prinse marginea. Dosul degetelor îi atinseră pieptul.

— Este adânc, nu-i aşa? îşi drese glasul, dar răspunsul îi ieşi tot şoptit:

— Da. El încuviinţă din cap, cu privirile concentrate spre locul în care-i era mâna.

— Materialul pare făcut din raze de lună, doar că este ţesătură. Te zgârie pe piele?

— Nu. O cuprinse fierbinţeala, pieptul i se înroşi şi orice suflare şi-o simţea fierbinte. Încruntat de concentrare, coborî cu mâna mai jos, înăuntru decolteului până când atinse cu buricul degetelor vârful pieptului, pipăind şi încercând materialul şi în acelaşi timp şi pielea ei. Căldura care o cuprinsese în întregime, se concentra într-un punct mai jos, pulsând şi zbătându-se. Îşi simţea genunchii moi, gata s-o trădeze în orice clipă. Îşi răsuci mâna cu palma spre pielea ei.

— Eşti atât de moale… atât de a naibii de moale. Ar trebui să porţi cele mai moi şi mai catifelate materiale pe piele. Piele, satin, catifea…

— Philip… Degetele-i trecură peste piept, apoi se întoarseră, închise ochii, ameţită de dorinţă şi de focul nimicitor care o cuprinsese. Nu bănuia la ce se gândeşte el sau dacă se gândeşte la ceva. Dar dacă se aştepta ca ea să-l oprească, se temea că avea de aşteptat mult şi bine. Senzaţiile care o cuprinseseră erau imposibil de dominat. Ceva din fiinţa ei, asupra căreia nu avea nicio putere, o îndemna să continue, să meargă mai departe…

— Ai început procedurile divorţului? o întrebă el, cu glas răguşit.

Deschise ochii şi se uită drept în ochii lui. Pe faţă i se vedea dorinţa clară şi simţi cum se înfioară. Nu-şi mai putea controla nici inima, nici bătăile ei.

— Ştiu că săptămâna asta n-ai fost în oraş să te întâlneşti cu avocatul tău, spuse el cu respiraţia precipitată, dar ai fi putut să-l suni şi să-i spui să le

înceapă. L-ai sunat? Deschise gura să spună ceva, dar nu reuşi să scoată niciun sunet.

Intenţionase să spună nu. Deci suntem tot căsătoriţi… în priviri, în glas şi în ţinuta lui se vedea o satisfacţie sălbatică. Cu degetele continua să-i mângâie pieptul.

Renunţă să-i mai răspundă şi-i privi fascinată mişcarea buzelor.

— …au trecut zece ani de la acea unică noapte. Degetele se cramponară într-o mişcare mai aspră. Scoase un strigăt uşor, care nu făcu altceva decât să-l stârnească şi mai mult.

— Ştii că tot mai ţin minte ce gust ai?

Ea avea din nou ochii închişi. Genele îi aruncau o umbră mătăsoasă şi diafană pe obraji, iar capul aplecat dădea impresia unei flori încântătoare pe o tulpină delicată. Nu i se păruse niciodată mai frumoasă şi mai atrăgătoare ca acum. I se păru deodată că nu mai poate suporta. Îşi vârî toată mâna în decolteul rochiei şi, îi luă în mână sânul plin, se aplecă şi-l sărută. Îl podidi o plăcere şi o fierbinţeală prin tot trupul, dar simţi că nu-i ajunge.

Îşi încolăci celălalt braţ în jurul taliei ei şi o ridică în aşa fel încât să o guste deplin, de parcă ar fi vrut să recupereze dintr-o singură dată cei zece ani pierduţi.

Şi tot nu-i era de ajuns. Nu putea s-o aibă toată.

O străbăteau senzaţii de extaz pur. Ca să se sprijine, îşi puse mâinile pe umerii lui, dar o făcu doar din instinct, nu pentru că ar fi raţionat. Ardea toată de dorinţă şi senzaţii de plăcere. Bustul rochiei alunecase în jos şi când el se întoarse să sărute şi celălalt sân, dădu drumul unui oftat de plăcere profundă, izvorâtă din adâncul sufletului. Gustul ei era divin şi îi trecu prin minte că dacă în acele momente ar fi murit la sânul ei, ar fi murit fericit. Avea gânduri de nebun şi se purta ca un nebun. Dar aşa de pierdut cum era şi tot îşi dădu seama că trebuie să se oprească. Într-un fel. O puse jos, încet, lăsând-o să alunece peste trupul lui rigid de dorinţă, savurând şi această ultimă picătură de plăcere minunată, în dureroasa ei

exteriorizare. Când ajunse cu picioarele pe pământ, o mai ţinu un timp, incapabil fiind să-i dea drumul din braţe. O sărută iarăşi, umplându-i gura cu parfumul lui, deşi el şi-ar fi dorit s-o umple, să-i împlinească trupul complet.

Stătea agăţată de el, cu partea de sus a rochiei ajunsă acum la talie şi cu sânii întăriţi, presaţi de pieptul lui, de parcă n-ar fi avut nicio cămaşă pe el. Până acum, nu reuşise nicio femeie să-i răscolească sângele, aşa cum reuşise ea şi nicio femeie nu reuşise să-l obsedeze ca ea. Chiar dacă era soţia lui, nu fusese până acum niciodată a lui. Acest gând îl făcu să se trezească încetul cu încetul.

— Poţi să te ţii pe picioare? Ea încuviinţă din cap, înainte de a-şi da seama dacă poate sau nu. O lăsă din braţe şi se retrase un pas. Îl durea pur şi simplu toracele, în timp ce încerca să tragă aerul în piept, cu respiraţii şi expiraţii profunde, ca să-şi limpezească mintea.

— Te doresc, îi spuse el cu glas asprit, dar ştiu că tu nu mă doreşti… şi n-am să profit de tine. Se înfioră. O dorea. Dumnezeu îi era martor cât îl dorea şi ea. Dacă ar fi să recunoască, întotdeauna l-a dorit. Dar asta unde i-ar putea duce? se întrebă în gând tânjind dureros după el, dorind să-i sară de gât şi să şi-l apropie din nou.

Nu-i ducea nicăieri. Philip era infinit mai înţelept şi mai raţional decât ea. Amândoi îşi aduceau aminte de noaptea aceea când el nu s-a retras, s-a lăsat dus de val, s-a lăsat atras de ceea ce şi-au dorit amândoi şi a iubit-o. Felul în care s-au iubit, a fost fantastic, dar momentul de după a fost un dezastru. Degeaba l-a iubit ea în noaptea aceea, pentru că el n-o iubea, drept pentru care amândoi au avut de suferit mult timp. Niciunul nu avea nevoie de o asemenea reluare a situaţiei.

Încolăcindu-şi braţele în jurul taliei, ca să-şi oprească tremuratul, se duse după paravan şi se schimbă în hainele ei.

Pentru seara următoare Jacey a ales rochia aurie. Nu era tot atât de spectaculoasă precum cea argintie, dar îi venea bine. Şi, spre deosebire de rochia argintie, nu trezea nici amintiri din seara precedentă, când era pe cale să i se

dăruiască lui Philip, nebuneşte şi de bunăvoie. În timp ce cobora, ca să verifice unele detalii de ultim moment, îşi aminti pentru a suta oară faptul că Philip procedase bine când se retrăsese. Dar asta, n-o făcea deloc să se simtă mai bine.

Oprindu-se în sufragerie, în faţa mesei aranjate, cocheta cu ideea care nu-i dădea pace. Dacă ar fi făcut dragoste, n-ar fi putut fi exact la fel ca în prima lor noapte împreună. Atunci îl iubise, acum însă nu-l iubea. Asta ar putea s-o facă mai degrabă să-i cadă mai repede în braţe. Pe de altă parte, la fel de bine ar putea să fie mai rău. Scutură din cap. Nu. Asta n-ar putea să fie.

Este posibil ca să se dorească unul pe celălalt, dar amândoi au trăit amara experienţă, potrivit căreia simpla dorinţă nu este suficientă. Trebuia să facă ceva, să fie sigură că ceea ce se petrecuse ieri-seară, nu se va mai repeta. Acum că, din punct de vedere fizic, se simţea mult mai bine, nu mai avea niciun motiv, ca să nu se întoarcă în apartamentul ei din oraş şi să înceapă să-şi facă o viaţă a ei, o viaţă în care să nu mai călătorească tot timpul, o viaţă în care să intre vizitele atât la mama ei, cât şi la Philip, cu diverse ocazii. Îşi simţi inima strângându-i-se, dar se hotărî să n-o ia în seamă. Da, luase o hotărâre. O să plece peste o zi sau două. După câteva secunde, mama ei o găsi făcând mici modificări neînsemnate la aranjamentul din centru.

— Am venit să-mi iau la revedere. Oh, draga mea, arăţi grozav, eşti pur şi simplu frumoasă. Ai ales perfect rochia. Îţi acoperă oasele de la decolteu şi nici nu te arată aşa slabă. Jacey îi zâmbi strâmb. Mama ei n-o să se schimbe niciodată, dar acum o înţelegea ceva mai bine şi era fericită pentru noua prietenie care începea să se închege între ele.

— Mulţumesc, mamă. Şi tu arăţi grozav. Edith se juca nervoasă cu eşarfa de la gât.

— Nu eram prea hotărâtă ce să îmbrac. Robert îmi trimite o maşină. Toţi cei care mergem în excursie ne întâlnim la club, după care vom merge să ne cazăm în oraş, dar mă tem că nu vom avea timp să ne schimbăm

pentru piesa de diseară.

— O piesă de teatru? Ce frumos. O să-ţi placă. Apropo, voiam să-ţi spun că poţi să stai în apartamentul meu. Dacă vrei, îţi dau cheia. Edith îşi privi unghiile.

— N-o să fie nevoie. Robert a închiriat un etaj întreg la hotel, pentru toată lumea. Jacey ridică din sprânceană.

— O să fie foarte plăcut. Edith prinse licărirea şăgalnică din privirile fiicei sale.

— Am spus pentru toată lumea.

— Ştiu. Am auzit. Edith continuă să se joace nervoasă cu eşarfa de la gât.

— Ştii, nu este prea târziu. Aş putea să-mi modific programul şi să rămân acasă. Poate că ai nevoie de ajutor. Jacey râse şi-i luă mâna mamei sale în mâinile ei.

— N-am ştiut până acum că eşti aşa lipsită de curaj. Ştii la fel de bine ca şi mine, că n-am nevoie de ajutor, mamă.

— Dar…

— Singurul lucru pe care-l ai de făcut este să te concentrezi asupra distracţiei şi relaxării. Edith îşi drese glasul, apoi suspină.

— Da, cred că ai dreptate. În regulă, atunci. Se uită la ceas. Mai bine i-aş spune lui Barton să-mi aducă bagajele. Trebuie să sosească şi maşina.

O îmbrăţişă scurt pe Jacey.

— Ai făcut o treabă superbă, scumpo. N-am nicio îndoială că seara o să decurgă exact cum ni dorit.

— Mulţumesc. Sper să fie aşa, de dragul lui Philip.

CAPITOLUL 9

— Ce s-a întâmplat cu rochia argintie?

Jacey era cât pe ce să scape vaza de cristal, plină de flori proaspete. O puse cu grijă pe o măsuţă de colţ, după care se întoarse spre Philip, care era îmbrăcat în costum de seară şi cămaşă albă. Combinaţia îi scotea în evidenţă nuanţa închisă a pielii, a părului şi a ochilor, precum şi albeaţa dinţilor. Fiecare por al lui emana magnetism şi atracţie sexuală; chiar şi aerul din jurul lui părea încărcat de electricitate. Dacă era după mintea ei, nu putea să

conceapă că ar exista cineva care să-i poată refuza ceva, dar, cu toate acestea, îşi împrospăta ea memoria, deţinătorii de acţiuni nu erau chiar aşa de impresionabili ca ea. Era sigură că nicio fiinţă din toată lumea asta numai era atât de impresionabilă ca ea.

— Am returnat-o împreună cu celelalte.

— E bine şi aşa. Cum ai spus, nu era tocmai potrivită pentru seara asta.

Şi în gând, mai adăugă cu tristeţe, că nici n-ar fi putut să se concentreze la afaceri dacă ea ar fi fost îmbrăcată în rochia aceea argintie. Aşa cum se prezentau lucrurile, urma să aibă o seară destul de strânsă. Ea îşi alesese rochia aurie, cu bustul plin de mărgele sclipitoare şi cu fusta din organdi de mătase, croit în formă de petale. Arăta nemaipomenit de bine, ca o adevărată doamnă, exact ceea ce trebuia pentru succesul acestei seri. Îl apucă o dorinţă să-i sfâşie rochia de la guler până la tiv, s-o cuprindă goală şi să o iubească, până când niciunul din ei nu va mai ştii de sine şi cu atât mai puţin să-şi aducă aminte de trecut.

Înjurând în gând, îşi smulse privirile de la ea şi trecu scurt cu vederea peste salon, acolo unde va începe petrecerea pentru invitaţii lor. Descoperi ceea ce căuta – barul – şi se îndreptă într-acolo.

— Eşti nervos? îl întrebă ea, când îl văzu că-şi ia o sticlă de Scotch.

— Îngrozit ar fi un cuvânt mai potrivit. Îşi turnă o porţie de whisky şi o dădu pe gât.

— Îngrozit? Tu? râse scurt.

— Ce se întâmplă, Jacey? Nu crezi că sunt în stare să simt şi eu?

Era foarte complicat ceea ce credea ea despre el şi dacă nu fusese în stare să-şi clarifice ideile în zece ani, cu siguranţă că nu va reuşi s-o facă în perioada scurtă de timp pe care o mai aveau până la sosirea oaspeţilor.

— O să fie totul bine, Philip. Ai să vezi. Whisky-ul băut îl ardea pe gât, dar nu-i fu de mare ajutor. Îşi simţea stomacul mai contractat şi mai încălzit. Se întreba de la ce

se simţea aşa, cât de mult se datora evenimentelor din seara asta, vizavi de acţionari şi cât i se datora lui Jacey. O privi lung şi, în acest răstimp, îşi simţi stomacul palpitând. Apoi îşi dădu seama. Cauza i se datora lui Jacey.

Se întoarse cu spatele la ea.

— Dacă seara se va dovedi o reuşită, va fi numai datorită ţie. Nu-ţi pot mulţumi destul pentru tot ce ai făcut.

— Mi-a făcut plăcere, spuse ea, zâmbind. Ochii îi sclipiră de blândeţe, un lucru pe care în urmă cu câteva zile, nu l-ar fi crezut posibil; ceva de care el şi-ar fi dorit să aibă parte multă vreme de acum încolo. Ea încă se mai manifesta reţinută şi dacă îşi dezvăluise această latură, o făcuse în mod voluntar, pentru a-i fi de folos în această r seară. Ştia că nu trebuia să pună prea mult preţ pe acţiunile ei, dar în ceea ce o privea pe ea, ca fiinţă, era un caz disperat, se agăţa şi de un pai. Din nefericire, aşa cum se ştie, paiul nu este ceva solid de care să te poţi agăţa. O privi gânditor.

— Acţiunile tale vor costa mult mai mult în cazul în care compania ar fi preluată. Te-ai gândit la asta? Ea îi zâmbi cu toată gura.

— Încerci să mă faci să mă răzgândesc?

— Nu cu intenţie. Compania este de fapt tot ce am, dar ar trebui să te gândeşti şi tu la ce-i mai bine pentru tine. Ce trist i se părea, reflectă ea, să-l audă spunând că tot ce avea era compania. Nu părea nici cinstit. Un bărbat ca el, ar putea să aibă multe… O nevastă care să-l iubească, copii… Dar nu li s-ar potrivi pentru niciunul din ei. Dar, în ciuda ataşamentului său pentru companie, el tot de ea era preocupat. Ea părea impresionată.

— Mă gândesc şi eu la ceea ce este mai bine pentru mine. Dacă am lăsa compania în mâinile unor neprieteni, Marcus s-ar scula din mormânt şi ne-ar urmări pe amândoi. El se strâmbă.

— Ar putea s-o facă. Şi mai ales cu mine. Oriunde s-ar afla, sunt sigur că spune despre mine că sunt un nebun care-i periclitează afacerea.

— Dar n-ai pierdut încă, spuse ea cu blândeţe. Dintr-o

pornire instinctivă, reţinută în acelaşi timp, o mângâie cu mâna pe obraz, alunecând pe gât, unde pielea îi era colorată de luminiţele reflectate de mărgelele şi paietele rochiei.

— Am pierdut ceva, acum multă vreme, Jacey.

— Ce adică? El scutură din cap.

— N-ar fi trebuit să vorbesc. Şi, în afară de asta, nici n-ai de ce să-ţi faci probleme. Se auzi soneria de la intrare. El îi zâmbi.

— A venit vremea. Eşti gata? Ea încuviinţă din cap, în timp ce tot se mai gândea la remarca lui. Oare era posibil să regrete ceea ce se întâmplase cu ei, acum zece ani? Acest gând o făcu să se cutremure. Era ca şi când ar fi încercat cineva s-o convingă că este miezul nopţii, când ea privea răsăritul soarelui. Nu putea să creadă aşa ceva. Dar dacă exista o cât de vagă posibilitate să aibă regrete, atunci… Nu au vorbit niciodată deschis despre ceea ce s-a petrecut în acea noapte, cum au judecat-o, cum au reacţionat şi cum le-a afectat acest lucru vieţile. Poate că s-ar fi simţit amândoi mai bine, dacă ar fi discutat despre asta, ar fi vorbit deschis, despre toate. Pe de altă parte, aşa ceva ar putea fi periculos. Scoasă la suprafaţă, toată suferinţa şi jignirea reprimată ar putea să se ridice ca un val şi să se prăvălească peste ei, distrugându-le nu doar relaţia fragilă ce se înfiripase între ei în ultima săptămână, ci să-i distrugă chiar şi pe ei.

Philip stătea cu domnul şi doamna Orson Caswell, aprobându-i din cap, ca să le facă plăcere. Ştia că Orson Caswell era unul dintre cei mai înverşunaţi adversari ai săi, care aştepta să-şi vândă acţiunile în momentul în care vor fi cotate la un oarecare preţ. Nu exista nicio şansă ca ei doi să se întâlnească într-un mod civilizat în sala de consiliu. Aici însă cei doi îşi zâmbeau unul altuia, în timp ce doamna Caswell îl punea la curent cu ultima lor excursie în Orient. Era evident că atunci când programase această petrecere, Jacey ştiuse exact ce face. Nimeni nu le refuzase invitaţia. Pe cât se putea de subtil, el o urmărea pe Jacey, văzând-o cum trece de la un grup la altul. Era

fascinant s-o observi în acţiune. Cu un simplu gest sau cu un zâmbet şi trei cuvinte reuşea să dea fiecărui bărbat impresia că era cel mai inteligent şi cel mai important om din încăpere. Şi, în acelaşi timp, convingea fiecare femeie, că era cea mai deşteaptă şi cea mai frumoasă. Era şi asta o artă şi ea o punea în aplicare pentru el.

Îi creştea inima de dragoste şi nimic nu putea schimba acest sentiment, nici chiar gândul că o făcea doar dintr-un fel de obligaţie de familie şi nu din sentimente faţă de el. Continua să o urmărească, să o dorească şi să-i aprobe acţiunile.

Când veni vremea, Jacey îi îndemnă pe toţi spre autobuz şi aproape înainte ca ei să-şi dea seama, se şi aflau în drum spre fabrică. Avusese grijă ca mersul cu autobusul să fie un fel de continuare a petrecerii. Închiriase un autobuz, echipat cu bar şi cu instalaţie stereo. În timp ce se plimba încolo şi încoace printre rândurile de scaune, glumea şi râdea cu fiecare, atentă ca atmosfera şi dispoziţia să rămână festive, încât Philip începu să se îngrijoreze din cauza ei.

Data următoare, când trecu pe lângă el, o prinse şi o trase spre locul liber de lângă el. Avea încă pe faţă întipărit zâmbetul cu care primise remarca cuiva, iar ochii-i scăpărau de voioşie. Îl făcu să se roage să fie posibil să rămână singuri.

— Te consumi prea mult, Jacey. Ia-o mai uşor. Ignorându-i mustrarea, râse veselă.

— Merg bine lucrurile, nu-i aşa? El rezistă să nu se înmoaie şi să participe la buna ei dispoziţie. O iubea nebuneşte şi era vital să aibă grijă de ea.

— Da, merg, dar totul se va duce de râpă dacă clachezi cumva.

— Să clachez? Ce spui? Mă simt bine. Se aplecă spre el, cu un aer conspirativ.

— Te-am văzut discutând cu soţii Caswell. Cum te-ai descurcat cu ei? Strâmbă nemulţumit din gură.

— Sunt o pereche nepotrivită. El este la fel de opac precum piatra, la orice discuţie, iar pe ea, n-o poţi opri din

vorbă.

— Turul ăsta al fabricii, o să încline lucrurile în favoarea ta. Ai să vezi. Se întinse puţin, ca să se uite pe geam. Oh, grozav, aproape că am ajuns. Eşti pregătit?

— Eu sunt pregătit, dar vreau să-mi faci un serviciu.

— Sigur. Ce? Vrei să am grijă de soţii Caswell, în locul tău?

— Vreau să ai grijă de tine. Numai în felul ăsta, mă pot concentra la ceea ce am de făcut. Zâmbetul începu să-i dispară şi expresia feţei îi deveni gânditoare.

— De ce îţi faci griji pentru mine? N-ar trebui. Trebuie să te gândeşti la ceea ce urmează să le spui fiecăruia în parte, odată ajunşi acolo.

— Ajută-mă să-mi fie mai uşor, spuse el posomorât. Nu te mai agita ca un fluture în viteză. Nu pot să nu mă gândesc în fiecare clipă că ai să te izbeşti şi ai să cazi într-o flacără. Pe buze i se ivi un surâs încăpăţânat.

— Un fluture în viteză, spui? Bine, bine. O să încerc cât pot să imit o broască ţestoasă, amorţită. O să fii mai fericit?

— Extaziat.

— Grozav. Mai privi o dată pe geam. Ei bine, am ajuns. Partea asta, din seară, îţi aparţine, puiule. Noroc! El îşi permise în cele din urmă să se mai relaxeze.

— Am sentimentul că, cu tine alături, n-am nevoie de noroc, spuse el, cu un glas uşor răguşit. Câteva minute mai târziu, când Philip îşi începuse turul cu o prezentare, Jacey îi analiza cuvintele şi le găsea destul de ciudate, venind din partea lui.

Bineînţeles că îi era recunoscător că-l ajuta. O spusese de mai multe ori în ultima săptămână. Dar trebuia să ţină minte treaba asta. O să ţină minte, îşi dădu ea asigurări. În mod sigur, o să-şi amintească. Dar nu se putea împiedica să nu fie mândră de el, în timp ce-l asculta vorbind în taja grupului.

El expuse exact tot ceea ce făcuse şi pentru ce făcuse, apoi trecu la planurile lui de viitor, totul expus într-o manieră clară, concisă, dar mai ales convingătoare.

Angajaţii, care făceau parte din tura de seară, se adunară în jurul lui, arătându-şi deschis respectul şi totalul lor sprijin. Scoase câţiva dintre aceştia în faţă, ca să vorbească puţin despre ei şi despre ceea ce gândeau în legătură cu schimbările pe care le făcuse, şi cum ele le influenţau viaţa. Apoi, conduse grupul într-un tur scurt, lăsându-şi oaspeţii, în cele cincisprezece minute de la urmă, să hoinărească pe unde doreau şi să vorbească cu cine voiau, fără ca să fie prezent şi el.

Femeilor le-a plăcut imens acest lucru, strecurându-se, în ţinuta lor de seară, printre utilajele imense, oprindu-se din când în când să înfiripe o conversaţie cu angajaţii, aflând cum îi cheamă, dacă au copii sau nepoţi. Unele au pus întrebări mai tehnice chiar decât bărbaţii. Şi în tot acest interval, toată lumea a aflat de ce angajaţii prinseseră aripi şi erau bucuroşi să lucreze la *Killane Tech*.

Se dovedise a fi o tactică bună, pentru că le prezentase acţionarilor, angajaţii fabricii, aşa cum erau ei, oameni reali cu nume şi familii, în locul muncitorilor fără identitate. Nevestele radiau, iar soţii se înmuiaseră.

Ajunşi înapoi acasă, masa decursese fără cusur sub supravegherea lui Barton şi a lui Jacey. Mâncarea şi vinul erau grozave, iar conversaţia incitantă şi veselă.

Şi în momentul când toată lumea plecă acasă, Philip obţinuse ceea ce-şi dorise: un acord cu acţionarii, semnat de toată lumea prezentă, prin care se arăta intenţia lor de a mai păstra acţiunile încă doi ani, timp suficient ca planurile lui să dea roade.

În căminul salonului licărea focul. Douglas, care nu lăsa niciodată un foc bun nestrăjuit, era întins în faţă, sforăind încet. Jacey, pe de altă parte, era prea surescitată, ca să se gândească la somn. Succesul serii îi pătrunsese în vene, ca un afrodiziac. Ea şi cu Philip au reuşit împreună să păstreze afacerea în familie.

Philip însă cufundat într-un fotoliu, cu acordul acţionarilor în mână, se întorsese la eul său enigmatic, fără să pară la fel de satisfăcut ca ea. Îşi scosese haina; cravata îi atârna desfăcută la gât, iar cămaşa era descheiată pe

alocuri.

— Nu arăţi foarte fericit, spuse ea gânditoare. Aş fi crezut că ai să sari în sus de bucurie. Ai obţinut tot ce ai vrut. El aruncă hârtia. Privind-o, reflectă în sinea lui că nu avea tot ce-şi dorise şi gândul că s-ar putea să nici nu obţină vreodată, îl făcu aproape să-şi piardă minţile.

— Sunt foarte mulţumit, spuse el. Fiecare muşchi şi nerv al trupului său o dorea dureros de mult. Petrecuse seara privind-o cum străluceşte, cucereşte şi arată cea mai sexy dintre toate. Era convins că mulţi dintre bărbaţi, indiferent că erau sau nu căsătoriţi, o vor visa la noapte. Despre el, ştia sigur asta. Vise fierbinţi, sălbatice, erotice.

— Atunci, care-i problema?

— Sunt obosit, asta-i tot. Ea zâmbi.

— E şi asta o explicaţie. De obicei, eu eram cea obosită. Se ridică în picioare.

— Cred că e vremea să urc în cameră şi tu ar trebui să faci la fel. Dacă acum nu simţi oboseala, o să te ajungă în curând. O să vină peste tine cu reacţie întârziată. Ea scutură din cap.

— Nu, n-o s-o simt. Sunt prea surescitată. Rămâi şi tu cu mine şi mai ia ceva.

În ciuda bunelor sale intenţii, îşi simţi pulsul accelerându-se. În asemenea stare, Jacey era ca o sticlă de şampanie – aurie, irezistibilă şi ameţitoare.

— Nu cred că mai trebuie. Am băut destul.

— Dar n-ai băut nimic, în afară de scotch-ul de dinainte de petrecere. Ridică din sprânceană.

— Mi-ai numărat paharele? se gândi că făcuse mult mai mult decât atât. Nu-i scăpase nimic din ce făcuse el. Ridică din umeri, când se gândi la acest fapt.

— Vrei să bei ceva?

— Nu.

— Atunci stai cu mine, să beau ceva. De fapt, îl invita să rămână cu ea. Îşi dorea şi el din tot sufletul să stea cu ea, aşa cum îşi dorea şi să comenteze evenimentele serii. Dar dorea să fie cu ea într-un fel mult mai special decât avea ea în intenţie şi se temea că, dacă rămâne, va spune

sau va face ceva care s-ar putea s-o supere pe veci.

— Tu bei? o întrebă el cu scepticism. Din câte ştiu eu, n-ai băut nicio băutură alcoolică de când ai venit acasă şi mai ştiu că nici în seara asta n-ai băut.

Acum fu rândul ei să ridice din sprâncene.

— Mi-ai ţinut socoteala?

— Da. La orice respiraţie de a ei, era pe cale să-şi piardă complet controlul. O simţea asta până în măduva oaselor. Aerul ce-i înconjura vibra de o tentă ameninţătoare, crescându-i şi alimentându-i surescitarea lui Jacey. În minte i se declanşa un semnal de alarmă, anunţând-o că ar trebui să renunţe să insiste în a rămâne cu ea, dar se părea că raţiunea nu mai avea loc de atâta încântare pentru felul cum decursese seara. Adrenalina i se ridicase şi după atâţia ani de singurătate şi atâtea luni de boală, simţea nevoia ca buna dispoziţie să dureze cât mai mult posibil.

— Mai stai cu mine puţin, spuse ea cu blândeţe. Nu bem nimic. Vorbim doar.

— Nu cred că ar fi o ide bună. Semnalul interior de alarmă fu şi mai pregnant, dar se grăbi să continue, nesigură unde va ajunge, ştiind doar că îşi dorea cu disperare să ajungă acolo.

— Nu vrei să stai cu mine? Strânse dinţii până la durere. Când îi răspunse, nu se vedea nicio urmă din tulburarea ce-l macină. Avea un glas calm, pronunţând rar cuvintele, cu o dicţie perfectă:

— Jacey, problema este că vreau să-mi petrec timpul cu tine.

— Vrei, dar n-o faci?

— Nu pot. Nu-şi mai putea ignora semnalul de alarmă. Aerul dintre ei era atât de plin de tensiune, încât devenise aproape impenetrabil. Pin adâncul conştiinţei sale, ieşi la suprafaţă instinctul de conservare. Nu ştia exact ce se petrece, dar era cel mai potrivit moment să dea înapoi şi să-şi reconsidere intenţia.

Ea ridică mâinile în sus, cu un zâmbet, semn că se predă.

— În regulă, atunci, poate că ai dreptate. Poate că e momentul să ne spunem noapte bună. Se opri, permiţându-şi să mai prelungească un pic momentele cu el. Philip?

— Da.

— Sincer, sunt foarte fericită pentru tine. Cu un gest pe care nici măcar nu-l prevăzuse, se ridică pe vârful degetelor şi-l sărută uşor pe gură. Noapte bună.

Atingerea buzelor ei îl străbătu pe tot traiectul nervilor, de parcă ar fi fost o arsură, poposind la baza trunchiului. O prinse de partea de sus a braţului cu degetele lui lungi, de parcă o ţinea în chingi de fier. Se uită la ea cu priviri de foc, cu o expresie îndurerată, vorbind cu glas uşor răguşit şi plin de dor:

— Aproape că am făcut-o. Era cât pe ce să te las să pleci, dar a trebuit tu să mă săruţi.

— Îmi pare rău, dacă… O strânse şi mai tare de braţe. Prins în propriile-i mreje, n-o mai auzi ce spune.

— N-am vrut să se întâmple aşa. Am profitat de tine o dată. Nu mai vreau să fac din nou aceeaşi greşeală, acum însă… Privirea îi zăbovi pe gura ei. Avea buzele uşor întredeschise, în timp ce respira scurt, precipitat. Se temea că o va săruta dacă nu intervenea ceva care să-l oprească.

— Philip, ce… Vorbeşti despre noaptea pe care am petrecut-o împreună, acum zece ani?

— Nu-mi poţi spune că nu te-ai mai gândit deloc la ea;

— Încerc să nu mă gândesc. Acesta era adevărul, omisese însă să-i mărturisească că n-a reuşit niciodată. Îi dădu drumul, bestemând, şi-şi trecu mâna prin păr, extrem de nervos.

— Du-te la culcare, Jacey. Uită ce am spus. Se aflau la graniţa unei discuţii foarte importante, constată ea, dar tocmai acum el dăduse înapoi.

— Nu, cred că ar trebui să avem o discuţie despre asta. Îşi sprijini mâna pe braţul lui, de parcă aşa ar fi putut să-l determine să o asculte şi să o creadă. Nu ai profitat de mine, atunci mai demult, Philip. Eu am fost cea care a

venit la tine, mai ţii minte? Şi nu s-a petrecut nimic pe care să nu-l fi dorit. Privirile îi erau umbrite de un chin mistuitor.

— Erai atât de tânără.

— Da, eram. Dar eram îndrăgostită. Şi iată. Admitea pentru prima dată că fusese îndrăgostită.

— Te-ai simţit atrasă de mine, Jacey. Ai crezut doar că mă iubeşti.

— Ai dreptate. Atunci am fost convinsă că eram îndrăgostită, de fapt, eram sigură de asta şi îţi mai spun o dată, n-ai de ce să te învinovăţeşti. El o apucă din nou de braţe, numai că de această dată, cu o mişcare mult mai blândă.

— Dar nici n-aveai cum să cunoşti ce este dragostea. Era absolut convinsă că ştia, dar acum se gândea că dacă fusese dragoste cu adevărat, ar fi durat în timp.

— O.K. Aici sunt de acord cu tine. În mod aparent, nu ştiam, dar neştiinţa mea nu schimbă cu nimic lucrurile.

— Dac acum ştii ce este dragostea? Nu era prea sigur că doreşte s-o audă răspunzând la întrebare, dar fusese nevoit s-o întrebe.

— Nu. Cum putea ştii? în ultimii zece ani, nu făcuse altceva decât să fugă continuu, evitând orice, în afara relaţiilor superficiale. Faţa îi căpătă o expresie tristă, continuând absent să-i mângâie cu degetele pielea catifelată de pe braţe.

— N-ar fi trebuit să deschid subiectul. Arsura datorată atingerilor lui se împrăştie rapid până în vârful degetelor şi până sus, la creier.

— Poate că ai făcut bine, murmură ea cu voce mai joasă. Amintirile acelei nopţi stau între noi.

— Amintirile sunt frumoase, prea frumoase. Îşi aplecă capul şi o sărută pe gură, în treacăt. Odată ce o făcuse, nu se va mai putea opri. Îmi revin în memorie, în momentele cele mai nepotrivite şi mă stârnesc numai la amintirea felului dulce şi sălbatic în care ai fost atunci, în acea noapte. O sărută din nou, uşor.

Simţea că i-a luat foc trupul şi se clătină pe picioare.

Cât despre el, suferea cumplit; putea să-şi dea seama de asta din glas. Se lupta cu sine pentru partea lui de vină din prezent şi pentru faptul că o dorea acum. Ea îşi simţea inima zbătându-i-se. Şi deodată îi veni foarte clar în minte ce îşi dorea.

— N-ar trebui nici măcar să te ating acum, spuse el răguşit, cu capul dat pe spate, ca să se uite la gura ei, la ochii ei.

— Dar o faci, adăugă ea blând. Te rog, spune-mi că ai s-o faci. Îşi ridică o mână tremurătoare spre faţa ei.

— Jacey, tu n-ai nevoie să mă rogi. Nu trebuie decât să zâmbeşti. Pe gura ei înflori încet zâmbetul, întinzându-se pe toată faţa, luminând-o cu totul.

Un timp, nu făcu decât să o privească, apoi se repezi asupra gurii ei, cu forţa şi disperarea omului a cărui voinţă s-a frânt.

Prea mulţi ani, lungi şi întunecaţi, se obişnuise cu gândul că o iubeşte, fără a fi vreodată în stare s-o aibă. Nu îndrăznise nici măcar o singură dată să creadă că i se va mai ivi cândva şansa să facă dragoste cu ea, dar acum, cu surâsul ei, îşi dăduse acordul. Nu însemna că sentimentele sunt reciproce, dar fără să vrea, prin surâsul ei, îi ceruse să-i dea dragostea şi dacă ar ajunge la un moment dat să o împlinească, îi va dărui cu adevărat dragostea lui. Era hotărât să facă în aşa fel, ca amândoi să-şi amintească de această noapte, pentru tot restul vieţii, chiar dacă ar fi avut numai această unică ocazie. Se sili în mod deliberat să se calmeze, după care ridică scurt capul, ca să o cuprindă din nou cu gura sa, de data aceasta într-un mod cu totul diferit, într-un fel mai erotic. O cuprinse în braţe şi o trase şi mai aproape de el. Îşi puse o mână mai jos, trăgând-o spre el, presând-o, lipindu-şi trupurile. După toate zilele, săptămânile şi anii în care i-a rezistat, chiar dacă fusese doar o rezistenţă mentală, Jacey îşi permise să se destindă şi să guste complet ceea ce trăia. Îşi petrecu braţele pe după gâtul lui, răsfirându-i părul bogat cu degetele. I se părea un miracol faptul că putea să-l mângâie în voie, să-l sărute şi să-l lase să facă la fel.

Petrecuse zece ani încercând să scape de obsesia lui, iar acum nu-şi dorea nimic altceva decât să-i înlănţuiască şoldurile cu picioarele şi să-l păstreze adânc în ea. Dar spre nemulţumirea ei tot mai mare, el nu părea să se grăbească. Limba lui executa un dans leneş, cu plonjări pline de înţelesuri, înfăşurându-i-o pe a ei, până-şi simţi sângele alergând grăbit şi fierbinte prin vene.

— Hai să mergem sus, îi şopti ea.

— Imediat. Avea glasul aspru şi răguşit, în schimb mâinile îi alunecau cu blândeţe pe sub fustă, pe coapse. Cu vârful degetelor reuşi să desprindă un ciorap, căutând să ajungă la moliciunea din interiorul coapselor. Ea respiră convulsiv, cuprinsă de fierbinţeala ce se concentra în partea de jos a trupului, ajungând să se transforme repede într-un cuib de foc. Ce mai aşteptau? Trecuse atât de multă vreme…

— Acum? întrebă ea, rugător. El scutură din cap.

— Nu încă. Degetele îi descoperiseră închizătoarele de la portjartierul de dantelă şi le desfăcu pe rând. Simţindu-şi ciorapii alunecând în josul coapselor, Jacey scoase un oftat de plăcere. Acum, se gândi ea. Acum se vor duce sus. Brusc însă degetele lui lungi, pătrunseră pe sub chiloţi, încleştându-se în carnea moale a feselor, mângâindu-le, ca apoi să le strângă uşor. Fu cuprinsă de o dorinţă puternică. Îl înconjură cu un picior, împingându-şi partea de jos a trupului spre fermitatea lui.

— Acum. Te rog… Fără să-i răspundă, o cuprinse de jos cu amândouă mâinile, ridicând-o ca s-o balanseze în sus şi în jos peste tăria evidentă a masculinităţii sale. Îl dorea până la durere, aproape înnebunită de neîmplinirea ce-i pulsa jos, cerând să fie împlinită: scoase un ţipăt uşor şi-şi lăsă capul pe spate.

Începuseră să-l lase şi pe el picioarele. Întârziase prea mult cu urcatul în cameră; se aflau deja în punctul în care simţea că trebuie s-o aibă acolo, în salon şi cu toate acesta, încă mai întârzia. Pentru că îi era frică.

Nici nu dorea, după aşa de mulţi ani, ca totul să se petreacă pe jos. Voia s-o ducă în pat, unde putea să se

bucure de fiecare senzaţie şi să atingă orice nivel de rafinament, pentru ca împreună să urce din ce în ce mai sus, dar oare, mai putea? O dorea atât de mult, încât îi era teamă că va fi foarte scurt, chiar la prima lui pătrundere, ceea ce n-ar fi bine pentru ea. Trebuia să se hotărască, altfel, în curând, nu mai avea ce decizie să ia. Hotărârea fu luată imediat, din necesitate şi disperare. O va duce sus şi dacă nu va reuşi de prima dată, o va satisface a doua oară. Şi data următoare. Aveau toată noaptea la dispoziţie. Dacă ar fi fost după el, ar fi putut avea tot restul vieţii pentru asta.

— Acum, mormăi el. Îi lăsă picioarele jos, după care, aproape imediat, o ridică în braţe. Se simţea cotropit de dorinţă şi nu realiza dacă are destulă putere ca s-o ducă pe sus, pe scări, dar, în acelaşi timp, nu putea să conceapă nici separarea fizică de ea, fie chiar şi pentru o clipă. O luă pe sus, ieşi cu ea din încăpere şi niciunul din ei nu observă când îi căzu un pantof din picior. Nici pe Douglas nu-l interesă acest lucru. Deschise ochii, căscă şi se culcă la loc. Mintea lui Philip nu putea cuprinde acum cuvântul somn. Ajuns în camera lui, cu uşa închisă pentru restul lumii, o mai lăsă odată cu picioarele pe podea. Îi desfăcu rochia, cu un surâs nesigur.

— Ştiu că ar trebui să o iau încet, dar nu cred că am să pot. Sunt atât de înfierbântat, încât am senzaţia că am să explodez. Ea îşi scutură capul, lăsându-şi părul liber, strălucitor.

— Nu o lua încet. Îşi împinse rochia de pe umeri şi aceasta căzu pe podea, ca o floare multicoloră, în jurul picioarelor ei.

Ieşi din ea cu un singur pas, îşi aruncă din picior pantoful rămas şi şopti:

— Grăbeşte-te sau am să explodez. O dorea atât de mult, încât simţea că l-ar durea orice mişcare ar face. Şi totuşi, îl strangula frica dacă, după toţi aceşti ani, o să rateze într-un fel; oricum nu avea ce să facă ca să-şi îndepărteze frica. Era prins de această dilemă chinuitoare, dorind-o prea mult. Îi mângâie părul spre spate,

descoperindu-i faţa.

— Vreau să-ţi placă. Atunci erai atât de inocentă… Neştiind cum reacţionează, se trezi că se întinde pe pat, cu mâinile întinse spre el.

— Repede, Philip. Vreau să te simt, împlineşte-mă. Oftând dureros, îşi smulse cămaşa, dându-şi-o jos. În timp ce-şi desfăcea cureaua, îşi aruncă pantofii din picioare, apoi scăpă repede şi de pantaloni şi de şosete. Şi iată că, în fine, stătea în faţa ei, gol şi mândru în masculinitatea lui deplină. Ea îl sorbea din ochi şi îi simţi privirile arzânde peste tot, pe tot corpul. Această senzaţie îi şterse orice urmă uşoară de rezistenţă, dacă mai avusese vreuna. Se aplecă spre ea şi fu cuprins în braţe. Îi fu mai uşor să se calmeze, ştiind-o că-l doreşte atât de mult. Ultimele obiecte de îmbrăcăminte, pe care le mai avea, chiloţeii, portjartierul şi sutienul, toate din dantelă, erau uşoare ca o spumă plină de aer. Deşi muşchii îi tremurau, mâinile îi erau uimitor de sigure atunci când o dezbrăca cu mare grijă.

După care, amândoi fiind goi, veni şocul, senzaţia pielii pe piele. Se aplecă şi-i acoperi gura, cercetând-o în acelaşi timp cu degetele la baza coapselor. Descoperi o căldură umedă, îmbietoare. O simţi cum deschide gura, cum se deschide toată şi cum se mulează, jos, în jurul mâinii lui. Mintea şi trupul îi fură cuprinse de arşiţă.

— Jacey, nu mă laşi nici măcar s-o fac cum trebuie. În mod surprinzător, o auzi râzând uşurel, cu glas asprit.

— Nu există să n-o faci cum trebuie. Te doresc prea mult. Veni deasupra ei, intră în ea, pătrunzând-o complet. Ea se strânse în jurul lui, cu muşchi fermi, participând, mulându-se cu tot trupul. Era copleşit de ea, de parfumul ei, de gustul ei, de trupul ei zvelt şi fremătător. Se zbătea ritmic în ea, ca un dement, iar ea îi venea ritmic în întâmpinare. Îi zburară din minte orice gând de degustare calmă şi savuroasă a dragostei. Trupul său acţiona independent de creier şi nu putea să facă nimic altceva decât să-i răspundă dezlănţuirii ei primitive. Îl strigă pe nume şi el îi răspunse în acelaşi fel. Pasiunea, în forma ei

cea mai deplină, vigoarea, la maximum de tărie, se arcuiau într-un du-te-vino continuu de descărcări electrice de la el la ea şi înapoi. Se mişcau din instinct, ca o singură fiinţă, simţind exact ce-şi dorea celălalt. Furtuna zăcuse şi se clocise de zece ani de zile în amândoi; acum, adunată la un loc, căpătase forţa unui uragan. Se dezlănţuise şi vuia ca o nevoie brută, primitivă de a se consuma unul pe celălalt. În cele din urmă, furtuna urcă în el şi în ea, incredibil de minunată. Jacey rămase nemişcată, parcursă în toată fiinţa ei de valuri puternice de plăcere. Se agăţă de el, suspinând. La rândul lui, se încleşta de ea, împărtăşind aceeaşi intensitate şi plăcere, ţinând-o strâns lipită de el, iubind-o din tot sufletul.

CAPITOLUL 10

Acum ştia ce este dragostea, se gândea Jacey, culcată alături de omul căruia îi iubea şi respiraţia din timpul somnului, în lumina timpurie a dimineţii.

Philip! Dragostea însemna Philip!

Se ridică într-un cot, să se uite la el. Dormea pe o parte, cu spatele la ea. Zâmbi uşor. Se înşelase amarnic, crezând că nu-l mai iubeşte. Dar indiferent ce crezuse, indiferent cât se străduise, sau cât de departe călătorise, nu încetase niciodată să-l iubească. Întinse mâna şi-l atinse uşor pe scobitura taliei, alunecând spre curbura fermă a şoldului. Chiar şi în repaus, muşchii se vădeau la fel de tari. Azi-noapte, aceşti muşchi s-au adunat şi s-au încordat, ajutându-l s-o duc în tărâmul plăcerii, pe care n-o bănuise şi nici nu fusese pregătită s-o trăiască, după acea unică noapte petrecută cu el. Au fost clipe extraordinare, de neuitat, când uniţi fiind, erau suspendaţi undeva deasupra realităţii, împărtăşind amândoi furia şi pasiunea aceleiaşi dezlănţuiri. Apoi, împreună s-au aruncat peste limita acestei dezlănţuiri, fiind consumaţi de un foc atât de arzător, încât s-au topit într-o singură fiinţă, cu aceeaşi respiraţie şi aceeaşi bătaie de inimă.

Îi era nespus de plăcut gândul că şi el a fost la fel de împlinit ca şi ea. Dar nu-şi făcea iluzii, cum că noaptea trecută ar fi putut schimba ceva fundamental între ei.

Pământul, ca să spunem aşa, s-ar fi putut cutremura pentru amândoi, fără să însemne că el o iubea mai mult decât o iubise acum zece ani.

Singura diferenţă ce apăruse de data asta, era că aveau mai mulţi ani, erau mai stăpâni pe viaţa lor. Spera ca el să nu se mai simtă atât de vinovat ca atunci, demult. Şi dacă i se întâmpla cine ştie cum, să se simtă aşa, o să aibă grijă să-l debaraseze repede de asta. Nu voia ca să se simtă obligat cu ceva faţă de ea.

Philip îi simţise degetele pe piele şi se lupta cu somnul, ca să deschidă ochii. Dacă visa, nu voia să se trezească; n-ar putea să suporte să se trezească şi să descopere că plecase din nou. Cum mângâierile continuau, urmărind liniile şi curburile trupului său, sângele începu să i se înfierbânte şi trupul să se înfioare. Şi simţi deodată nevoia să se trezească şi să-şi trăiască visul. Se rostogoli pe spate şi primul lucru pe care-l văzu, fu privirea ei tandră, strălucitoare, reflectându-i propria dorinţă crescândă. Îl trecu un val de iubire, cu o intensitate care-l cutremură. Fără să pronunţe vreun cuvânt, se ridică peste el, potrivindu-se, ca să-şi găsească locul cât mai bine şi-l îmbrăcă cu ea, adânc, înăuntru ei. Dacă azi-noapte dezlănţuirea a fost sălbatică, de data aceasta a fost ca un pârjol mătăsos. Dar la fel de acaparator, iar eliberarea finală a fost şi mai puternică.

Jacey se ridicase în capul oaselor şi stătea pe marginea patului, bălăngănindu-şi picioarele

— Mă întorc în camera mea. Trebuie să fac un duş şi să mă schimb.

Stătuseră câtva timp liniştiţi, unul lângă celălalt, fără să schiţeze niciun gest, fără să vorbească. Îşi puse mâna pe pielea ei catifelată, trasându-i leneş, cu degetul, linia coloanei vertebrale.

— De ce? o întrebă răguşit. Îmi place cum miroşi. Era un miros erotic, de mosc, care o făcea să-şi simtă picioarele înmuindu-se de la genunchi şi să-şi dorească să se cuibărească din nou în pat, lângă el. Se aplecă, despărţindu-se de mâna lui şi-şi căută rochia aurie.

— Îmi place când mă scol, să facă un duş, mai întâi. Mă trezeşte.

— Atunci, stai aici şi facem duş împreună. Sugestia lui era ademenitoare, promiţând un nou extaz. Ezită pentru o fracţiune de secundă. Nu încăpea îndoială că din punct de vedere sexual se potriveau extraordinar şi după cum presupunea, putea s-o ţină aşa, la infinit. Dar la ea, cel puţin, a face dragoste cu Philip trecea dincolo de fizic. Iubea din tot sufletul şi avea nevoie de timp şi distanţă ca să se adune şi să se hotărască dacă poate îndura să facă doar dragoste cu el ori de câte ori se nimereau împreună, undeva. I se deschisese complet, dar acum simţea realmente nevoia să se ascundă faţă de el, chiar dacă o făcea doar cu o simplă ţesătură. Se ridică în picioare, îşi trase rochia peste cap şi imediat avu impresia că se simte mai puternică. Nici nu se mai căzni să-şi tragă fermoarul la spate. Se întoarse spre el. Nu mai era nevoie. Se ridicase, sprijinindu-se de perne, cu cearşaful tras până sub talie. Pieptul lui lat era împodobit cu păr negru, des, care ajungea până spre centrul abdomenului, unde se aduna într-o linie îngustă, ce dispărea sub cearşaf. Nu mai era nevoie să vadă cum se continuă sub cearşaf. Imaginea lui o avea întipărită în minte, ca o amprentă. Cu mai mult păr întunecat jos. Şi virilitatea lui… Dacă ar fi să judece după ridicătura cearceafului, ar spune că este aproape gata pentru ea, din nou. Îşi îndepărtă privirea, înghiţind cu greutate, ca să scape de uscăciunea din gură.

— Jacey?

— Trebuie să mă pregătesc să mă duc în oraş, astăzi. Am o întâlnire. Se ridică în capul oaselor, cu o privire intrigată.

— Cu doctorul?

— Nu. O veche prietenă a venit în oraş. Iau masa cu ea.

— Cu ea? îşi blestemă în gând suspiciunea ce i se dezvăluise în glas.

— Asley Whitfield. O mai ţii minte?

Relaxat de data asta, se lăsă din nou pe perne, cu o

privire pierdută.

— Da. Cu părul roşu. Drăguţă. Un pic nebunatică, întotdeauna pe punctul de a se pierde. Ea zâmbi auzind această descriere.

— Este exact aşa. Ei bine, s-a căsătorit cu Max Hayden şi locuieşte acum în California; aici se află în vizită şi vreau s-o văd.

— Când vii acasă? Ridică din umeri.

— După-amiază, mai târziu. Se afla aproape de uşă când îşi aminti că are să-i spună ceva. Se uită spre el. Azi-noapte eu am vrut-o, Philip, la fel cum am vrut şi în noaptea aceea, acum zece ani. Nu ai de ce să te simţi vinovat pentru ceva, cel puţin, nu în legătură cu mine. Ieşi, închizând uşa.

El tot se mai uita la uşă, încremenit. Încet, încet, simţi cum creşte furia în el.

— Şi ce mai fac mamele? o întrebă Jacey pe Ashley, referindu-se la mama ei, Miriam, şi la prietena ei cea mai bună, Leona. Ashley râse.

— Sunt ca două gemene fericite. Şi-au făcut datoria vieţii lor, cu organizarea cununiei mele, despre care ştii, din moment ce mi-ai fost domnişoară de onoare şi acum se întrec în organizarea cununiei lui Roger.

— Roger se însoară? Ashley fusese logodită pentru scurtă vreme cu Roger Freeman, fiul Leonei. Ashley încuviinţă din cap.

— Mă bucur să-ţi pot spune că Roger şi-a găsit în sfârşit femeia visurilor, pe care o iubeşte mai mult decât îşi iubeşte munca. Mai luă o înghiţitură din salată, privindu-şi între timp prietena cu interes.

— Spune-mi, se întrevăd semne de măritiş, în viitorul tău apropiat? Doar să ne anunţi. Mama şi cu Leona au devenit experte în organizarea de nunţi şi nici nu prea au ce să facă, aşa că vor prelua bucuroase această sarcină pentru tine.

Jacey scutură cu tristeţe din cap.

— Nu, niciun semn de nuntă. Ashley făcu o faţă dezamăgită.

— Speram că te-ai îndrăgostit. E ceva minunat, voiam să ştii şi tu cum e. Nici măcar nu ai pe nimeni?

— Nu. Pe nimeni. Dragostea o transformase pe Ashley, constată Jacey, privindu-şi prietena. Strălucea de calm şi fericire, şi era, pentru prima dată în viaţa ei, legată de cineva, gravita în jurul cuiva. Jacey tânjea după acest gen de dragoste, pe care Ashley o găsise alături de Max, o dragoste profundă, statornică, care era împărtăşită fără măsură. Îşi impuse un zâmbet pe figură, în timp ce se lupta cu durerea din suflet.

— O.K., cred că am vorbit destul despre viaţa mea amoroasă, inexistentă. Spune-mi, când au de gând Miriam şi Leona să se pregătească să înceapă organizarea unei creşe pentru stăpâna casei Hayden? Ashley zâmbi larg, cu gura până la urechi şi cu ochii ei verzi scânteietori.

— Ei bine, de fapt…

Jacey îşi propuse să ocolească biroul şi salonul atunci când reveni acasă. Intră direct în camera ei, se dezbrăcă şi se băgă în baia fierbinte cu aburi bine mirositori. Ştia că, mai devreme sau mai târziu, trebuia să dea ochi cu Philip. De altfel, pentru moment erau doar ei doi acasă. Barton şi alţi doi membri ai personalului de întreţinere a gospodăriei aveau propria lor casă, pe terenul de lângă reşedinţă şi se duceau acolo seara, după cină. Era deci de la sine înţeles că ea se va întâlni cu Philip, mai devreme sau mai târziu, dar voia să-şi acorde timp mai mult până atunci. Ştia cu certitudine că are nevoie de o amânare şi mai voia şi ca Philip să aibă ocazia să se gândească mai bine asupra tuturor celor întâmplate. Trebuia să-şi dea seama singur că nu puteau continua doar ca amanţi şi că ar fi mai bine dacă ar încerca să închege o relaţie plăcută, dar păstrând o oarecare distanţă între ei. Şi bineînţeles că nu va putea să ajungă la această concluzie, atâta vreme cât vor dormi alături, în acelaşi pat. Cel puţin aşa credea ea. Dumnezeu îi era martor, că în ceea ce o privea, mintea înceta să-i mai funcţioneze atunci când se afla în braţele lui. Apa care începuse să se răcească, cât şi cele trei apeluri care-i semnalizau că e căutată la telefon, o siliră în cele din urmă

să iasă din cadă. Înfăşurându-se cu un prosop, se grăbi spre dormitor şi ridică receptorul.

— Da?

— Jacey, dragă. Aici mama. Vocea îi părea nervoasă şi nesigură, constată Jacey. De parcă nu era încă lămurită dacă trebuie să izbucnească în râs sau în plâns.

— S-a întâmplat ceva, mamă? Credeam că voi, tu şi grupul, sunteţi deja pe drum acum. De unde suni?

— Ei, de fapt sun de la Barbados. E un loc încântător, minunat. Ai fost vreodată pe aici? Sunt sigură că ai fost, e... Jacey se lăsă pe pat.

— Am înţeles eu greşit? Se poate face turul pădurilor cu frunze ruginii şi în Barbados? Edith îşi drese glasul.

— Nu, bineînţeles că nu, dar Robert... Ei, s-a gândit că ar fi o idee mai bună dacă am veni aici. A închiriat un avion, fără să ştiu, aşa că iată-ne ajunşi. Şi bineînţeles că nu am nimic potrivit în valiza mea, cu care să mă îmbrac, dar Robert spune că putem cumpăra tot ce ne trebuie. Jacey rămase un timp mută, străduindu-se din răsputeri să nu izbucnească în râs. Se pregătise într-adevăr pentru întâlnirea ei cu Robert Gage. Era un tip nemaipomenit.

— Noi, mamă? Se află acolo toată lumea, tot grupul?

— Uh... nu. Toţi ceilalţi s-au dus în Noua Anglie, aşa cum fusese programat, dar Robert, ei, el... Jacey se hotărî să-i scurteze chinul.

— Cred că a fost o idee foarte bună să vă duceţi în Barbados, ştiu că o să fie frumos. Relaxează-te şi lasă-te dusă de val. Ştiai cât îţi convine, dar când te-ntorci, vreau să-l cunosc şi eu pe domnul Gage.

— Da şi el spune că vrea să te cunoască, dragă. Oh, iubito, aproape că era să uit. Cum a fost aseară?

— Perfect. Philip a obţinut exact ce şi-a dorit.

— E grozav, scumpo. Spune-i şi lui Philip că sunt fericită pentru el.

— O să-i spun, iar tu comunică-i domnului Gage să aibă mare grijă de tine. Edith îşi drese glasul.

— Da, bine, nu cred că mai e nevoie să-i spun ceva. Jacey zâmbi, gândindu-se că Robert Gage părea bărbatul

ideal pentru mama sa.

— La revedere, mamă.

— La revedere, iubito. În timp ce se ştergea şi se îmbrăca lejer, într-o pereche de pantaloni din lână aurie şi un pulover lung, din caşmir de aceeaşi culoare, Jacey încă mai zâmbea. Îşi mai puse doi cercei micuţi, ca nişte inele, şi se pieptănă, cu părul pe spate, răsfirat strălucitor, pe umeri. Când auzi o bătaie la uşă, îi pieri orice urmă de zâmbet, ba chiar i se opri şi inima pentru o fracţiune de secundă.

Ducându-se spre uşă, îşi simţi pulsul bătându-i puternic.

— Barton? Spera să nu i se vadă dezamăgirea. Se aşteptase, dorise să-l vadă pe Philip în cadrul uşii. Era sigură că va putea avea cu el o relaţie distantă, dar plăcută, continua ea să-şi repete cu tristă disperare. Trebuia să plece de sub acest acoperiş, care era acelaşi pentru amândoi şi să se asigure să nu mai petreacă nicio altă noapte aici. Barton, cu o figură foarte serioasă, îi arătă cu un gest ceva.

— Cred că v-am găsit pantofii.

— Pantofii? întrebă ea, nelămurită.

— Azi-dimineaţă am găsit un pantof de satin auriu în salon şi mai târziu, l-am găsit pe celălalt în camera domnului Killane.

— Oh… Numai la pantofi, unde-i sunt, nu s-a mai gândit azi-noapte.

— Mi-am permis să-i aduc în camera dumneavoastră şi să-i pun la loc în dulap. Chiar dacă ar fi avut de gând, n-ar fi avut sens să încerce să se scuze cumva.

— Mulţumesc, Barton. Ai fost foarte drăguţ. El clătină din cap, fără ca expresia de pe faţă să-şi piardă vreun pic din rezervă sau preţiozitate.

— Domnul Killane m-a rugat să vă întreb dacă veţi veni în salon, înainte de cină. Strânse clanţa cu mâna. Se părea că nu mai se poate izola de Philip.

— Spune-i că am să cobor imediat.

— Foarte bine, doamnă Killane. Se gândi bine înainte

de a vorbi, după care îl privi uluită:

— Cum ai aflat? În ochi îi apăru o luminiţă la fel de discretă.

— Ca să fii cu adevărat un bun majordom, nu trebuie să fii doar intuitiv, trebuie să ai şi spirit de observaţie. Numai în felul acesta poţi fi mai bine de folos stăpânilor tăi. N-ar fi putut găsi ce să-i răspundă nici dacă i-ar fi luat cineva viaţa, dar din fericire, nici el nu părea să aştepte vreun răspuns de la ea.

— Dacă-mi permiteţi, doamnă Killane, am fost foarte bucuros când am văzut că v-aţi întors. N-a existat zi să treacă, să nu mă frământ din cauza despărţirii de domnul Killane. Dacă pot să vă ajut cu ceva sau… Se sili să zâmbească.

— E foarte frumos din partea ta, Barton, dar nu, nu e nimic. Şi apropo, să ştii că eşti, cu siguranţă, un majordom excelent. Asta, în cazul că nu ţi-a mai spus nimeni în ultima vreme, iar această familie este cu adevărat norocoasă că te are.

Zâmbi, de fapt toată faţa îi radia de zâmbet.

— Mulţumesc, doamnă Killane. Şi eu cred la fel. Închizând uşa, încă mai zâmbea, dar se vedea o anume tristeţe în timp ce se gândea că Barton este prima persoană care-i spune doamnă Killane şi mai mult ca sigur, că va fi şi ultima.

În picioare, aşteptând-o pe Jacey, în faţa căminului, Philip privea flăcările fără să le vadă. Era ros de furie şi, în acelaşi timp, îşi simţea stomacul apăsat de o greutate, pe care o mai simţise şi altă dată; frica era de vină. Avea să plece, putea să ghicească asta, chiar înainte ca el să apuce să-i spună ceva care s-o oprească. O simţise azi-dimineaţă cum se retrage în sine, chiar după ce s-au iubit; era hotărât s-o împiedice să se retragă şi mai mult. Dar, ce-ar putea să facă? Nu l-ar crede dacă i-ar spune că o iubeşte. Ba chiar ar putea să nici nu-i pese. Împinse un ciot cu călcâiul, împingându-l în foc. Săriră scântei până sus.

La naiba, trebuia să facă ceva. Ar fi vrut însă să ştie ce anume.

Singura soluţie era să spună adevărul, numai în asta mai avea speranţe. Dacă îşi dezvăluia sentimentele cu tact şi bun-simţ, poate că ar face-o să se răzgândească. Se ruga într-una despre asta, nu-i mai rămăsese altceva de făcut.

În timp ce cobora scările, spre salon, Jacey se gândea că dacă Barton era atât de intuitiv, probabil că ştia şi că Philip n-o iubea. Numai că în maniera lui scrobită şi rezervată, tot îşi manifesta mulţumirea că ea petrecuse o noapte cu Philip.

Grozav, se gratula ea, cu amărăciune. Şi mai mult chiar, purta pe umeri şi povara speranţelor lui Barton. Cu cât se afla mai repede de către toată lumea că urma să plece, cu atât era mai bine. Aşa cum îi spusese şi Barton, Philip o aştepta. Stătea în picioare, lângă foc. Era îmbrăcat în blugi, cu o cămaşă cu dungi albastre, cu gulerul descheiat şi mânecile suflecate. Din el radiau valuri de supărare şi în acelaşi timp şi de virilitate. Fără să fie deranjat de nimic, Douglas sforăia fericit, la picioarele lui. Ea nu era la fel de norocoasă. Îşi simţea întinşi toţi nervii. Trebuia să spună ce avea de spus şi să plece de lângă el cât mai repede posibil – asta era hotărârea ei. Mai întâi însă trebuia să încerce să rupă tensiunea care pulsa în aer.

— Crezi că Douglas doarme destul? făcu ea o încercare de uşoară zeflemea.

— Cum a decurs masa? O.K., se gândi în sinea ei. Nicio zeflemea.

— M-am bucurat că am revăzut-o pe Ashley. N-am mai văzut-o de la nuntă, aşa că am avut o mulţime să ne spunem.

— I-ai spus că ai fost bolnavă?

— Nu.

— De ce, nu? Ea ridică din umeri. Nu se aşteptase ca întrebările să ia un astfel de curs. De fapt, nu se aşteptase deloc ca s-o întrebe despre masa de prânz.

— Ce sens avea să-i spun asta, acum?

— Pentru că ţine la tine, Jacey. Pentru că faptul că ai fost aproape să mori, ar putea constitui pentru ea mult mai mult decât o curiozitate trecătoare.

— De ce s-o mai necăjesc, dacă tot a trecut ce a fost mai rău?

El îşi dădu cu palma peste frunte, cu un gest evident sarcastic.

— Oh, adevărat. Am uitat. Mai degrabă mor singură, decât să necăjesc pe cineva. îl privi fără să se tulbure.

— Am mai discutat astea o dată, Philip. Ce te-a mai necăjit, iarăşi?

Îşi trecu mâna peste ceafă. Dumnezeule, îşi simţea deja nervii ghemotociţi acolo. Îşi lăsă mâna să cadă.

— S-ar putea să nu fi amintit de asta, în ultima vreme, dar nu mi-a trecut supărarea din cauza asta. Prin vocea-i monotonă răzbăteau ici şi colo tonuri sparte, pe care nu şi le putea controla din cauza emoţiei. Îşi făcu singur reproşuri, pledând pentru tact şi luciditate.

— Cum te simţi? Vreau să te întreb dacă seara trecută n-a fost prea obositoare pentru tine? Era sincer preocupat, deşi trebuia să recunoască că ajunsese la această preocupare abia după consumarea faptului.

— Nu, deloc. Mi-a plăcut. Ce răspuns prostesc, se apostrofă ea cu amărăciune. Suna de parcă i-ar mulţumi pentru o seară la operă. Îşi umezi buza de jos cu limba.

— Ascultă, aş vrea să-ţi spun mai degrabă că mâine am să mă duc din nou să stau în apartamentul meu din oraş. Îl trecură toate furiile cu o repeziciune şi o putere ce înlătură orice comportament civilizat, lăsând doar ceea ce era mai primitiv din instincte. N-avea de gând s-o piardă. Nu putea.

— Nu. Nu, n-ai să faci asta.

— Poftim?

— N-ai să te duci în apartamentul tău. Ba mai mult, n-ai să mai călătoreşti nicăieri, cel puţin, nu singură. Dar ce-i mai important, o să rămâi aici.

Îi privea faţa buimacă şi îi veni să se blesteme. Al naibii tact şi bun-simţ. Dar mersese prea departe, ca să se mai întoarcă. O ameninţă cu degetul.

Şi-ţi mai spun ceva, ce nu va trebui să faci. N-ai să dai niciun divorţ. Dacă ar fi lovit-o, n-ar fi fost mai uimită şi

mai şocată.

— Care dintre interdicţiile tale nesăbuite vrei să o aplic mai întâi, Philip? Vreau să spun, că ai vrea să le iau în ordine? Poate că dacă te gândeşti mai mult, constaţi că ar fi mai bine să le iau în ordine inversă. Ce naiba vrei să spui, că nu voi da divorţ? Stricase totul. Stricase cu adevărat. În groaza lui de a nu o pierde, din nou, redevenise tânărul nesigur şi speriat, de acum zece ani, când s-a năpustit în camera ei şi i-a spus exact ce are de făcut. Avusese destui ani, întunecaţi şi pustii, de atunci, care să-i demonstreze că nu făcuse bine şi deci nu avea cum să facă bine nici acum. De data asta, n-o să mai treacă zece ani, fără ea va trece toată viaţa. Recunoaşterea acestui lucru îl speria de moarte şi mintea-i umbla să găsească o portiţă de salvare, luptându-se cu groaza. Cum nu-i răspunsese încă, ea mai adăugă:

— Philip, ajută-mă. Nu mă descurc. Vrei să dai tu divorţul? Asta e? Şi ce mai e şi chestia asta, cu statul aici şi cu interdicţia de a mai călători?

Îşi scutură capul, cu o expresie de infinită neajutorare. Răspunse primul lucru care-i veni în minte.

— Dacă mă gândesc mai bine, poate că ar trebui să obţinem divorţul. Ne-ar da ocazia s-o luăm de la capăt, pentru că de asta avem nevoie. Ea râse uşor nervoasă.

— Dacă nu te superi, sunt câteva lucruri prin care n-aş mai vrea să trec încă o dată. Strânse atât de tare din dinţi, încât durerea-i ajunse până-n creier. Dar era cu mult mai îndurerat, ca să mai bage de seamă şi asta. Niciodată în viaţă, nu se simţise mai nenorocit şi mai pierdut. Reuşise să convingă douăzeci de acţionari ostili să privească lucrurile prin prisma lui, în schimb nu avea nicio şansă la Jacey.

— Vrei să pleci din cauza a ceea ce s-a petrecut între noi azi-noapte, nu-i aşa? Felul abrupt în care adusese subiectul în discuţie, o făcu să-şi ţină respiraţia.

Fusese şi aşa destul de dificil pentru ea să-i spună că pleacă, acum însă voia să discute despre ceva ce o lovea direct în suflet. Voia să discute despre noaptea trecută, o

durată relativ scurtă de timp, în care ea i s-a dezvăluit, deschizându-i-se cu totul. N-avea cum să ştie de dragostea ce se ascundea în spatele reacţiilor ei, iar acum, trebuia să se mintă singură şi să dea la spate acele lucruri.

— Cum de deodată, avem probleme cu comunicarea? întrebă ea, pe jumătate disperată, pe jumătate neîncrezătoare. Am reuşit să muncim împreună o săptămână întreagă şi deodată, ori nu mă auzi, ori eu nu te aud. Deci, ascultă-mă.

Azi-dimineaţă, ţi-am spus că mi-am dorit ceea ce s-a petrecut între noi. A fost minunat, dar amândoi ştim că nu poţi construi o relaţie doar pe sex şi deoarece între noi este doar aşa ceva… Abandonă, fiind în punctul periculos de a-şi pierde cumpătul, incapabilă să continue. Îi dăduse o explicaţie, ca un cadou frumos împachetat. Nu avea altceva de făcut decât să i-o accepte. Sprijinindu-se cu cotul de poliţa căminului, îşi strângea şi-şi desfăcea pumnul întruna.

— Stai jos, Jacey. Era un alt ordin, dar se hotărî să-l ia în considerare. Se simţea de parcă urma să i se topească coloana. Se lăsă pe canapea, privind în jur complet neatentă. Se gândi că nu i-ar strica o băutură. Se înzdrăvenise destul; Dumnezeu ştia cât de mult avea nevoie de ceva care s-o fortifice. Se deplasă de la cămin; ajungând în faţa ei, îşi băgă mâinile în buzunare şi o fixă cu privirea.

— Eram amândoi atât de tineri când ai venit atunci, în noaptea aceea de vară… Dar Jacey, nu mă simt vinovat. Încerca s-o facă să se simtă mai bine. Dar era ciudat că bunătatea lui o jignea. Se uită în altă parte, de teamă ca nu cumva să o trădeze ceva din expresia feţei.

— Nu trebuia să spui asta.

— Ba da, Jacey, trebuia. Faptul că nu am spus lucrul ăsta nici după aceea, sau de la început, este un păcat pe care am să-l port până în mormânt. Uită-te la mine.

Ea scutură din cap. Nu era pregătită acum să privească cu luciditate la greşelile lor trecute şi nici să analizeze ceea ce nu a mers între ei.

— Mai bine să nu vorbim despre asta. A trecut. Nerăbdător să găsească o modalitate de a ajunge la ea, se ghemui jos, în faţa ei, punându-şi degetele-i lungi pe obraz şi întorcându-i faţa, cu blândeţe, ca să-l privească în ochi.

— Tocmai trecutul ne influenţează. După ce am petrecut alături de tine acea noapte eram disperat, voiam să te păstrez. De aceea m-am grăbit să ne căsătorim şi de aceea m-am simţit distrus când n-ai vrut să ne mutăm de acasă, n-ai vrut să vii să trăieşti cu mine. A fost distrus? Nu, asta nu putea fi adevărat. Poate că nu-l înţelesese bine. Auzea cuvintele, dar nu mai era sigură dacă nu le interpreta greşit. O privea cu nelinişte. Se uita la el, de parcă i-ar fi vorbit într-o limbă străină.

— Poate că nu mă exprim bine, ce zici? Ceea ce este mai trist, este că procedez exact ca acum zece ani – exact acelaşi lucru pe care nu doresc să-l fac. Încerc să te forţez şi fac greşeli.

Nu mai pricepea ce încearcă să-i spună, dar era conştientă că hotărârea ei de a pleca ajunsese să fie fermă şi că dacă el continua să-i vorbească, aşa cum făcea de altfel, îi era teamă că avea să se facă de ruşine şi să-l facă şi pe el să se simtă jignit.

— Philip, uită de toate explicaţiile şi scuzele. N-am nevoie de ele. Spune-mi doar ce ai vrea să fac în legătură cu divorţul şi am să fac. De fiecare dată când o auzea pronunţând cuvântul divorţ, simţea că moare ceva în el. Dar puterea cu care o iubea îl întări, ca să nu abandoneze.

— Tu vrei să-ţi baţi joc de mine, Jacey. Am să-ţi spun multe lucruri, vreau să le asculţi.

— Dar…

— Te rog, ascultă. Acel te rog, îi reţinu atenţia. Împreună cu expresia rugătoare din ton şi din priviri. Până acum, nu şi-l imaginase în stare să pledeze pentru ceva. Îl iubea şi nu-l putea refuza. Ea dădu din cap, cu reţinere.

— Acum zece ani, eram nu numai tânăr. Mai eram şi un prost înfumurat, cu prea mult orgoliu şi prea puţină judecată; şi tocmai din această cauză, n-am avut nicio şansă. Dar acum, avem, dacă nu o scrântesc prea tare,

pentru că, aşa ca şi atunci, sunt disperat, vreau să te păstrez. Nu da divorţ, Jacey. Nu schiţă niciun gest, nu îndrăzni nici măcar să respire, neîncrederea se lupta cu speranţa.

Îi citi neîncrederea pe faţă.

— E adevărat. Dacă te pierd din nou, victoria mea de aseară faţă de acţionari nu poate însemna nimic. Îşi schimbă poziţia, ajungând în genunchi, drept în faţa ei.

Simţind cu toată fiinţa lui nevoia să o atingă, o luă de mână. Mărită-te din nou cu mine, Jacey, numai că de data asta, la biserică, cu flori, muzică şi îmbrăcată în rochie albă, lungă. Dar până atunci, te rog, te rog nu mă părăsi. Inima îi bătea ca o tobă. De data aceasta, îi înţelesese vorbele, mai rămăsese însă îndoiala. Anii lungi, plini de singurătate, îşi luau tributul. Spusese o mulţime de lucruri, dar omisese unul foarte important.

— De ce, Philip? De ce o schimbare atât de neaşteptată? Să fie oare, pentru că din întâmplare ne potrivim amândoi la pat? El zâmbi înfiorat şi puţin forţat.

— Suntem al naibii de potriviţi la pat, dar asta nu se pune acum în discuţie. Jacey, acum zece ani nu ştiam ce înseamnă dragostea şi n-am reuşit să învăţ nici în anii care au urmat. Dar pentru mine ai fost o obsesie atât de puternică, încât n-am mai putut să am nicio relaţie cu vreo altă femeie, aşa că m-am dedicat cu totul muncii. Şi când ai apărut din nou şi am aflat că ai să rămâi pentru o perioadă… Scutură din cap, semn că pentru moment, nu mai avea cuvinte. Apoi încercă din nou. Faptul că erai din nou aici, a acţionat asupra minţii mele. Te doream atât de mult. Apoi, când mi-ai povestit că ai fost bolnavă, fiind aproape să mori, am explodat-vocea i se sparse şi cuvintele îi urmară în şoaptă pentru că mi-am dat seama că n-aş mai fi putut trăi, dacă te pierdeam. Ochii îi fură cuprinşi de lacrimi. Era cutremurător momentul şi pentru ea. Era pe cale să-i aştearnă sufletul în palmă, lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată până acum. Şi deodată îşi dădu seama că nu se teme de asta, pentru că nu putea face altfel. O strânse mai tare de mână. Stau în faţa ta, în genunchi,

Jacey. Îmi pare rău pentru trecut, dar nu mi-a mai rămas nimic de făcut pentru asta. Însă viitorul este altfel. Vreau să-mi dai şansa să împart viitorul cu tine. Te iubesc. Spusese *ceea ce dorise să audă*.

— Mă iubeşti?

— Cu toată fiinţa mea. Total. Te rog, Jacey, mărită-te din nou cu mine, să trăim împreună alături pentru tot restul vieţii. Râsul ei semăna a suspin de fericire. Până la urmă, totul fusese lămurit şi se simţea uşoară ca un fulg.

— Vrei să ne căsătorim din nou?

Râsul ei îl trezise pe Douglas. Ridică din urechi şi deschise un ochi. Îl văzu, foarte intrigat, pe stăpânul lui iubit la acelaşi nivel de înălţime cu el. Îşi ridică trupul greoi, se târî clătinat şi se aşeză jos, alături de Philip, uitându-se curios când la unul, când la celălalt. Întreaga atenţie a lui Philip era îndreptată asupra lui Jacey şi de îngrijorare i se cutase fruntea.

— Dacă nu-ţi place ideea, nu suntem obligaţi să mai facem o nuntă. Ştiu că încă mă iubeşti, încă, da… Ea îşi întinse mâna şi-i cuprinse obrazul. Atingerea îl făcu să amuţească mai repede decât orice vorbă.

— Philip, te-am iubit întotdeauna, chiar din primul moment în care te-am întâlnit, când aveam treisprezece ani. Şi, în ciuda tuturor ciudăţeniilor imposibile, în ciuda faptului că am încercat să-mi îndrept dorinţa spre altceva, dragostea mea a crescut mai puternică cu fiecare an. Ea m-a atras din nou acasă, la tine.

— Slavă Domnului, şopti Philip, plin de veneraţie. *Nu avea s-o piardă*. Îi zâmbea.

— Îmi place ideea unei nunţi. Nu mi-a plăcut prima, o treabă secretă, făcută în grabă, în camera judecătorului. Şi îmi era aşa de frică. Lacrimile care-l ameninţau mai de mult şiroiră pe obraz şi în loc să şi le şteargă, le lăsă să curgă. Putea să-şi permită să recunoască că plânge, pentru că o avea pe Jacey, avea dragostea lui miraculoasă şi devoratoare pentru ea.

— Şi eu eram speriat. Înnebunit de frică. Aş fi vrut să-ţi spun.

Privea cu veneraţie lacrimile care curgeau din ochii lui, de obicei atât de duri şi de întunecaţi începură să-i alunece pe obraz, una după alta. Îi prinse o lacrimă cu vârful degetului.

— Şi eu aş fi vrut să-mi spui, vorbi ea cu duioşie, dar nu putem continua aşa, să ne tot învinovăţim pentru asta. Pentru că, chiar şi dacă mi-ai fi spus, sau chiar dacă eu mi-aş fi adunat curajul şi ţi-aş fi spus ceea ce trebuia să-ţi spun, n-aveam nicio garanţie că ar fi fost în favoarea noastră. Am învăţat destule lucruri amândoi, dar până la urmă am reuşit, şi acum suntem mai în vârstă, mai înţelepţi.

— Fără să mai punem la socoteală că suntem norocoşi, spuse el, cu glasul gâtuit de emoţie şi cu ochii şi obrajii scăldaţi în lacrimi.

— Avem şansa să reclădim totul. Îi zâmbi înfiorată.

— Cred că până la urmă am să-mi cumpăr rochia aceea argintie şi am s-o port în loc de rochie de mireasă. Râse cu toată gura, văzându-i expresia şocată.

— Nu-ţi face griji. Am să pun să mi se croiască o jachetă şi un furou pentru ea.

— O s-o porţi fără jachetă şi furou atunci când vom fi doar noi doi?

— Mai mult ca sigur.

— Tu eşti viaţa mea, spuse el duios, întinzând mâna spre ea. Tu eşti lumina mea, toată. Alunecă în braţele lui, cu un râs de fericire curată. Greutatea ei îl rostogoli pe jos şi ţinând-o în braţe, o sărută lung, profund. Douglas le aruncă o privire încântată, înconjurându-i amuzat de noul lor joc.

Iar Barton, care tocmai trecea din întâmplare pe lângă uşă, auzind chicotelile amestecate cu lătratul câinelui, îşi permise să se gratuleze cu un zâmbet.

— În fine…

SFÂRŞIT